PLAYBOY

MAANDBLAD / APRIL 95
F 7,95 BF 150

Angels of Sin
De heetste stripease van Nederland

Danny Blind:
'Dick Advocaat had meer uit het WK moeten halen'

Sex-enquête top 3
1. Van achteren
2. Vrouw boven
3. Missionaris

Bo Derek's come-back

SPANJE PTS 1200,-
GRIEKENLAND GDR. 2200,-
LUXEMBURG LFR. 155,-
04
8 710841 090017

SMIRNOFF
SMIRNOFF
PURE THRILL.

ONDER ONS

DOOR: JAN HEEMSKERK, HOOFDREDACTEUR

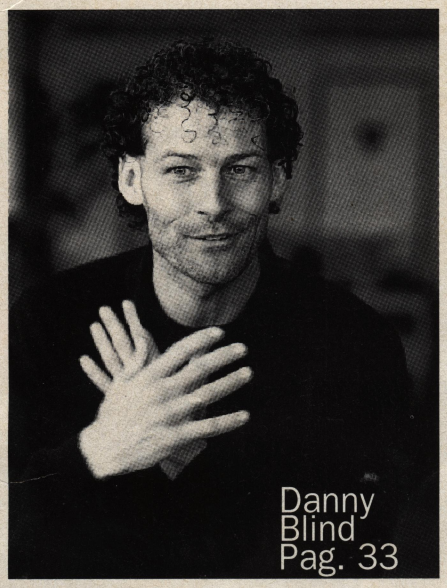

"Stel," zei interviewer **Pieter Webeling** tegen voetballer **Danny Blind,** "stel, dat Ajax tegen Barcelona speelt in de finale van de Champions League. De stand is 0-0. Tien minuten voor tijd breekt **Stoichkov** door. De enige mogelijkheid is hem te haken en tegen het gras te gooien. Wat doe je?" Blind antwoordde (en ik mag hopen dat hij dat zonder aarzeling deed, het staat er niet bij): "Ik haak hem en gooi hem tegen het gras." Het enig juiste antwoord is natuurlijk: ik zou die Stoichkov ook meteen neerhalen als hij me gepasseerd was. Met de *brilstand* vlak voor tijd? Geen twijfel mogelijk, hij ging voor de bijl. Niet dat ik hem echt keihard tegen de poten zou schoppen, dat ook weer niet, maar gewoon haken... ja hoor, *no problema*. Er zijn mensen die zo'n houding afkeuren. Dat zijn *sissies*. De Haagse journalist en PLAYBOY's gewaardeerde medewerker **P. van der Eijk** is er zo één. Hij zwengelde onlangs een soort discussie aan over ruwheid op het veld. Komaan, P., zou ik haast zeggen, niet dat slappe. Er zijn situaties waarin een harde ingreep noodzakelijk is. (Zoals die journalist **Egbert Hermsen**, die tijdens een interview op Radio 1 op 31 januari aan een watergeëvacueerde vroeg: *'En wat hoopt u nu? Dat het water uw huis voorbij stroomt?'* Zo'n vraag schreeuwt om een harde actie. Als ik die geëvacueerde was geweest, had ik de man gehaakt. Maar dit heeft niet met sport te maken. Hoewel, het interviewtje vond plaats in een Nijmeegse sporthal). Ben ik voor geweld? Nee. Er is al veel te veel geweld. Zie de enquête van deze maand, op pagina 21. Zo'n 37% van de ondervraagde mannen en vrouwen meldde weleens met geweld in aanraking gekomen te zijn. De andere geïnterviewde van deze maand, **Mariska Majoor**, ex-prostituée, nu uitgeefster, rapporteert ook eigen ervaringen met geweld. PLAYBOY's devies is als altijd *make love, not war*. Gelukkig zijn zeer veel mensen dat met ons eens, want er wordt hier (zie het grote sex-onderzoek op bladzijde 64) vaak, gevarieerd en naar bevrediging liefde gemaakt.

INHOUD

COVERFOTO NL: BYRON NEWMAN
COVERFOTO B: MARLY SCHOENMAKERS

Rubrieken

Lekker Goedelen 5
Na Vijven 7
Forum 21
De Beste van PLAYBOY 62
Stijl 94
Body & Soul 95
Stella 98
Kamikaze 108
Vlaamse Nachten 112
Sport 114

Interviews

Danny Blind:
Gaat de aanvoerder van Ajax en Oranje verbaal in de aanval óf in de verdediging? 33
De Wereld Volgens Mariska Majoor:
Als ex-hoer nog steeds begaan met het oudste vak. 88

Fotoreportages

Shannen Doherty:
De Vlaamse look-a-like Joseline. 26
Playmate Elisa:
Een echte *hot shot*, of moeten we gewoon zeggen: een hete stoot? 52
Angels of Sin:
Deze lekkere en uitdagende striptease-meisjes maken de Nederlandse clubs nóg heter dan ze al waren! 74
Bo Derek:
Schoonheid kent geen leeftijd. 100

Verhalen

Loslippigheid:
Meeslepend verhaal met een orgastisch slot van meesterschrijver Joris Moens. 48
Sex in Nederland 3:
In het laatste deel een kijkje tussen de Nederlandse lakens. 64
Wandelsafari:
Een witmans op zoek naar wildebeesten in de Zuidafrikaanse bush. 68

Service

Mode:
Trendy kleding voor het luchtige seizoen. 42
PLAYBOY's Auto van '95:
Stel je eigen *dreamcar* samen. 82

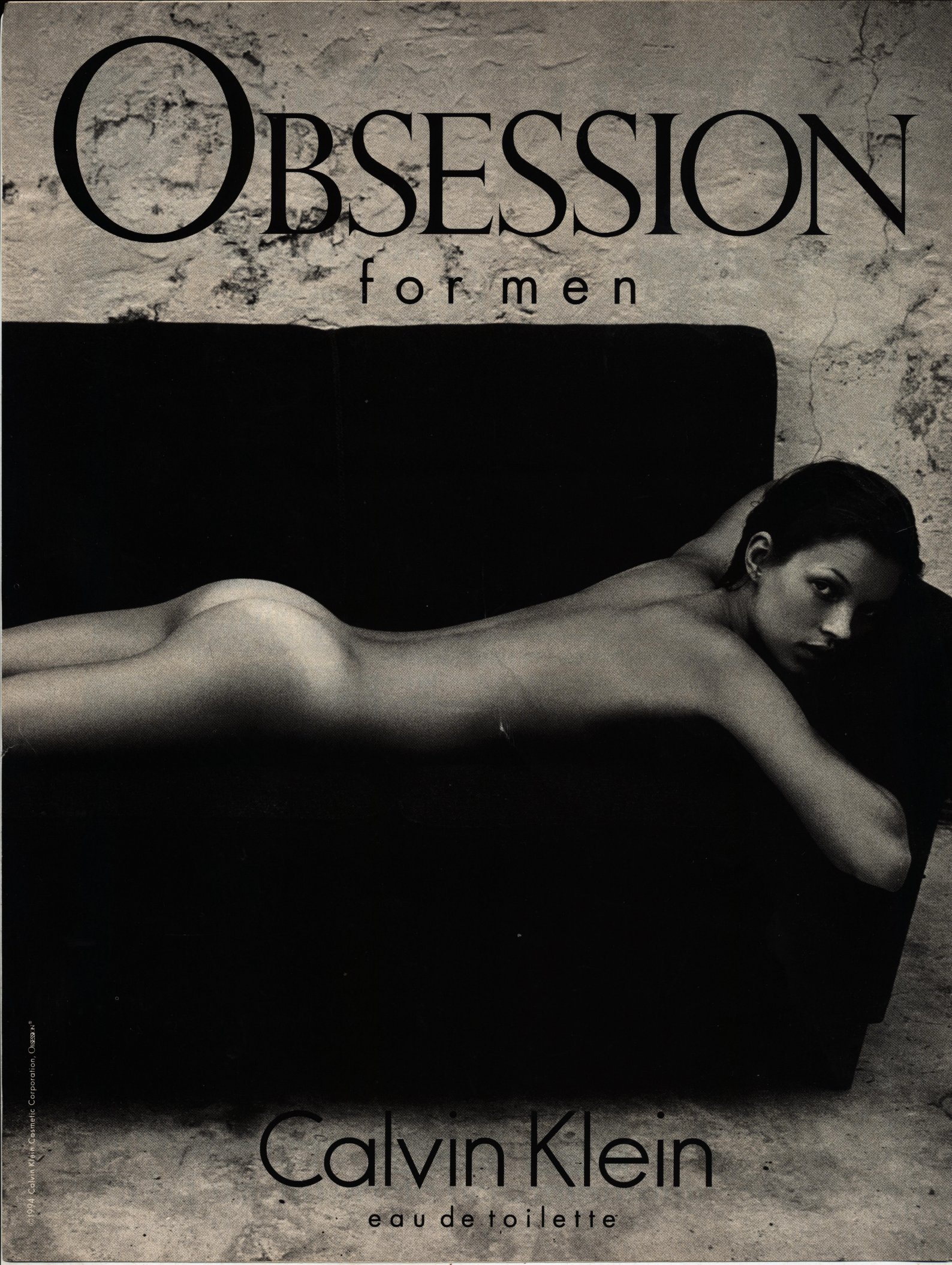
OBSESSION
for men
Calvin Klein
eau de toilette
©1994 Calvin Klein Cosmetic Corporation, OBSESSION®

De ultieme heupstoot

Hoe ontdek je de echtheid van haar orgasme, is het verkeerd als hij in z'n eentje naar pornofilms wil kijken en is het vies om haar oraal te bevredigen ná de daad? Goedele Liekens geeft raad.

● **Beste Goedele,** *Mijn vriend vindt het vies om mij te likken als we geneukt hebben (en hij is klaargekomen). Ik moet altijd eerst een washandje er overheen halen. Ik vind dat onzin. Ik bedoel, het is zijn eigen zaad. Wat doe ik eraan?*

Een simpele raad zou zijn dat jullie de werkzaamheden gewoon in een andere volgorde toepassen: eerst likken, dan neuken. Daarmee ontloop je handig het probleem maar is het natuurlijk niet echt opgelost. Wat een flauwerik, zeg! Vooral het feit dat jij er dan nog het washandje overheen moet halen. Niet uit emancipatoire overwegingen, maar uit puur erotisch oogpunt is dat een jammerlijk feit. Een goede minnaar herken je immers aan de liefde die hij heeft voor het vrouwelijk geslachtsorgaan. Je kent ze wel (of niet?), die types die je mooiste plekje strelen en koesteren alsof het een kostbare schat is (is het ook), die je roosje bewonderend bekijken en vol overgave liefhebben... om uiteindelijk in slaap te vallen met hun hand beschermend, maar zacht over je liefdeslippen. Dat zijn de mannen waar wij van dromen en dat zijn de mannen die geen kans voorbij laten gaan om zelf met een washandje dit edele deel te verzorgen of te verschonen. Maar dan gewoon omdat ze dat prettig vinden, niet vies.

● **Beste Goedele,** *Misschien een domme vraag, maar hoe kun je als man zeker weten of een vrouw een orgasme heeft?*

Domme vraag. Als je dat per se wilt weten, vraag je het toch gewoon! Waarom wil je dat trouwens uitzoeken? Ben je bang dat ze je bedondert? Een recent onderzoek in Vlaanderen heeft geleerd dat maar liefst één op de twee dames wel eens een orgasme *faket*. Maar geen paniek: slechts 6% van de dames maakt er een gewoonte van. De anderen voeren dus alleen sporadisch hun toneeltje op. In Amerikaanse onderzoeken komen ongeveer dezelfde cijfers naar voren, dus je mag ervan uitgaan dat er ook in Nederland heel wat Hollywoodachtige orgasmen 'gespeeld' worden. Maar zeker weten..? Bij een vaste partner is het niet onmogelijk om te ontdekken wanneer ze klaarkomt. Je herkent bij haar immers het vertrouwde gilletje, de ultieme heupstoot en die bepaalde blik in haar ogen. Bij een naamloos wipje wordt het wat moeilijker. Een vrouwelijk orgasme gaat lichamelijk gezien gepaard met enkele spiersamentrekkingen (of -jes) in en rond de vagina alsook in armen, benen en/of gelaat, snellere ademhaling of plotse ademuitstoot, het roder worden van het gezicht en borsten, hogere hartslag... Daar zou je op kunnen letten om te weten te komen of ze klaarkomt. Tenminste, als je op dat moment niks beters te doen hebt dan je bezighouden met dit soort onbenulligheden. Bovendien zijn deze spiersamentrekkinkjes en dergelijke voor een vrouw met een béétje ervaring makkelijk na te bootsen. Het kreunen, schreeuwen of tieren dan? Ook hier kun je niet op varen. Lang niet alle vrouwen produceren pornofilm-decibellen bij het klaarkomen en een enkeling geniet zelfs in volkomen stilte. Het zijn vaak juist de acterende dames die extreem schreeuwerig en wild tekeer gaan bij het doen alsof. *Overacting* in de hoop te overtuigen. Wees dus zeker op je hoede bij luid getier, heftig gekrab en gekronkel. Moeilijk uit te vissen dus of ze al dan niet écht klaarkomt, maar waarom zou je ook? Heb je nood aan een ereteken voor je minnaarscapaciteiten misschien? Het spijt me, maar daar werd het vrouwelijk orgasme niet voor uitgevonden!

● **Beste Goedele,** *Mijn man is gek op pornofilms. Maar het gekke is dat hij niet wil dat ik meekijk. Is dat omdat hij zich schaamt, wil hij zich in eenzaamheid afrukken, wil hij niet dat ik opgewonden raak van zo'n film of wat?*

Het gekke is dat je mij deze vraag stelt terwijl hij de enige is die je hierop kan antwoorden. Jullie zijn pas toe aan sámen porno-kijken als jullie dit ook samen kunnen bespreken... De drie mogelijkheden die je hier opsomt zijn niet zo gek. Je man is heus niet de enige die zich schaamt omdat 'ie graag porno ziet. Ook (of misschien juíst) tegenover z'n partner. Ik kan me voorstellen dat hij niet wil dat jij hem ordinair of platvloers vindt. Misschien heb je je in het verleden al eens opmerkingen in die richting laten ontvallen; over andere mannen die porno kijken of naar aanleiding van een filmfragment? Of heb je de vorm van sex die in porno te zien is op één of andere manier veroordeeld? Niet onterecht natuurlijk, maar je moet een onderscheid maken tussen wat 'ie graag ziet en graag doet. Het is nogal logisch dat hij jouw idee of beeld over hem zo positief mogelijk wil houden. Dit zou ook weleens omgekeerd kunnen: in het fatsoenlijke beeld dat hij over jou heeft (of wil hebben) past geen pornokijkster, dus wil hij niet dat je meekijkt. Stel dat je er ook nog opgewonden van zou raken, dan is z'n *nette droomplaatje* helemaal naar de botten!

Het kan ook zijn dat je man erg onzeker is over z'n prestaties in bed of het formaat van z'n geslachtsorgaan en jou daarom niet wenst te confronteren met al die superhengsten en turbo-organen in pornofilms. Je zou weleens pijnlijke opmerkingen kunnen maken of simpelweg ontevreden worden. Een andere mogelijkheid is dat je man zichzelf nog niet verzoent heeft met het feit dat hij pornoliefhebber is. Los van dit alles zijn er natuurlijk mannen die het liefst in hun eentje genieten van porno en zichzelf daarbij bevredigen. Jouw aanwezigheid zou alleen maar storend zijn en hem remmen om z'n gedachten en handelingen de vrije loop te laten. De pornoverhalen die hij bekijkt gaan misschien over een geheime fantasie of verlangen die hij met niemand wil delen. Je mag hem best die privacy gunnen. Op een andere keer kijken jullie dan samen, of jij in je eentje. Maar wat zit ik hier eigenlijk jouw werk te verrichten?! Zoals gezegd: wordt volwassen en heb het er eens over!

VAN NELLE. KOERS OP KARAKTER.

AL MEER DAN 200 JAAR BEVAART VAN NELLE DE ZEVEN ZEEËN OM OVERAL DE BESTE TABAK TE HALEN. ONS TRADEMARK 'THE RISING HOPE' IS DAN OOK 'N BEGRIP IN ALLE WINDSTREKEN.

Brengt de gezondheid ernstige schade toe, k.b. 4.10.1994, Stb. 720.

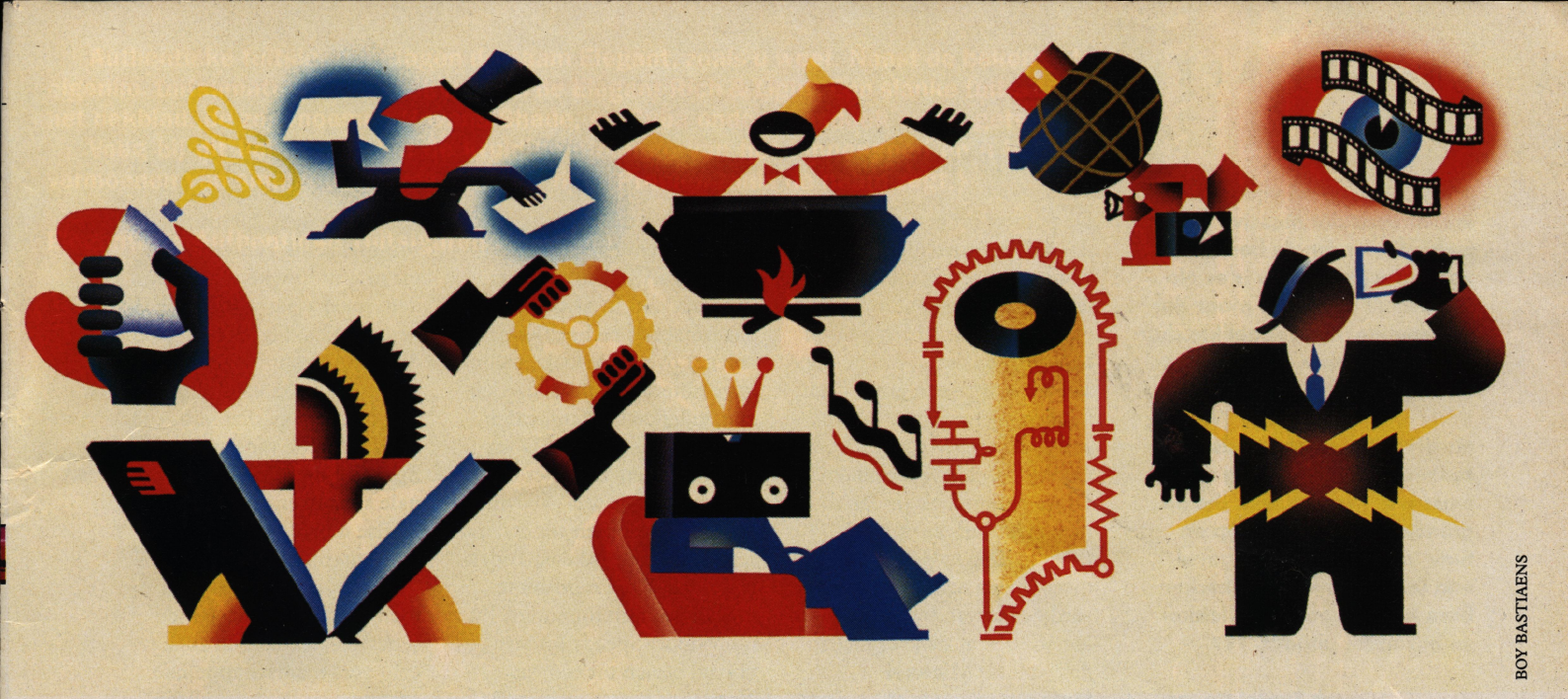

BOY BASTIAENS

Na Vijven

TJIN'S EXOTISCHE BROODJES
Te zoute ham-croissants, pufferige broodjes kroket, plastic kaas en weeë lever - wie zou er niet eens iets anders willen? Na het succes van zijn exotische broodjeszaak in de Amsterdamse Van Woustraat opende **Tjin** onlangs een nieuwe winkel in de Kinkerstraat. Beide zaken liggen vlak bij de markt (Albert Cuyp en Ten Kate) en je kunt er dan ook vanuit gaan dat alle ingrediënten voor de boordjes rechtstreeks en vers worden aangevoerd. En ze zijn om te smullen. Proef een broodje kouseband/garnalen, moksi of bakkeljouw, sardines of zoutvlees en je weet het. Het is hier exotisch lunchen tussen exotische Amsterdammers en drink er dan vooral een Fernandez bij. Uiteraard kunnen er ook gerechten worden meegenomen of besteld. Broodjes vanaf *f* 3,- en geserveerd met peper en zuur. *Van Woustraat 17, 020-6793758; Kinkerstraat 5, 020-6836845.*

Nak & Anneke by night
De laatste ronde in de eigen stamkroeg wordt uitgeschonken. Te onrustig voor de bedstee, dorstig en hongerig tegelijk, maar geen zin in de hysterie van een discotheek of het geblaat van de corpsballen in *Het Zwaantje*? Op Berenstraat 6 huist nachtcafé *Nak & Anneke*. Officieel is het café maar tot drie uur open. Echter, de geheime belcode verschaft de cliëntèle toegang tot vroeg in de morgen. **Nak en Anneke** nemen het niet zo nauw. De gasten ook niet. 's Nachts na de reguliere sluitingstijd wordt het etablissement bevolkt door dichters van onduidelijk allooi en buurtbewoners die al menigmaal hun avondeten over de toiletbril hebben uitgebraakt. Overal staan druipkaarsen van aanzienlijk formaat en vanachter de toog klimt de geur van knetterend frituurvet omhoog. Een groepje mannen met onmiskenbare management-manieren tracht indruk te maken op twee blonde stoten in luipaardenbont aan de bar. De meiden (in de 30) zijn de beroerdsten niet en schuiven knus aan bij de kerels. Anneke serveert een groot bord bitterballen en laat zich de klets tegen haar achterwerk welgevallen. Er wordt veel gelachen, hier en daar een emotioneel traantje weggepinkt en luidruchtig meegezongen met grote hits uit vervlogen tijden. Iedereen kent de klassiekers. Pas wanneer Nak en Anneke het zelf zat zijn, gaat de tap dicht. Met vriendelijke doch dwingende hand wordt het *after hours*-zootje de deur uit gewerkt, waarna het vermoeide tweetal de laatste glazen spoelt. Helderheid gaat boven alles. De borden met resten multi-calorieaal voedsel worden gewassen en het koper wordt gepoetst. Tot morgenavond! *Berenstraat 6, Amsterdam.*

Frankfurter skyline
Frankfurt is een moderne stad met een divers uitgaansleven, maar daar de Frankfurters 9 van de 10 keren een geoccupeerd leven leiden, begint het laat in de middag. De yuppen spreken af in *Café Bar* in de Schweizer Straße. Tweeverdieners in dure snit ontmoeten elkaar hier na een dag doorbeuken op de zaak. Rijzige jongens met kortgeschoren hoofden dragen de grote dienbladen vol wijn en cognac. Sommige van hun klanten besluiten een snelle, goedverzorgde salade te eten in *Café Bar*. Anderen krassen op naar de *Palastbar* aan de Heiligkreuzgasse. Ook hier mooi publiek. Wollen kolberts, modellen en theaterdieren met veel veer en pluim. Duitsers hebben een goed oog voor detail en stijl. Ook in de *Palastbar* schijnen de lampen goudgeel en hoor je de gasten niet tegen elkaar schreeuwen. Het is *die Liebe* die hier besproken wordt. De liefde voor architectuur, kunst, cuisine en elkaar. Het leuke van de *Palastbar* is de zware Kartoffelsalade bij de luchtige stukken vlees en vis. Na het eten haalt heel Frankfurt een fikse bier in een van de vele bruine Kneipen waar *Ich bin wie du* uit de boxen knalt. Stijlvol Frankfurt am Main verandert rond middernacht in een spacy metropool waar iedereen op blokhakken richting *dance-club Dorian Gray* aan de Flughafenstraße en *Club Funkadelic* aan de Brönnerstraße gaat. De twee heetste disco's van de stad. Veel glitter, house bop, nichterige camp en streng mooie meiden. Nieuwkomers en Ausländer, mits juist gekleed, zijn altijd welkom.

ILLUSTRATIE: RONALD DE WIT

Massive Attack: No Protection (Virgin) Vriend en vijand is het erover eens dat Massive Attack's *Protection* de beste CD van vorig jaar is. Nu is er *No Protection*: zelfde CD maar dan in slepende, minder gelikte dubversies en ook weer onvoorstelbaar goed. ¥¥¥¥¥

George Duke: Illusions (Warner Music) Duke maakt sinds mensenheugenis een prettig soort crossover-jazz. Muziek die de grenzen tussen jazz, pop en funk verkent en in het geval van Duke (dankzij zijn herkenbare toetsenspel) altijd lekker en bijzonder uitpakt. ¥¥¥

Depth Charge: Nine Deadly Venoms (Rough Trade) De mafste CD van het jaar, dat is nu al zeker. Stel je voor: het bekende, ongeveer 20 seconden durende fragment van de Braziliaanse voetbalcommentator die een doelpunt aankondigt: *Góóaaal!* Over dat fragment (dat 30 keer wordt herhaald) een reggae-, dubbeat of calypsobeat. Negen van dat soort nummers (alle dansbaar en door de maffe samples heel freaky) vinden we op deze idiote CD. ¥¥¥¥

Div. Artiesten: Music From Pulp Fiction (MCA) De musicscore van zijn films is voor Quentin Tarantino minstens zo belangrijk als het verhaal en de dialogen. Gelukkig, want dat heeft nu (na *Reservoir Dogs*) weer een waanzinnige CD opgeleverd. Onbekende instrumentale en scheurende surfclassics en superlekkere soul en disconummers met tussendoor filmdialogen. ¥¥¥¥ (WB)

KLASSIEK

Terwijl Ronald Brautigam door Europa reist om in afleveringen alle piano-sonates van Mozart te spelen, komt Ivo Pogorelich met een CD waarop hij KV 397, 283 en 331 ten gehore brengt. Een gebeurtenis is het niet geworden, maar vooral 283 klinkt bij Pogorelich echt als nieuw. Mozarts piano-sonates worden nauwelijks tot zijn grote werk gerekend, maar dit zijn de ogenblikken dat twijfel minimaal gerechtvaardigd lijkt. (Deutsche Grammophon 437 763-2). (GL)

EEN UITSTERVEND RAS

De popster is op sterven na dood. Oké, misschien een tikkeltje overdreven, maar toch lijkt het wel die kant op te gaan. Kijk naar MTV, waar *hi tech-graphics* de rol van de popster nu al voor een groot deel hebben overgenomen en we steeds minder Madonna's en George Michael's tegenkomen. Of we het nu leuk vinden of niet, elektronische muziek krijgt in deze *cyber-age* steeds meer voeten aan de grond. Het aardige hiervan is dat Jan & alleman (ook al zie je er niet zo *fancy* uit als **Michael Hutchence**) nu in staat is om platen uit te brengen. Het slechte nieuws is dat de muziek steeds onpersoonlijker wordt en dat er steeds minder popsterren zullen zijn met wie we ons kunnen identificeren. Ook de Rotterdamse *whizzkid* **Speedy J**, alias **Jochem Paap**, is een typisch produkt van deze trend. Hij ontbeert zo'n beetje alles wat een popidool heeft. Niks geen *flashy* kleding, helemaal geen gladde babbel en zelfs zijn kapsel is een *coup gewoon*. De doodgewone man. Speedy J (25) is een anti-held op geitewollen-sokken, maar nog altijd een held. In kringen van moderne muziek wordt hij bejubeld. Een wonder, want zijn eerste plaat beloofde veel slechts voor de toekomst. Speedy J: "Er wordt zelfs gezegd dat ik de uitvinder ben van gabber-house. Dat gebeurde vier jaar geleden per ongeluk met *Pull Over*, een vreselijk irritant nummer dat oorspronkelijk niet langer dan een minuut duurde, maar door een vage platenmaatschappij werd uitgebouwd tot een single. En het werd overal in Europa nog een hit ook." Foutje bedankt, want het leverde hem wel een vette bankrekening op. Daarna was het ruim anderhalf jaar stil rond Speedy J, totdat hij 1,5 jaar geleden triomfeerde met de schitterende techno-CD *Ginger* (PIAS), een plaat waarvan men zelfs in Detroit, de bakermat van techno, kippevel kreeg. Lovende kritieken alom, hoge noteringen in talloze landen, gillende keukenmeiden, veel (club-)hits, zijn CD verkocht als zoete broodjes en Speedy's kostje was gekocht. Vervolgens klopten supersterren als **Killing Joke** en **Björk** bij hem aan om remixen te maken van hun nummers. En nu behoort Speedy J internationaal bezien tot één van Neerlands meest succesvolle muzikanten. Dat succes zal de komende maanden dankzij zijn nieuwe CD *G-Spot* (PIAS) (*'Dat vond ik wel een lekker prikkelende titel'*) alleen nog maar toenemen. Het zegt Speedy J allemaal weinig. "Het is alleen handig omdat ik daardoor geen compromissen hoef te sluiten. Ik heb me ooit voorgenomen om me met elke volgende plaat te vernieuwen en mijn principes niet te verloochenen. Tot nu toe lukt dat goed, want G-Spot is weer totaal anders: veel muzikaler, meer verschillende sferen en met house of techno heeft 'ie bijna niets meer te maken. Natuurlijk, ik zou makkelijk een grote hit uit m'n mouw kunnen schudden, maar waarom zou ik? Ik ben nu gelukkig, ik doe geen dingen tegen mijn zin en ik kan goed leven van mijn muziek. Nee, ik ga niet voor een Ferrari." Hoe verklaart Speedy J de grote internationale successen van Nederlandse dance-muzikanten in het buitenland eigenlijk? "Weet je, rockmuzikanten zijn toch een bepaald slag mensen. Meestal hebben ze niet echt veel maatschappelijke ambities en leven ze alleen voor hun bandje. Muzikanten die elektronische muziek maken komen uit veel meer uiteenlopende groeperingen. Vaak zijn het mensen die nooit gepland hadden om het in de muziek te gaan maken, die naast de muziek nog een andere carrière hebben en die er alleen mee begonnen zijn omdat de elektronica nu zo goedkoop is geworden. Ze zijn er daardoor minder geforceerd mee bezig. Met als resultaat dat ze meer hun eigen gang gaan en daardoor weer meer opvallen." Zijn naam is klein, zijn daden zijn groot, maar gek genoeg past de bijnaam Speedy J absoluut niet bij zijn muziek. "Inderdaad is het een ongelofelijk stomme naam. Hij klinkt dom en heeft niets met mijn muziek te maken: die is absoluut niet *speedy*. Maar ja, die bijnaam had ik nu eenmaal toen ik nog DJ was en vier jaar geleden vond ik 'm wel opvallen tussen al die dance-acts die *Star Trek*- en SF-namen hadden. Maar nu kan het eigenlijk niet meer. Alleen ben ik nu weer te succesvol om 'm nog te veranderen.."

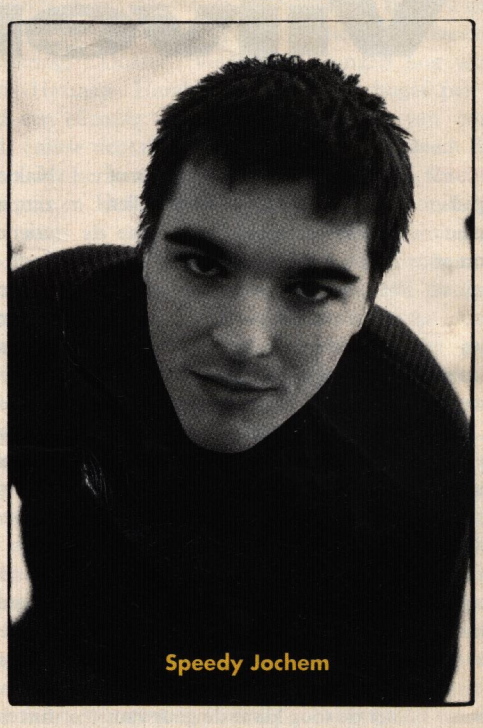

Speedy Jochem

WILLY M. BAARS

WILLEM BAARS

LACHEN TUSSEN DE STERREN

Star Trek

Ik ben gek op science fiction en dat komt omdat ik er altijd zo vreselijk om moet lachen. Bij *Kubricks 2001: A Space Odyssee* lag ik voortdurend in een deuk en Spielbergs *Close Encounters of the Third Kind* heb ik bulderend uitgezeten. Een en ander tot groot genoegen van de aanwezige liefhebbers uiteraard. Humor is aan hen niet besteed, lijkt het, terwijl juist hun favoriete genre in deze zo rijk gezegend is. Neem al die verbijsterende acties die onvermijdelijk ondernomen dienen te worden om het al even onvermijdelijke heen-en-weer gereis in de tijd te verklaren. In *Star Trek* en *Stargate*, de SF-premières van deze maand, valt wat dat betreft volop te genieten. In *Star Trek* is sprake van een zgn. *timenexus*, waar het volgens de mensen die er geweest zijn goed toeven is. Captain Picard, de nieuwe schipper van de *Enterprise* komt er terecht en inderdaad, het blijkt er Kerst en er klinkt van die hysterische new age-muziek, zodat Picard meteen weet wat hem te doen staat: terug (of vooruit) om de wereld te redden van zijn ondergang, hetgeen Godlof lukt. Wat me ook altijd amuseert in de *Star Trek*-serie is dat ze hardnekkig weigeren de veiligheidsgordel in te voeren op hun ruimteschepen, met als gevolg dat bij elke *timewarp* of *magnetoïde sonar*-barrière het hele personeel als kegels door de cabines knalt. Lachen dus, al blijft het droevig afscheid te moeten nemen van een ruimteveteraan als Captain Kirk. Maar gelukkig, zijn opvolger lijkt een even grote *nerd*, zodat we de toekomst *Star Trek*-technisch gezien met vertrouwen tegemoet kunnen zien. In *Stargate* hebben we te maken met een door de zonnegod Ra aangelegde tijdspoort, die opgegraven wordt in Egypte en in werking wordt gezet door **James Spader**. Samen met **Kurt Russell** belandt hij in het verleden en de woestijn waar een nobel volk zucht onder de wrede tirannie van Ra, die een nicht van het zuiverste water blijkt. Spader laat het er niet bij zitten en samen met Russell (die een begeleidend militair speelt) zwengelt hij een opstand aan waarin de woestijnbewoners Ra en zijn schandknapen tot appelmoes vermalen, waarna Russell via de tijdmachine terugkeert naar nu en Spader vader en moedertje blijft spelen met een van de dochters van de woestijn. Kosten noch moeite gespaard, talloze special effects en muziek met een iets te hoog Orff-gehalte. Overigens: de film over *Apollo 13* (met **Tom Hanks** en **Ed Harris**) is op komst.

Stargate

De nieuwe **Wesley Snipes**, *Drop Zone*, is geregisseerd door **John Badham**. Snipes speelt een *US marshall* die een veroordeelde *computer hacker* naar de gevangenis moet brengen. De reis gaat per Boeing 747, die onderweg het doelwit van terroristen wordt. Tijdens die actie komt Snipes' broer om het leven en verdwijnt de gevangene. Snipes krijgt de schuld en niemand gelooft zijn theorie dat er in het geheel geen sprake was van een actie van terroristen, maar dat alles bedoeld was om de gevangene per parachute te laten ontsnappen. Volgt veel parachutegespring en en passant wordt er nog een complot tegen de USA ontrafeld. Voor de liefhebbers van *sky-diven* en Snipes.

In *Legends of the Fall* wordt in 2 uur en 10 minuten (ik blijf erbij dat alle films tegenwoordig een half uur te lang zijn) een familiedrama verteld waarin liefde & oorlog een grote rol spelen. De belangrijkste rollen zijn voor **Anthony Hopkins** en zijn drie zonen. Hopkins speelt een kolonel in het Amerikaanse leger die ontslag neemt omdat hij het niet eens is met het legeroptreden tegen de Indianen en die op een ranch een nieuw leven probeert te beginnen, wat, zoals te verwachten valt, niet erg wil lukken. In deze film wordt een nogal warrig verhaal verteld, maar Hopkins is zoals altijd een genoegen om naar te kijken. Een andere acteur die niet stuk kan, is **Sean Connery** en hij schittert in *Just Cause*, naar de bestseller van **John Katzenbach**, waarin een verklaard tegenstander van de doodstraf betrokken raakt bij de zaak van een ter dood veroordeelde. Spannend. En dan is er nog **Dustin Hoffman**, die in *Outbreak* de wereld moet redden van een dodelijk virus dat uit Afrika afkomstig is. Er is hier sprake van een medische thriller en dat is in ieder geval weer eens wat anders.

GUUS LUIJTERS

Drop Zone

FILMTIPS APRIL

Drop Zone ¥¥ Wesley Snipes als sky-diver in een gemiddelde thriller.
Dumb & Dumber ¥¥¥ Flauwe maar onweerstaanbare grappen van Jim Carrey en Jeff Daniels.
Frankenstein ¥¥ Tegenvallende verfilming van Kenneth Branagh met De Niro als het monster.
Interview with the Vampire ¥¥¥ Tom Cruise als bloedzuiger.
Just Cause ¥¥½ Sean Connery raakt betrokken bij de zaak van een ter dood veroordeelde. Ook met Kate Capshaw en Ed Harris.
Legends of the Fall ¥¥ Familiedrama met Anthony Hopkins.
Mother's Boys ¥¥ Mooie Jamie Lee Curtis in een middelmatige thriller.
The Night We Never Met ¥ Slechtste film sinds jaren met o.a. Matthew Broderick.
Outbreak ¥¥ Dustin Hoffman in de slag tegen een dodelijk virus.
Pulp Fiction ¥¥¥½ Bijna-meesterwerk van Quentin Tarantino met John Travolta in de rol van zijn leven.
Quiz Show ¥¥¥ Over een corrupte quiz in de jaren '50, met een briljante John Turturro.
Renaissance Man ¥¥ Danny DeVito is een clichéfilm die op de een of andere manier toch ontroert.
Stargate ¥¥½ James Spader en Kurt Russell nemen het op tegen zonnegod Ra en zijn schandknapen.
Star Trek: Generations ¥¥ Het einde van Captain Kirk en het begin van Captain Picard. Lulligheid kent geen tijd.

Living is...
finding new ways of beating
the traffic

Sorry, maar er is u
al iemand voor geweest.
Bel ons en u krijgt alsnog de
nieuwe Matinique catalogus.
Tel 073-44.19.10
Matinique
Verkoopadressen vindt u rechts, op de achterkant van de folder

NA VIJVEN

Boeken

JAREN OP DE WALLEN

Van mijn 20ste tot mijn 25ste bivakkeerde ik op de Amsterdamse Wallen. Mijn vrienden heetten *Haagse Robbie* of *Indische Johan*. Om de paar uur maakten we een rondje langs hun ramen, leverden hier en daar een zak met een broodje af of een bekertje koffie, waarna de jongens naar de sportschool gingen en ik terug naar het café. "Studeer je nou nog steeds?" vroeg de barjuffrouw en als ik knikte, zei ze: "Zeker in de beffologie!" Aan het korte einde van de bar zat *vieze Leentje*, die later met de postbode zou trouwen die altijd net een quiz op de radio had gewonnen en bij de jukebox stond Nelis, een bouwvakker met een cementen pet die ik nooit nuchter heb gezien en allemaal werden we vrijgehouden door *Brabantse Willem*, want die was jarig. En helemaal achterin het café, zo herinner ik me, zat het zoontje van de bazin Tacitus te vertalen, zijn huiswerk, want hij zat op het lyceum. Inmiddels heeft **Kees van Beijnum** drie boeken geschreven, *Over het IJ*, *Hier zijn leeuwen*, en nu *Dichter op de Zeedijk*, een semi-autobiografische roman over een jeugd op de Amsterdamse Wallen. (Nijgh & Van Ditmar, *f* 34,90). Hoofdpersoon van de roman is Constant Wegman. Hij woont bij zijn grootmoeder die een dubieus hotel/café drijft in het hart van de Rosse Buurt. Constant wordt omringd door schimmige figuren, pooiers, dronkelappen, hoeren en om in dit milieu overeind te blijven, schept hij zijn eigen wereld, de wereld die hij later als schrijver zal beschrijven. Natuurlijk zijn er wel meer boeken waarin de Wallen een rol spelen, maar in deze roman zijn ze de onbetwiste hoofdpersoon, alleen daarom al is *Dichter op de Zeedijk* het lezen waard. De nieuwe **Remco Campert** draagt de niet alleen vrolijke, maar ook zeer wervende titel *Ohi, hoho, bang bang of het lied van de vrijheid*. (De Bezige Bij, *f* 17,50). *Ohi, hoho* etc. is een novelle over de veelbelovende dichter Menno van der Staak en zijn optreden op het internationale poëziefestival in Rotterdam. Behalve Van der Staak zijn ook Oscar Montfoort en zijn vrouw Fenna, Orfeline en Saïd op het festival aanwezig en niet te vergeten de studente Minnie Opdendijk met wie Menno samen Koreaanse poëzie moet vertalen. Het zal duidelijk zijn, de lezer zal zich tijdens dit festival niet vervelen. **Herman Brusselmans** schrijft op dit ogenblik naar mijn bescheiden schatting zo'n drie romans per jaar. Zijn 17de is zojuist verschenen en heet *De terugkeer van Bonanza*. Over een steenrijke TV-producent die een droom heeft: Een nieuwe en Vlaamse versie van de TV-klassieker *Bonanza*. Je zou zeggen, dat kan geen probleem zijn. Je huurt Bobbejaan Schoepen voor de hoofdrol en huurt Bobbejaanland als decor en klaar is kees, maar in deze roman is het de wereld die tegenwerkt. Amusement verzekerd. De nieuwe **Bret Easton Ellis** (*Less Than Zero*, *The Rules of Attraction*, *American Psycho*) is een meesterwerk. *De informanten* heet het boek (Luijtingh, *f* 29,90) en navertellen heeft geen zin. Het is een groot aantal verhalen die op de een of andere manier met elkaar verbonden zijn, elkaar spiegelen of versterken. Net als in *American Psycho* maakt Ellis overduidelijk dat hij verreweg de beste jonge schrijver van dit ogenblik is.

GUUS LUIJTERS

NA VIJVEN

Reizen

SKIËN IN DE ROCKY MOUNTAINS

Een merkwaardige sensatie, om bij een buitentemperatuur van - 20 tijdens een sneeuwstorm in een Amerikaanse cowboytent in **Colorado** te barbecuen aan de zijde van een geblondeerde Braziliaanse die nauwelijks Engels spreekt en smerig aan haar kip zit te kluiven. Wat hebben wij tweeën hier te zoeken? Nou, zij werkt bij een reisbureau en ik ben journalist en we komen beiden kijken of het zin heeft om onze landgenoten voor hun skivakantie naar Colorado te verwijzen. Via Minneapolis ben ik naar Denver gevlogen en vandaar met een limo de Rocky Mountains in. Het is 12 uur 's nachts als ik aankom in *The Pines Lodge* in Beaver Creek. Zoals altijd in de VS slaap ik de eerste nacht maar een uurtje of vijf en word toch fris wakker. Wanneer ik de gordijnen opendoe, wacht me een teleurstelling: ik ben in Zwitserland. Of Frankrijk? Nee natuurlijk, maar waaraan kan ik dan zien dat ik in Colorado ben? Waarom zou je zo'n verre, kostbare reis maken als je ook in de auto kunt stappen en in één ruk naar Tirol kunt jakkeren? Dat is de vraag waar ik een antwoord op zal moeten vinden. Dat ik een uur later weet als ik in het naburige *Hyatt Hotel* zit te ontbijten, met scrambled eggs, bacon, etc. Door het raam heb ik uitzicht op de piste, waar een nieuwe dag energiek op gang komt. Het principe is hetzelfde: je laat je naar boven slepen en dondert naar vermogen de berg weer af. De skimode wijkt ook niet af. Maar de sfeer is anders. Die wordt vooral bepaald door efficiency en service, begrippen waar ze in Amerika patent op hebben. Dat klinkt kil, maar het gaat er hier vriendelijker en ontspannener aan toe dan in Frankrijk, Zwitserland en Oostenrijk, waar de pistes vol zijn, de wachttijden voor de liften lang en waar de irritatie met het vorderen van het seizoen toeneemt. Dat je in de VS bij elke lift en in elk restaurant begroet wordt met een *how are you today?*, daar mag iedereen naar eigen inzicht van genieten of doorheen prikken. Op mijn humeur heeft het een positieve invloed. Maar de Amerikanen maken het ook in daden waar. Wanneer je bijvoorbeeld logeert in het *Hyatt* en er vanaf de piste aan komt skiën, nemen ze je ski's en schoenen aan. Je krijgt heerlijke slofjes aan je voeten en als je na de lunch of de volgende ochtend weer op

Zo snel mogelijk de berg af in Colorado

pad wilt, staan je schoenen droog en schoon op je kamer, en je ski's staan beneden gepreparreerd weer klaar. *Ski in, ski out* heet dat en er worden zelfs viaducten aangelegd, waarover je door het dorp naar en van je hotel kunt skiën.
Het gebied waarin ik me bevind is dat van de plaats **Vail**, zo'n twee uur rijden van het vliegveld van Denver, waar Martinair een dienst op heeft, en een uurtje van **Eagle County**, waar Northwest Airlines op vliegt. Samen met het beroemde **Aspen** - nog eens twee uur rijden, en een stuk duurder - is Vail wat je noemt *the place to be*. Of zoals mijn vriend Ross Palmer het formuleert: 'Wat Aspen is voor de

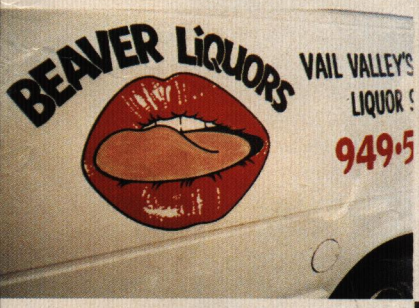

sterren van Hollywood, is Vail voor de *Fortune 500*'. Hij doelt daarmee op de lijst van grootverdienende industriëlen. Palmer werkt voor *Vail Associates*, een bedrijf dat 4000 mensen in dienst heeft en in de zomer nog altijd 1000. *Vail Associates* exploiteert de hellingen in Vail en in de naburige plaatsen **Arrowhead** en **Beaver Creek**. Jawel, we zijn hier in het voormalige rijk van de indianen, en dat kun je in veel plaatsnamen terugvinden. *Vail Associates* least de bergen van de overheid. De onderneming, een onderdeel is van het Apollo-conglomeraat, bezit winkels en hotels. Zo werkt dat hier; je koopt, least of huurt bergen en exploiteert die.
Het skiën hier komt niet voort uit folklore, maar wordt zakelijk benaderd. Vail en Aspen zijn concurrenten van elkaar op de Amerikaanse markt, maar hebben in het buitenland een gezamenlijk marketingbeleid. Over de kwaliteit van de skimogelijkheden hoeven we het eigenlijk niet te hebben. Terwijl het in Europa de laatste jaren tobben is met de sneeuw en de toeristen elkaar soms letterlijk vertrappen, ligt er in Colorado half november altijd al een dik pak. Zoals gezegd is alles erop gericht om de gasten zo snel mogelijk de berg op te helpen en is er liftcapaciteit genoeg. Het seizoen duurt tot half april, en dat betekent dat je er ook werkelijk terecht kunt. Want de gebieden liggen altijd hoog, en voor een beetje kunstsneeuw op de zwakke plekken draaien ze hun hand niet om. Mooie droge poedersneeuw, veel zon, weinig wind en een lage vochtigheidsgraad - dat heeft te maken met het feit dat we meer dan 1500 kilometer van de dichtstbijzijnde oceaan verwijderd zijn. Op een herfstdag in Holland voelt het kouder aan dan hier bij min twintig.
Om er meteen de nadelen maar aan toe te voegen. Het is

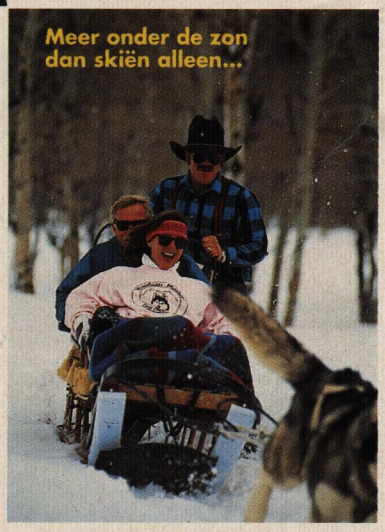
Meer onder de zon dan skiën alleen...

een zware reis, zelfs wanneer je business class reist; je bent toch zo'n twintig uur onderweg. Je bent natuurlijk toch meer geld kwijt dan wanneer je in een eenvoudig Oostenrijks skidorp zit. Je moet het met andere woorden alleen doen wanneer je iets bijzonders wilt ondernemen. En doe het dan goed. Ga niet in een simpel appartement zitten, want dan had je beter in de Alpen kunnen blijven. Kies een lekker hotel en geef je volledig over aan de Amerikaanse cultuur. Verbaas je, en geniet.
In Beaver Creek, een plaats die was voorbestemd voor het alpineskiën toen Denver zich kandidaat wilde stellen voor de Olympische Winterspelen van '76, zijn de pistes met de computer ontworpen. Op die manier werden niet alleen mooie, veilige parcoursen ontwikkeld, maar hoefden er ook zo min mogelijk bomen te worden gekapt, waardoor er voor de elanden beschutting genoeg is gebleven om voorbij te trekken. Colorado heeft het milieu hoog in het vaandel. Het is dan ook niet de bedoeling dat er nog veel van dit soort plaatsen worden bijgebouwd. En om dat te accentueren heeft het in 1980 gereed gekomen Beaver Creek de bijnaam *The Last Resort*. Wat opvalt is dat je ook op 3500 meter nog steeds tussen veel bomen zit - de boomgrens ligt hoger, doordat Colorado zuidelijker ligt dan de Alpen.
Wanneer je 's morgens een gesponsord bulletin onder de deur van je hotelkamer krijgt geschoven, waarop wordt vermeld hoeveel sneeuw er die nacht is gevallen en in welke conditie de pistes zijn en naar welk goed doel er een deel van de omzet van vandaag gaat, en wanneer je op het lokale TV-station wordt aangespoord om als de donder uit bed te komen en voor alweer een fijne dag naar de berg te komen, heb je direct al het gevoel dat skiën in Amerika toch anders is. En dat gevoel blijft de hele dag bij je, tot en met het moment waarop je je aan een kanjer van een *steak* hebt vergrepen en je jezelf terug vindt in het avondleven. Lekkere bourbons en een opvallende diversiteit aan eigen bieren, in grote flessen met kunstzinnige etiketten en prachtige namen als *Fat Tire*. Argentijnen, Brazilianen, Britten, het heeft wat je noemt allure. Het is ruiger en swingender. Er is geen enkel restaurant dat het dragen van een das verplicht stelt, en zelfs als je gaat eten in het luxueuze *The Chateau Terrace* is het de gewoonste zaak wanneer je je jack over je stoel hangt.
In de meeste plaatsen valt er veel meer te doen dan alleen skiën en snowboarden; je kunt een snowmobile huren, een tocht maken met een slee die wordt voorgetrokken door honden en met een ballon of een hangglider de lucht in gaan. Waar de Amerikanen razendenthousiast over zijn is het mountainbiken, ook 's winters in de sneeuw. De op de ondergesneeuwde golfcourses uitgezette langlaufparcoursen lijken er vooral voor de Europeanen te zijn. Meestal kun je daar gratis terecht; de Amerikanen vinden het kennelijk letterlijk *waardeloos*.
Het leuke van Colorado en de Rocky Mountains is dat het enorme aantrekkingskracht uitoefent op jonge, avontuurlijk ingestelde Amerikanen uit alle windstreken van de VS. 's Avonds en 's nachts ben je verzekerd van de leukste contacten. Ze gaan er graag op vakantie of hebben er een baan gevonden. *Winter is why I came, summer is why I stayed*, heet het hier.
Toen ik voor de laatste keer het uitzicht in me opnam, kon ik me niet voorstellen de vergelijking te hebben getrokken met de Alpen. De rode rotsen in contrast met de zilveren sneeuw, de *stretched* limo's met sneeuwkettingen, de bourbons, de *steaks* en de bieren, plus al die opgewekte en positieve mensen. Die Braziliaanse zag ik trouwens nog terug in Aspen, maar ze at gewoon te vies. En toen ik met Ross Palmer *Beaver Creek* achter me liet en de vallei in reed, om via de *Interstate 70* mijn weg dieper de Rockies in te vervolgen, heb ik hem beloofd eens in de zomer terug te komen. We stopten bij een slijterij. *'Je moet nog één ding zien.'* Ik keek naar de winkel, en het duurde heel even voordat de munt viel... *Beaver Liquors!* En er zijn ook nog *Beaver Divers*, en een kapper met de naam *Beaver Clipper*. *'Tell your folks home'*.

MAARTEN WESTERMANN

EEN GODDELIJK MEISJE GENAAMD DRUUNA

Soms gaat aan het schrijven van een rubriek als deze zoveel bloed, zweet & tranen vooraf dat je er lusteloos van wordt. Nergens zin meer in. Vooral wanneer je het complete oeuvre van de Italiaanse tekenaar **Paolo Eleuteri Serpieri** voor je kanis krijgt en de hoofdpersone uit die schitterend uitgevoerde boeken, **Druuna**, je alle denkbare lusten bezorgt behalve die tot schrijven. Drie weken hebben de boeken voor m'n neus op mijn bureau gelegen voordat er een letter op het beeldscherm van de computer verscheen. Na drie weken kwam het volgende eruit: Druuna is gekneed uit het lekkerste vlees dat je je kunt voorstellen (stevige billen, dito borsten en een iets bollend buikje boven een mooie zwartbehaarde pubis) en daarnaast is ze ook nog van het type dat door het leven gaat met een houding van 'schikken & nemen'. Gewillig laat ze zich pakken door de grofst gebouwde mannen met edele delen die qua omvang en dikte bepaald niet voor de poes zijn. Druuna kan het blijkbaar allemaal hebben, want zo zegt haar schepper Serpieri: "Ze is volledig ongeremd wat sex betreft, zich van geen kwaad bewust. Ik kan met haar doen wat ik wil, en de lezer vanzelfsprekend ook." Je zou Serpieri de grootste pornograaf van het stripgilde kunnen noemen die de meest ideale vrouw wist te creëren waar een pornofilm-regisseur à la **Andrew Blake** al zijn hele leven tevergeefs naar op zoek is. Want een vrouw die zo'n natuurlijke geilheid in zich heeft, kan alleen in getekende vorm bestaan; geen plastisch chirurg die hier aan kan tippen. Desondanks is Druuna gebaseerd op een échte vrouw, op de actrice **Valérie Kaprisky** die Serpieri zag in de film *La Femme Publique*, waarin Valérie zichzelf uitgebreid naakt voor de spiegel bestudeert. "Ze deed me onmiddellijk denken aan bepaalde stripheldinnen," zegt Serpieri, "zoals **Barbarella**, **Valentina** en de meisjes van **Manara**. Alleen heb ik Valérie geperfectioneerd: iets langere benen gegeven, wat stevigere en rondere borsten, en natuurlijk een veel robuustere kont. De eerste versie van Druuna vind je in mijn eerste album *Morbus Gravis*.

Vooral het achterwerk van een vrouw is erg belangrijk voor me, dat is mijn grootste obsessie. Ik heb een gruwelijke hekel aan kleine, smalle en platte kontjes en ben, op het fetisjistische af, altijd en overal op zoek naar konten die iets te 'betekenen' hebben."

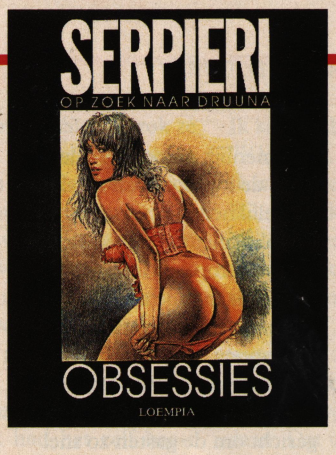

Vanaf het eerste album heeft Serpieri Druuna neergezet als het 'goedmoedige' meisje dat voortdurend wordt vernederd en misbruikt door de meest sadistische en dégoûtante mannen, monsters en ander bizar uitschot dat rechtstreeks uit het *sience fiction*-genre komt. De tekenaar - Italiaanse ijdelheid is hem niet vreemd - mag zichzelf af en toe ook graag tot dat gespuis rekenen; in *Creatura* en *Carnivora* komen we personages tegen die veel gelijkenissen vertonen met Serpieri (lang grijs haar, markante grijze snor en felle ogen). "Wat ik teken zijn mijn eigen erotische fantasieën. Doordat ik Druuna laat neuken door al die op sex beluste, halfgevilde en hermafrodiete monsters, tast ik mijn eigen grenzen af. SF-achtige schrikbeelden fascineren me enorm, en ik laat me graag inspireren door films als *Alien*, *Blade Runner* en *The Abyss*. Natuurlijk levert dat in combinatie met harde sex prenten op die choqueren en keihard confronteren, maar ik hou niet van gemoraliseer. Wat voor mij telt, is dat Druuna in al haar pracht en geilheid recht overeind blijft staan tussen al het kwaad. Ik wil mijn tekeningen ook altijd zo gedetailleerd mogelijk maken. Het gaat me niet alleen om de opwindende plaatjes; ik vind het even belangrijk dat bijvoorbeeld Druuna's schaamlippen zo natuurgetrouw mogelijk worden getekend. Net als een erecte penis; details als aders horen daar gewoon aan te zitten. Dat maakt mijn werk wel weer soms zó realistisch, dat ik vaak tot zelfcensuur over moet gaan, omdat ik bang ben dat ik me teveel heb laten gaan."

Dat de Druuna-strips door veel mensen beschouwd worden als porno doet de Italiaanse kunstenaar niet veel. "Als een tekenaar een tafereel neerzet dat als harde porno door zou kunnen gaan, doet hij dat uitsluitend voor zijn plezier. En het plezier dat ik tijdens het tekenen heb, wil ik absoluut niet kwijt raken. Mijn boeken zijn trouwens heel vriendelijk, want Druuna is toch de heerlijkste vrouw die je je kunt voorstellen..?"

De albums *Shona*, *Obsessies: op zoek naar Druuna*, *Creatura*, *Druuna*, *Carnivora*, *Druuna X* en *Sarah* worden uitgegeven door ***Uitgeverij Loempia***, *Antwerpen, tel. 00-32-3-2323552.*

JAN PETER JANSEN

S. DOMINGO LA CAFETERA COLONIAL

Calle el Conde 313. Zona Colonial. Het verleden was turbulent. De toekomst is onzeker. De kleurrijke republiek verkeert in een staat van vertwijfeling. Maar in de Dominicaanse carrousel van Mulatto's en Merengue vervliegt ieder besef van mañana. Politieke discussies zijn er niet meer dan folkloristisch tijdverdrijf. En 's nachts gaat het volk zich te buiten aan bandeloze braspartijen. Pas na het ochtendgloren heeft men weer oog voor de harde werkelijkheid. Bonkende breinen en nasuizende oren worden dan hier gesust met een dagverse katerhap en liters, liters koffie.

PETER STUYVESANT - THERE ARE NO BORDERS

American Cigarette Company (Overseas) Ltd.

Brengt de gezondheid ernstige schade toe, k.b. 4.10.1994, Stb. 720.

DE TITEL ZEGT ALLES: SEX...

Als een sexfilm de titel *Sex* (Paradise Pictures) draagt, dan zijn er twee mogelijkheden: of het is helemaal niets, of het is geniaal. Na 110 minuten (!) wisten we alles. Dit is de waanzin ten top. In positieve zin. Het begint ons zoetjesaan tegen te staan, die Amerikaanse stroom aan puike porno. Aan een gewone speelfilm over het echte leven komen we nauwelijks meer toe. Steken we er dan niets van op? Misschien wel iets te veel. Broeken passen (tijdelijk) niet meer. Gewoon rechtop lopen gaat niet. Bureaus worden spontaan opgebeurd. En mensen beginnen je na te wijzen. Met hun middelvingers. Wat is er zo goed aan *Sex*? Heb je even? Het eerste wat opvalt, is dat *Sex* meer dan welke andere film uit het genre van deze tijd is. Gemaakt door en voor de generatie (Se)X. Neem de mannen, tot nu toe in alle opzichten de ondergeschoven kindjes van de pornowereld. Die jongens zien er niet alleen kerngezond uit, met hun lange blonde, wapperende haren vormen ze tevens de *grungy* tegenhangers van speelfilm-acteurs als Brad Pitt

en Stephen Dorff. Wij vinden dat misschien niet zo belangrijk, maar let eens voor de grap op de ogen van het meisje dat over de schouder meekijkt. Dat zijn ogen waarin je watervallen ziet, uitbarstingen, de Hindenburg die brandt. Zachtjes prevelt ze het woordje *God* (op z'n Engels, met een zucht: *Koood!*) en wordt het tijd om haar - zonder eten en drinken - op te sluiten in de gangkast. Kijken we in alle rust naar de dames op het schemerige scherm, dan zien we, zowel in als uit kleding - een dwarsdoorsnee van het vrouwelijke publiek tijdens een kinky-feest in Amsterdam-Oost. En wat voor dwarsdoorsnede! Wat zijn de allerlekkerste sexsterren? De dames en heren die bewust zijn van hun eigen erotische uitstraling. De jongelui hier weten dat ze zwaar oké in hun vel steken en dat tonen ze, verpakt in de video-regie van MTV. Tel daarbij op dat dit alles gefilmd is in de rijke, heldere kleuren van 35 mm, dat de scènes ruiger dan ruig zijn, dat er ook nog wat spanning inzit door een verhalende opbouw en je hebt *Sex* en sex alleen, een film voor de uitgaansgeneratie die geen toevoeging behoeft. Zo. Ze mag nu uit die gangkast.

Ook niet misselijk is **Chaisy Lain** in de VideoCD-versie van *Covergirl* (Paradise Video). We zoeken een woord waarmee we Chaisy's bijzondere verschijning het beste kunnen omschrijven. In het Nederlands blijven we zoeken. Dan maar het Engels.

Overwhelming. De rest van de cast is één pot nat. Maar wie een CD-i speler bezit, moet deze *glamourfilm van het jaar* aanschaffen. Krijg je alles, behalve spijt van.

Voor het *echte* werk, het speelfilmgenre (het is maar hoe je het bekijkt, want geneukt wordt er nooit, alleen alsóf), huren we *The Last Seduction* (Domestic), een meedogenloze film waarin de wereld-actrice **Linda Fiorentino** haar manlijke tegenspelers als een Sharon Stone met kloten alle hoeken van de kamer laat zien. Wie van romantiek houdt, moet dit niet gaan zien. Dit is een moderne, keiharde, sensuele film, echter zonder passie, of het moet de wijze zijn waarop de dialogen zijn geschreven: puntig, snedig.

We zagen ook nog twee laserdiscs (van *Nr. 1*, 020-6400641): *The Mask* en *The Shadow*. Twee hippe sprookjes, elk met in de hoofdpersoon een man die zijn gevoelens verbergt achter een masker. **Jim Carrey** uit *The Mask* kun je vergelijken met Jerry Lewis die voor het eerst een XTC-pil heeft geslikt (tranen met tuiten van het lachen, het is persoonlijk) en **Alec Baldwin**, die we nooit leuk of grappig vinden, is leuk en grappig in de tot leven gewekte stripfiguur *The Shadow*. Voor ruim *f* 200,- heb je ze beide in huis. Overigens is de kans dat je ze vaker dan één keer ziet, groter dan vijftig procent. De gok waard dus.

MICK BOSKAMP

De snelwerkende 5 minuten formule

JUST FOR MEN werkt ongelooflijk eenvoudig. Masseer het in en in de tijd die u normaal nodig heeft om te douchen of te scheren, hebben uw grijze haren weer kleur gekregen.
In slechts 5 minuten. Eén behandeling houdt uw haar zo'n zes weken mooi, hoe vaak u het ook wast.

Bij drogist, parfumerie en warenhuis.

ZONDER BENZINE

Benzine raakt op. Maar nooit als er op een zonnige doch niet te warme dag op een uitgestorven weg met fraai asfalt toevallig net een geopend pompstation verschijnt dat *freewheelend* bereikt kan worden. Een pompstation dat een operationele koffieautomaat heeft, een schoon toilet, sigaretten van elk merk, een PIN-automaat en een welgevormde studente achter opengeschoven pantserglas. Benzine is pas op als het begint te regenen of de zon het zweet in stromende beken door de broek laat stromen en net een lange vrachtwagencombinatie gepasseerd wordt. Op het moment van de wegvallende aandrijving zit er altijd een auto te dicht achter je die niet verwacht dat de inhaalmanoeuvre niet afgemaakt zal worden, en die niet ziet dat je vaart mindert. De bestuurder van die auto ziet wél dat er een tegenligger aankomt en dringt aan, terwijl jij door gebrek aan voorwaartse kracht zit te worstelen in de rijwind van de vrachtwagen en de zijwind die daar achter vandaan blaast. Op zo'n moment zit je ook niet op een Yamaha met zo'n handige knop op het stuur die vol-automatisch de reservevoorraad naar de carburateurs laat stromen. Nee, op zo'n moment zit je op een motor die de reserve enkel door het omzetten van een kraantje of het verdraaien van een knop aan kan zetten. En waar zit die kraan? Onder de tank! En waar zit die knop? Onder je linker dijbeen! Echt een plaats die je lekker kunt vinden als je van drie kanten te pletter gereden dreigt te worden. De actieradius van de meeste moderne motoren valt vaak wat tegen en benzinemeters zijn schaars, om maar te zwijgen van lampjes die waarschuwen dat de bodem van de tank in zicht komt. Dit is maar goed ook, want een merkwaardig toeval wil dat de enige motor waarmee je ooit zonder sap komt te staan, juist de motor is die zowel brandstofmeter, waarschuwingslampje als reserve-schakelaar heeft. De ervaring leert dat je aan luxe went, en hoe meer waarschuwingssignalen, hoe minder je erop gaat letten. Het gaat zo: *Goh, mijn brandstofmetertje staat in het rood, maar pas als het waarschuwingslampje brandt moet ik gaan oppassen.* Even later: *Goh, het waarschuwingslampje brandt, maar ik moet pas echt naar een pomp kijken als hij gaat haperen; dan heb ik mijn reserve nog.* Even later: *Goh, hij hapert. Ik zal 'm even op reserve zetten.* En bij de vorige tankbeurt was je nu net vergeten om de kraan terug van reserve naar normaal te zetten. Dit zal je dus nooit op een normale motor gebeuren. Daarvan zet je na elke tankbeurt keurig de dagteller op 0000 en het verloop van die teller hou je in de gaten. Je weet wanneer je naar de pomp moet en als je in de buurt van de verboden tellerwaarde komt, duik je de kant in. De reserve-kraan weet je niet te vinden, maar dat hoeft ook niet want je hebt hem niet nodig. Deze handelswijze is handig, want elke snelwegpionier zal je het volgende over *Eerste Pompen Op Onbekend Terrein* kunnen vertellen: als bij benzinebehoefte de eerste pomp aangedaan wordt voor broodnodig sap, liggen er binnen 10 km nog zeker drie andere pompen, alle goedkoper of met betere voorzieningen. Als de eerste pomp bij benzinebehoefte daarentegen gepasseerd wordt, wachtend op de volgende, dan zal deze volgende wel zeker nimmer eerder komen dan dat de benzinevoorraad definitief is uitgeput. *Wet Van De Weg*, hoofdstuk 1, eerste alinea. Sta je dan bij een pomp, dan wordt je (na een aantal malen over de tenen te zijn gereden) voor het loket aangekeken of je van Mars komt. Gebruik je dan een bankpas of creditcard om die paar litertjes benzine te betalen, dan begint men in de rij al ongeduldiger te worden. Motorrijders zijn namelijk recreanten die voor zó weinig brandstof niet het recht hebben om de tijd van pompbedienden in beslag te nemen. Gelukkig is een automobilist buiten zijn auto geen automobilist meer, terwijl een motorrijder zonder motor onder zijn kont nog steeds een motorrijder is. Zonder zijn beschermende kooi c.q. gemotoriseerde stormram is een automobilist aanmerkelijk minder dapper en afgezien daarvan zoekt niemand graag ruzie met een astronaut. Een motorrijder die desondanks gezanik krijgt, grijpt naar zijn pocket-phone en brult: *ET phone home!* of *Beam me up, Scottie!*. Ook goed voor extra zegeltjes.

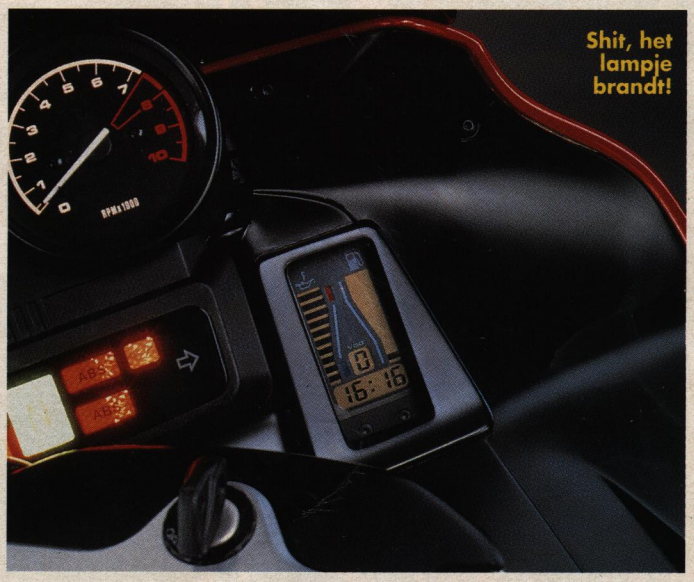

Shit, het lampje brandt!

MICHIEL HEEMSKERK

HARDE UITSPRAKEN

Opmerkelijke quotes van sterren

"Als ik een vrouwelijk supermodel zou zijn, zou ik een aardige Naomi zijn. Ze weet echt hoe ze zich moet bewegen, hoe ze de camera moet bespelen. Ik zou zeker geen Tyra Banks zijn, die me ervan beschuldigde dat ik naar haar zat te kijken toen we backstage allemaal naakt waren bij het verkleden voor een modeshow. Ik wierp alleen maar een vluchtige blik op haar..."
Supermodel Tyson Beckford

"Wanneer een man sexy wil overkomen bij een vrouw, kan hij het beste zijn jasje even uitdoen en zijn kont aan haar laten zien. Bij het ontwerpen van mijn jeans, probeer ik me altijd af te vragen hoe de kont van een man mooier uitkomt."
De Duitse kledingontwerper Wolfgang Joop!

"Een man of een vrouw; wie ik op een vreemde planeet het meest zou missen? O God, ik zou eigenlijk een man moeten zeggen, hè? Maar mannen zijn zo saai en vermoeiend... Toch heb ik ze echt nodig... In bed, weet je wel. Maar het is moeilijk kiezen, want met vrouwen kun je zoveel beter praten. Sex of converseren, tja, wat is eigenlijk belangrijker..?"
Zangeres Madonna

"Als ik een vrouwelijk model zou zijn, zou ik Kate Moss zijn. Dan zou ik grappig en mager zijn in plaats van dik en lelijk."
Mannelijk fotomodel Tim Boyce

"Als Dolly een secretaresse zou zijn geweest, zou ik haar ook niet vragen hoeveel brieven ze op een dag heeft geschreven."
Helena Bochnickova, moeder van porno-actrice Dolly Buster (25)

"Al likkend aan zijn amandel-Magnum staar ik hem zo intens aan alsof ik van deze 'handeling' klaar zou kunnen komen. Wat misschien ook wel kan, al is het mij jammer genoeg nog nooit overkomen.'
RTL's foute vrouw Mabel van den Dungen in Tijd Schrift Blvd.

JAN PETER JANSEN

HOLLANDS

De Ambachtelijke Traditie Van Holland Proeft U Ook In Het Robuust

GOUD
AMSTEL GOLD
Gebrouwen Gerstenat Van Amstel Gold.
AMSTEL
Gold

IN EEN DEUK

In het late-middaglicht staat de voorname, zilvergrijze metallic Lexus eenzaam in de verlaten werkplaats. Een deur wordt geopend en er klinkt het geluid van snelle voetstappen. Twee jongemannen in grijze T-shirts doemen naast de auto op. De jongste van de twee heeft een katoenen doek in de hand waarin hij omzichtig een Dunlop Maxfli M.D golfbal wikkelt. Ondertussen is een gedistingeerde heer van middelbare leeftijd de hal binnengekuierd. Hij knikt uitnodigend naar de man met de doek. "Toe maar," gebiedt hij. Genadeloos zwiept de in de lap gewikkelde golfbal driemaal op het gladde lakwerk. De motorkap vertoont drie deuken ter grootte van een duive-ei. "Zo bedoelde u toch mijnheer Traa?" zegt de oudste van de *T-shirt twins*. Hij stelt zich voor: "Mijn naam is **Joost** en dit is mijn collega **Robert**, aangenaam." We zijn te gast bij het autoschadehersteldbedrijf **Jos Traa** in **Hillegom**, één van de 35 Nederlandse schadebedrijven die in staat zijn deukjes met de maximale afmeting van een rijksdaalder volgens een revolutionaire methode weg te werken. Elke autoliefhebber kent ze, die kleine pestdeukjes in deur of zijkant. Het doet je bijna besluiten je bolide in de woonkamer te stallen en de boodschappen voortaan te laten bezorgen. Het winkelcentrum blijkt vaak riskanter dan de snelweg. Het antwoord op dit leed is de *Restyle*-methode uit de VS. "We volgen een cursus van drie weken en schaffen een speciale gereedschapsset aan," doceert Joost, terwijl we in de directiekamer thee drinken. Ondertussen geeft Robert met diezelfde set - voornamelijk hefboomvormige poken - de beschadigde Lexus een plastisch-chirurgische behandeling. "Er komt geen computer, magneet of zuignap aan te pas. Op de punt van de hefboom zit een kunststof dop, waarmee door de juiste druk achter de deuk, het metaal weer wordt verdeeld. Het is heel geconcentreerd werken en het vakmanschap onderhoud je door het dagelijks te blijven doen." Jos Traa schuift zijn stoel naar achteren en vervolgt: "We rekenen ongeveer een uur per deuk, en ondanks de opleiding van zo'n *f* 15.000,- per persoon tot *Restyle*-vakman is de rekening voor de klant 50 tot 60% minder dan het traditionele schuur- en spuitwerk. Vooropgesteld dat met het deukje geen lakbeschadiging is opgetreden."
De blonde Robert stapt het vertrek binnen. "Hij is klaar!" meldt hij trots. De Lexus is inderdaad verlost van zijn deuken. Voor alle zekerheid controleer ik het nummerbord, maar hier is geen twijfel mogelijk: het is dezelfde auto.
Bij de traditionele manier zou deze behandeling ver over de *f* 1000,- bedragen, met de *Restyle*-methode ben je met een dikke *f* 200,- klaar. Peinzend pakt Traa de golfbal in zijn hand. "Ja, ik weet dat ze het kunnen, daarom stel ik voor demonstraties altijd mijn Lexus beschikbaar." Ik kijk met argusogen naar de golfbal en maak dat ik wegkom in mijn nog ongeblutste auto.
Info: Restyle, tel. 06-222222.

AB VAN JOOLEN

Een golfballetje slaan op de motorkap van een Lexus

Dingetjes

De profielmeter Slijtage treft ook de hoeven van onze heilige koe. Om van het juiste aantal millimeters op de hoogte te blijven, is er de uiterst handzame profielmeter. Een imponerend precisie-instrument, waarmee menig mede-automobilist u zal benijden. Uitgevoerd in edelchroom met ingegraveerde calibratie en voorzien van stevige pen-draagclip en dat voor maar *f* 11,50 bij Halfords.

De cycleguard De zomer ligt weer binnen handbereik. De racefiets of mountain bike wordt bestegen. Helaas, ook de onverlaten zijn gewekt door de eerste zonnestralen, uit hun spelonken gekropen, paraat om uw geliefde tweewieler te verduisteren. Gelukkig is er de cycleguard. Een uit slagvaste kunststof vervaardigde lawaaischopper, die elke dief de oren van het hoofd schreeuwt. De 100 decibel kunnen met de bijpassende sleutel alleen door u tot zwijgen worden gebracht. Met de cycleguard blijf je rijden. *f* 59,00, Moverza BV, tel. 01621-23780.

Het herbeschrijfbare video-etiket Het gemak van een videoband is dat je *Deep Throat 3* over *Sneeuwwitje* kunt tapen. Helaas pak je dan, afgaande op de rugtekst, de verkeerde band op het verkeerde moment. Om aan dit leed een eind te maken, is er nu een uiterst simpele oplossing. Een setje met vier gekleurde of zwarte etiketten met een magic pen. Middels een schuifje kunt u de reeds geschreven titels in een handomdraai vervangen. Een ware omwenteling op video-gebied. Kost maar *f*9,95 bij warenhuizen en audio/videozaken.

PRODUKTIE: AB VAN JOOLEN
FOTOGRAFIE: JAN METSELAAR

PLAYBOY

Forum

Een rubriek waarin zaken worden besproken die mannen denken en doen, willen en voelen. Elke maand een speciale PLAYBOY-enquête, een discussie en een vrouwelijk commentaar.

Geweld is gewoon

VRAAG:
Bent u in aanraking gekomen met geweld?
ANTWOORD:
Ja, zegt 37%

Bent u ooit in aanraking gekomen met geweld?

	Allen	mannen	vrouwen
Ja	37,3%	38,6%	36%
Nee	60,3%	58,4%	62,1%

In welke situatie bent u met geweld in aanraking gekomen?

	Allen	mannen	vrouwen
Ruzie, vechtpartij (door drank)	26%	31%	20%
Lichamelijk mishandeld	11%	7%	15%
Roof, overval, poging tot roof	11%	11%	10%
Bedreiging op straat	8%	11%	5%
Aangerand, verkracht	5%	-	10%
Getuige van geweld	8%	3%	14%

Zijn er groepen in Nederland die meer risico lopen?

	Allen	mannen	vrouwen
Ja	81%	78%	84%
Buitenlanders, allochtonen	35%	27%	42%
Vrouwen	27%	25%	28%
Ouderen, zwakkeren	25%	24%	27%
Homosexuelen	24%	32%	17%
Gekleurde mensen	16%	19%	13%
Minderheden	13%	13%	13%
Mensen die situatie opzoeken	11%	9%	14%

Hieronder vindt u uitspraken.
Wilt u aangeven of u het met deze uitspraken eens bent.

	Allen	mannen	vrouwen
Politie treedt niet hard genoeg op	68%	68%	67%
Op platteland evenveel risico	36%	28%	44%
Samenleving steeds gewelddadiger	90%	95%	85%
Straffen in Nederland te mild	78%	82%	75%
Mannen gewelddadiger dan vrouwen	59%	66%	51%
Doodstraf moet weer worden ingevoerd	30%	33%	27%
Geweld lok je zelf uit	12%	14%	10%

"IK LIEP MET MIJN MAN OP het trottoir. Er liep een groepje mannen langs ons, waarvan er één mij hard recht op mijn gezicht sloeg." Een uitspraak van een 40-jarige vrouw in onze maandelijkse, door *Team Vier* uitgevoerde enquête die deze keer over geweld gaat. 38% van de mannen en 36% van de vrouwen zei weleens in aanraking te zijn gekomen met geweld. Meer dan 80% van de ondervraagden (waarvan 55% onder en 45% boven de 34 jaar was) vindt dat er bepaalde groepen zijn die *meer risico lopen*. Gevraagd naar toelichting antwoordt men, in deze volgorde: **buitenlanders, vrouwen, ouderen, homosexuelen, gekleurde mensen.** Kortom: de zwakkeren.
Een vrouw (27) zegt: "Aantrekkelijke vrouwen. Mannen vinden kijken niet voldoende, ze willen eraan zitten."
Het wekt natuurlijk geen verwondering dat er volop steun is voor stellingen als: *'De straffen in Nederland zijn te mild'* en *'De samenleving wordt steeds gewelddadiger'*.
Opvallend is een verschil in mannelijke en vrouwelijke inschatting van het geweldrisico in stad of platteland. Vrouwen vinden veel vaker dat het op het platteland ook steeds erger wordt (44,5%, tegen 28% van de mannen). En *de doodstraf moet weer worden ingevoerd*, zegt 33,5% van de mannen en 26,8% van de vrouwen.
Het verkeer wordt vaak genoemd als de situatie waarin geweld vaak voorkomt. Een man (34), zegt: "Bij het invoegen naar één rijbaan raakte een andere weggebruiker zo geïrriteerd door mijn handelen, dat hij uitstapte, mijn portier openrukte en me een vuistslag gaf." Opvallend: het voetbalveld wordt niet spontaan genoemd.

Het geeft een heerlijk

Volgens de theorie van de straat wordt iedereen in zijn leven een keer beroofd en met geweld hebben we allemaal geregeld te maken, al is het op afstand. Zijn we daar bang voor en hoe gewelddadig zijn we zelf? Over dat soort zaken praat Guus Luijters met Jan Peter Jansen (26), eindredacteur van Playboy; Ab van Joolen (50), vormgever van Playboy en Theun de Winter (51), freelance filosoof en principieel 501-drager.

De Winter: Vanwege de knoop in de gulp, hè! En omdat het een onverwoestbare broek is van vooroorlogse kwaliteit, maar vooral toch vanwege de knoopgulp.
Playboy: Waarom zouden ze de knoopgulp indertijd hebben afgeschaft? Jansen, heb jij de knoopgulp nog gekend?
Jansen: Nee, ik ben opgegroeid met de rits, maar ik vind de knoop veel fijner. Waarom die weg moest, weet ik dus niet, het zal wel een trend zijn geweest.
Van Joolen: Die ritsen hebben voor vreselijke ongelukken gezorgd.
Playboy: Ik heb in deze nog eens een belangwekkende uitvinding gedaan, maar niemand wou er aan: rits omgekeerd in de broek laten zetten, dan kan hij nooit meer openzakken.
Van Joolen: Maar je kan er nog wel invliegen.
Jansen: Toch denk ik dat een rits ook voordelen heeft. Als je ziet hoe lang je in het toilet staat te knopen, vooral met een nieuwe broek, verschrikkelijk...
De Winter: Maar je moet ook van beneden naar boven knopen.
Van Joolen: En langzaam maar zeker pers je het zakie heus wel weer in model.
Playboy: Heeft iemand ooit begrepen waar de gulp in de onderbroek toe dient?
Jansen: Volgens mij dient die geen enkel doel. Ik krijg hem er in ieder geval niet gemakkelijk doorheen.
De Winter: Ik doe het door de pijp, maar het kan wel, door de gulp.
Van Joolen: Moeizaam, vooral als je zo'n halve ochtend-erectie hebt.
De Winter: Op onze leeftijd moet je daar al blij mee zijn.
Van Joolen: Om te pissen heb je dan grote kennis van de ballistiek nodig.
De Winter: Wiskunde moet je gestudeerd hebben!
Playboy: Je kan beter wachten tot 'ie weg is.
Jansen: Eventjes met de voeten op het koude zeil...
De Winter: Of verpleegstershanden in de buurt. Die geven er zo'n karateklap op.
Playboy: Waarmee we zijn beland bij het onderwerp van vandaag: Geweld.
De Winter: O, jee. Binnen het huwelijk?
Jansen: Dit is het april-nummer, hè? Vindt er in die tijd meer geweld plaats?
Playboy: Niet dat we weten, maar laten we het eerst over onze ervaringen met geweld hebben. Mag ik het woord geven aan de oudste van het gezelschap?
De Winter: Geweld vind ik afschrikwekkend. Ik schrik er altijd hevig van. Als er iets gebeurt dat ik als geweld ervaar, begint mijn hart in mijn keel te bonken. Ik vind het schokkend om mee te maken. Een vechtpartij op straat, wat ik weleens heb gezien, of in het verkeer.
Playboy: Iets als geweld ervaren, wat bedoel je daarmee?
De Winter: Fysiek geweld. Mensen die elkaar iets aandoen. Die elkaar te lijf gaan met hun vuisten. Of het weeë gevoel van een mes in je lijf. Bloed. Vreselijk vind ik dat, geweld van man tegen man dus.
Van Joolen: In eerste instantie schrik je van geweld, maar in tweede instantie kan het je ook ongelooflijk driftig maken.
Jansen: Ik zag laatst in de FEBO Schalkwijk een ruzie uitbreken tussen een blanke en een groepje Marokkanen. Die blanke lokte het uit met allerlei opmerkingen, maar ik was vooral bang dat ik er op de een of andere manier bij betrokken zou raken. Daar ben ik misschien laf in, maar tegelijkertijd was ik ook gefascineerd, zat ik me af te vragen hoe zoiets op gang komt. Dan vraag ik me af waar dat knopje zit waar je op moet drukken.
Playboy: De Winter weet dat wel.
De Winter: Nou, ik ben een keer heel zwaar in elkaar gerost. Op straat. Veel kan ik daarover niet vertellen, want ik lag meteen gestrekt en meer weet ik niet. Maar een ooggetuige vertelde dat ik een klap tussen mijn ogen heb gehad en meteen onderuit ging. Daarna hebben ze nog in mijn zij en tegen mijn hoofd staan schoppen.
Playboy: Hoe had je dat in beweging gezet?
De Winter: Ik liep op straat, ik was bezig over te steken en was al midden op de weg toen ik een auto zag aankomen. Ik dacht dat het wel kon, maar in plaats van de voet even van het gaspedaal te halen, reed hij recht op me af. Ik moest opzij en toen ze me passeerden, gaf ik een tik op het dak. Toen zijn ze me achterna gekomen. Ik liep al op een volgend stuk gracht toen ik hollende voetstappen achter me hoorde. Ik draaide me om en verder gebeurde het als in een droom. Verbrijzelde neus, vertrapte kies en een bloedende kop.
Playboy: Volgens mij zijn er dus twee mechanieken waarmee je ogenblikkelijk geweld op gang kunt brengen. Aan iemand zijn auto komen of een racistische opmerking maken. Wat gebeurde er in die FEBO, Jan Peter?
Jansen: Die gast zei dat als ze in Nederland woonden, dat ze dan ook Nederlands moesten praten, en Nederlands moesten zijn, racistisch dus. Maar ik heb zelf ook eens een behoorlijk pak slaag gehad in een erg foute kroeg, *Café De Kleine* in Zwolle. Zes gozers vonden me te arrogant, vonden me verbaal te agressief. Ik mocht nadien die kroeg niet meer in...
De Winter: Verbaal geweld, daar schrik ik niet van. Schelden doet geen zeer.
Van Joolen: Je kunt uren tegen me aanzeiken, geen probleem, maar er komt een moment dat de knop omgaat. Dan voel ik niets meer, dan zie ik niets meer, dan maakt het me allemaal niets uit en ga ik door het lint. Dat is pure drift en dan is er niets meer veilig voor me. In dienst heb ik een maat van me eens bijna gewurgd.
De Winter: Ik mag graag pesten en heb natuurlijk vaak met vuur gespeeld.
Van Joolen: Hebben jullie niet die frustratie dat je de mensen die je zoiets hebben aangedaan ook op hun bek wilt slaan?
Jansen: Een beetje wel, ja. Ik heb die sukkels uit Zwolle ook aangegeven enzo. Heeft weinig geholpen, geloof ik.
De Winter: Soms, maar dan ben ik ook weer bang voor wat ik zelf zou aanrichten. Op het beslissende moment zou ik me waarschijnlijk inhouden of iemand toch maar niet op zijn gezicht slaan, op zijn arm of zo. Een draai om de oren met een natte krant, dat lijkt me wel wat.
Playboy: Wat je nu ongeveer zegt is: we zijn verbaal ingestelde mensen die geacht worden hun neigingen tot geweld te kunnen onderdrukken. Wat we meestal ook doen.
Van Joolen: Jawel, maar als we het over het verkeer hebben, moet ik bekennen dat ik zelf ook weleens actie wilde ondernemen. Ik zou liegen als ik zou zeggen dat

machtsgevoel

het niet zo was. In de auto ook, provoceren tot en met, daar was ik goed in.
Jansen: Levensgevaarlijk, Van Joolen!
Van Joolen: Ja, maar degene die geweld gebruikt, heeft een bepaald verwachtingspatroon en als je dat doorkruist loopt alles scheef. Als iemand zegt dat hij je een klap voor je kop wil geven en je geeft hem meteen een doodschop, is het afgelopen, want zo wordt het niet gespeeld.
Playboy: Wat is geweld precies?
De Winter: In ieder geval niet wat je op TV ziet. In die series zie je nooit bloed, maar ik weet uit ervaring dat, als er een rake klap valt, het bloed eruit spuit. Je kan meteen opnieuw gaan witten.
Playboy: Maar wat is het wel?
Jansen: Van alles. Domheid. Niet beter weten. Opvoeding. Milieu. Bij de één is het dit, bij de ander dat.
Van Joolen: Achterdocht zit er ook bij. En domheid met kracht.
Jansen: Absoluut. En kicken op dat soort dingen geeft een soort machtsgevoel. Bij bepaalde eikels.
Van Joolen: Soms herken ik wel iets. Dat je plotseling zo'n adrenaline-stoot voelt.
Playboy: Ik heb weleens dat ik iets zou willen doen maar dat nalaat omdat ik weet dat er geweld op zal volgen. Je zit in de tram en daar zit een gozer in zijn ondergoed met zijn poten over de bank voor je te Chinezen. Daar zou ik iets van willen zeggen, maar ja, hij heeft ook een groot mes.
Jansen: En dat werkt verlammend.
Playboy: Ja. In Amsterdam rijdt iedereen dus door het rode licht. Als je geen ogen van voren en van achteren hebt, word je voor je raap gereden, maar als je er wat van zegt, komen ze hun auto uit en slaan je dood.
Van Joolen: Ik kan me herinneren dat mensen hun raampje open draaiden en elkaar verrot scholden. Daarna gingen de raampjes weer dicht en dat was dat.
Playboy: Als je nu je raampje opendraait, krijg je meteen een knal voor je kop.
Van Joolen: Denken jullie dat er een escalatie van geweld plaatsvindt?
De Winter: De verkeerssituatie hier onderscheidt zich zeker van die in andere landen. Het is schandelijk wat er gebeurt. In andere landen is er een boel misbruik van de claxon, maar verder is er niks aan de hand.
Playboy: Volgens mij is er geen escalatie, maar vindt er wel een verandering van het soort geweld plaats. Ik heb heel lang op de Wallen rondgehangen en daar werd altijd gevochten. Er hoefde maar dit te gebeuren of er werd geknokt. Ik mocht graag kijken naar het sneuvelen van glaswerk. Als er nu wat gebeurt in de kroeg zijn er meteen wapens, dat is het verschil.
Van Joolen: Een gevolg van de drugs.
Playboy: Ik heb onderling geweld nooit erg gevonden. Boeven onder elkaar die elkaar vermoorden, dat kan me weinig schelen. Maar zo'n man die met 200 kilometer per uur op zijn motor door een dorp rijdt en een kind vermoordt, vreselijk...
De Winter: Geweld in het huwelijk, zie je dat ook als onderling geweld?
Van Joolen: Kan iemand zich voorstellen dat hij zijn vrouw slaat?
De Winter: Nou, uit zelfverdediging...
Playboy: Dat ken ik ook ja, maar verder niet, als je een keer zoiets hebt gedaan weet je ook waarom je dat niet doen kunt. Als je een vrouw aanraakt, vliegen ze al de kamer door. Het is niet eerlijk.
Van Joolen: Toch zijn er genoeg mannen die hun vrouw op haar bek slaan...
Jansen: Walgelijk.
De Winter: Binnen een relatie beperkt het zich meestal tot het mondiale geweld, met de mond dus, hè.
Van Joolen: Je hebt vrouwen die hun man zo lopen te zuigen. Maar dan loop je toch het huis uit! Het is zo weer over.
De Winter: Ik heb wel eens uit zelfverdediging moeten handelen, anders had ik een strijkbout tegen mijn kop gehad.
Jansen: Als een vrouw de stofzuiger door de keukenruit gooit, is dat dan geweld?
De Winter: Nee, dingen stuk maken telt niet. Je mag alleen niets naar beneden gooien als er een onschuldige ezel onder loopt. Toen ze mij met die strijkbout te lijf ging, heb ik in koele woede overwogen wat me te doen stond. Ik heb haar toen een harde stoot tegen haar arm gegeven.
Playboy: Vinden jullie de wereld nu agressiever worden of niet?
De Winter: In onze welvaartsstaat hebben we nu eenmaal de beschikking over echte wapens. Vroeger moesten we het met waterpistooltjes doen.
Van Joolen: Al die automatisering lokt veel agressie uit. Die blikken computerstemmen die zeggen dat jij iets verkeerd hebt gedaan terwijl je het gewoon goed doet, daar word je toch duivels van!?
Jansen: Dat is heel frappant. Je staat bij het Grenswisselkantoor en er komt iemand die *f* 300,- wil opnemen, maar er staat niets op zijn rekening. En dan wordt er toch een partij verbaal geweld tegen het glas gesmeten. Wat bezielt zo iemand?
Van Joolen: Alweer, ik ken dat gevoel wel een beetje. Ik word gek van al die absurde regels, die ze bovendien voortdurend veranderen.
De Winter: Dat is de veranderende wereld. Die geeft je een gevoel van onveiligheid. Je voelt je niet langer beschermd. Vroeger had je de wijkagent die met de hand op het zadel van zijn fiets voorbij wandelde, maar bij wie kun je nu terecht?
Jansen: Vroeger gaf de politie misschien een gevoel van veiligheid, nu roepen ze alleen maar agressie op. Een aantal jaar geleden is mijn vaders auto gejat, *total loss* teruggevonden, helemaal leeggehaald en als je ziet wat er dan allemaal gebeurt. De dief die voor de rechtbank zegt: *'Ja mijnheer, moet u maar niet zo stom zijn om zoveel in uw auto te laten liggen, maar meneer Jansen, ik heb nog een aardige tweedehands autoradio te koop'*... Als je dat soort dingen beleeft...
Playboy: Dat is een van de gevolgen van de welzijnswerkersmaatschappij, het ongehoorde begrip voor de dader en het totale onbegrip voor het slachtoffer.
De Winter: De wattenstaafjes vervullen een belangrijke rol in onze maatschappij, onderschat dat niet. Ze zijn met zijn 400.000den of zoiets en het is hun taak werk te creëren voor die 400.000 man.
Van Joolen: Waar is het misgegaan?
De Winter: Bij onderwijzers die zelf niet meer van *'stam plus t'* weten. Dat is niet belangrijk. Sociale vaardigheden moet je ontwikkelen. Creatief moet je zijn. De onderwijzer als welzijnswerker, daar is het begonnen.
Playboy: Voelen jullie je vaak bedreigd?
Van Joolen: Nee.
Jansen: Ik heb me één keer bedreigd gevoeld, maar dat was om half één 's nachts op een station in de Bijlmer, dus dan ben je er geestelijk iets meer op voorbereid.
De Winter: Nooit, en ik loop bij nacht en ontij door de stad.
Playboy: We moeten het dus niet overdrijven?
De Winter: Je hoort al gauw dat vroeger alles zo fantastisch was, maar ik meen me te herinneren dat er nog niet zo lang geleden 100.000 mensen uit ons land zijn weggesleept om vermoord te worden. Dus, waar praten we over?

Met de deegroller in de hand

PLAYBOY-medewerkster Hanneke Savenije geeft commentaar op het onderwerp van de enquête en het Forum: geweld.

HET SCHIJNT EEN PROBLEEM TE ZIJN. Stephan: "Overal, in heel mijn lijf, stonden haar nagels. Aandrang om terug te slaan heb ik nooit gehad; als man moet je oppassen je vrouw te slaan, alles kan later tegen je worden gebruikt. Ik zie er ook geen heil in, je kunt beter de discussie aangaan. Maar daar was ze dus allergisch voor. Praten? Dan barstte het hysterievirus los. Schoppen, slaan, krabben, spullen naar mijn hoofd smijten, de kleren van mijn lijf rukken, m'n schoenen in mootjes hakken, spiegels van m'n auto gerukt... Ik voldeed niet aan haar macho-normen. Geen carrièredrang. Ze vond dat ik een topbaan moest hebben, dat ik cursussen moest doen, veel geld thuis moest brengen. Maar als ik zei dat ik tevreden was, ontstak ze in woede. Dan begon ze te briesen en te schuimbekken, de stoomwolken kwamen haar oren uit. Niet te temmen, volslagen buiten zinnen.

Tja, zij was materieel ingesteld, ik emotioneel. Ik kan pannekoeken serveren alsof je in Buckingham Palace aan het dineren bent. Daar houd ik nou van. Maar zij... Niets bracht ze in. Met mijn verjaardag hing ik zelf slingers op. Leuk voor de kinderen, dacht ik dan. Ze negeerde mij totaal. Raakte me nooit aan. Als er bezoek was, sloeg ze me consequent over bij het ronddelen van koffie en gebak. En elke keer overdonderde ze me weer met die agressie. Daar sloeg ik volledig van dicht. Ik drukte het weg. Ik voelde me wattig en machteloos.

Nóóit, nóóit heeft ze gezegd dat het haar speet. Kijk, binnen vier muren is die vernedering redelijk hanteerbaar. Maar op een gegeven moment kon ik het niet meer verbergen. Mijn handen waren opengekrabd, mijn armen complete schaatsbanen. Vrienden begonnen vragen te stellen. Toen ben ik naar de politie gegaan. Maar daar zeiden ze: we kunnen pas iets doen als u een mes in de rug krijgt. Vrouwen worden in zo'n geval doorverwezen naar een *Blijf-van-mijn-Lijfhuis*. Maar wat moest ik?"

De ontembare vrouw. Dat is schrikken. Ik heb altijd gedacht dat lichamelijk geweld een exclusieve mannenzaak was. Dat 90% van alle geweldsmisdrijven door mannen wordt gepleegd - en dan ook nog meestal tégen andere mannen. Dat sinds *Linke Loetje* uit de Volkskrant verdween, ook de vrouwen die 's nachts thuis achter de deur hun uit het café terugkerende echtgenoot met een deegroller opwachten, waren uitgestorven. Dat de echtgenote van de Friese CDA-politicus Sytze F., die enkele jaren geleden de krant haalde omdat zij 's nachts met kracht een kussen op het slapende gezinshoofd had gedrukt (zonder succes overigens), een curieuze uitzondering was. Maar dan blijkt ineens dat steeds meer hulpinstanties worden overspoeld door wanhopige mannen die ernstig en met grote regelmaat door vrouw of vriendin worden mishandeld.

Het zijn smakelijke verhalen, dat wel. Vooral voor iemand zoals ik, die nog nooit een gewelddadige vinger uitgestoken heeft naar het andere geslacht. (*Nou ja, één keertje dan: op 5-jarige leeftijd heb ik mijn toenmalige verloving een keer in blinde drift zo hard met de koperen knop van de tuinslang om de oren geslagen, dat het bloed in het rond spoot en maanden elke jongen uit de buurt met een boog om me heen bleef lopen.*)

Hoe krijgen ze het voor elkaar: je man bont en blauw slaan met de koekepan, met een slagersmes drie straten lang de achtervolging inzetten, hem bij de geringste ergernis met een rotvaart de trap afduwen. "Echt, je kunt het zo gek niet bedenken of het gebeurt," meldde onlangs een maatschappelijk werker in de krant. Ook deze hulpverlener was aanvankelijk met ongeloof vervuld. "Dat laat je toch niet gebeuren, dan doe je toch wat terug," was zijn eerste reactie. Maar veel mannen blijken volgens hem verstrikt te zijn in de codes waarmee ze zijn opgevoed: een vrouw sla je niet, die bescherm je. "En bovendien zijn sommigen fysiek of mentaal niet sterk genoeg om hun vrouw aan te kunnen. De kracht van een vrouw bij wie het adrenaline-peil flink is gestegen, moet je niet onderschatten!" Ze doen dus niets, die heren. Terugmeppen is er niet bij. Hoogstens trappen ze als ze de huiselijke haard zijn ontvlucht eens extra diep het gaspedaal in, zodat ze zich in eenzaamheid tenminste nog eens een echte man kunnen voelen.

Toch stom, dacht ik toen ik dit las. Dat ik zelf nooit een dreun uitdeel, heeft namelijk weinig te maken met gebrek aan verlangen daartoe. Dat ik geweld echt heel afkeurenswaardig vind, betekent natuurlijk nog niet dat ik niet af en toe ontzettende zin heb om iemand alle hoeken van de kamer te laten zien. Het is pure kansberekening die me tegenhoudt: elke klap die je een man uitdeelt, krijg je driedubbel terug. Dacht ik dus. Wat een misverstand...

Ik had het natuurlijk kunnen weten. Stond er onlangs niet in ons lijfblad (*PLAYBOY 2-95: Internationale PLAYBOY Sex-enquête*) dat naar liefst 69% van de Nederlandse mannen hun vrouwen als dominant ervaren? Hoe moet ik dat anders uitleggen dan dat 7 van de 10 Nederlandse mannen sukkels zijn die er regelmatig van langs krijgen? (Interessante vraag hoeveel mannen en vrouwen ervaren hun partner als *gelijkwaardig?*) Ook weet ik natuurlijk al langer dan vandaag dat vrouwen werkelijk onovertroffen zijn in de kunst van het treiteren, zuigen, zeuren en zeiken. En als vrouwen zich elk voorheen exclusief mannenterrein toeëigenen, waarom dan niet een portie fysiek geweld?

MARIET NUMAN

Eén ding zou ik echter weleens onderzocht willen hebben: wanneer precies gebeurt het? Ik wil mijn eigen sexe niet blindelings verdedigen, maar zou het zo kunnen zijn dat al dat geweld zich specifiek enkele dagen per maand afspeelt? Hebben we hier niet zozeer te maken met de emancipatie van de vrouw alswel met de emancipatie van de menstruatie? Een moderne invulling van die periodieke gekte die van elke vrouw een pitbull maakt en dozen Kleenex vreet. *Have mercy, dear friends, have mercy with us.* Misschien kunnen we er wel helemaal niets aan doen.

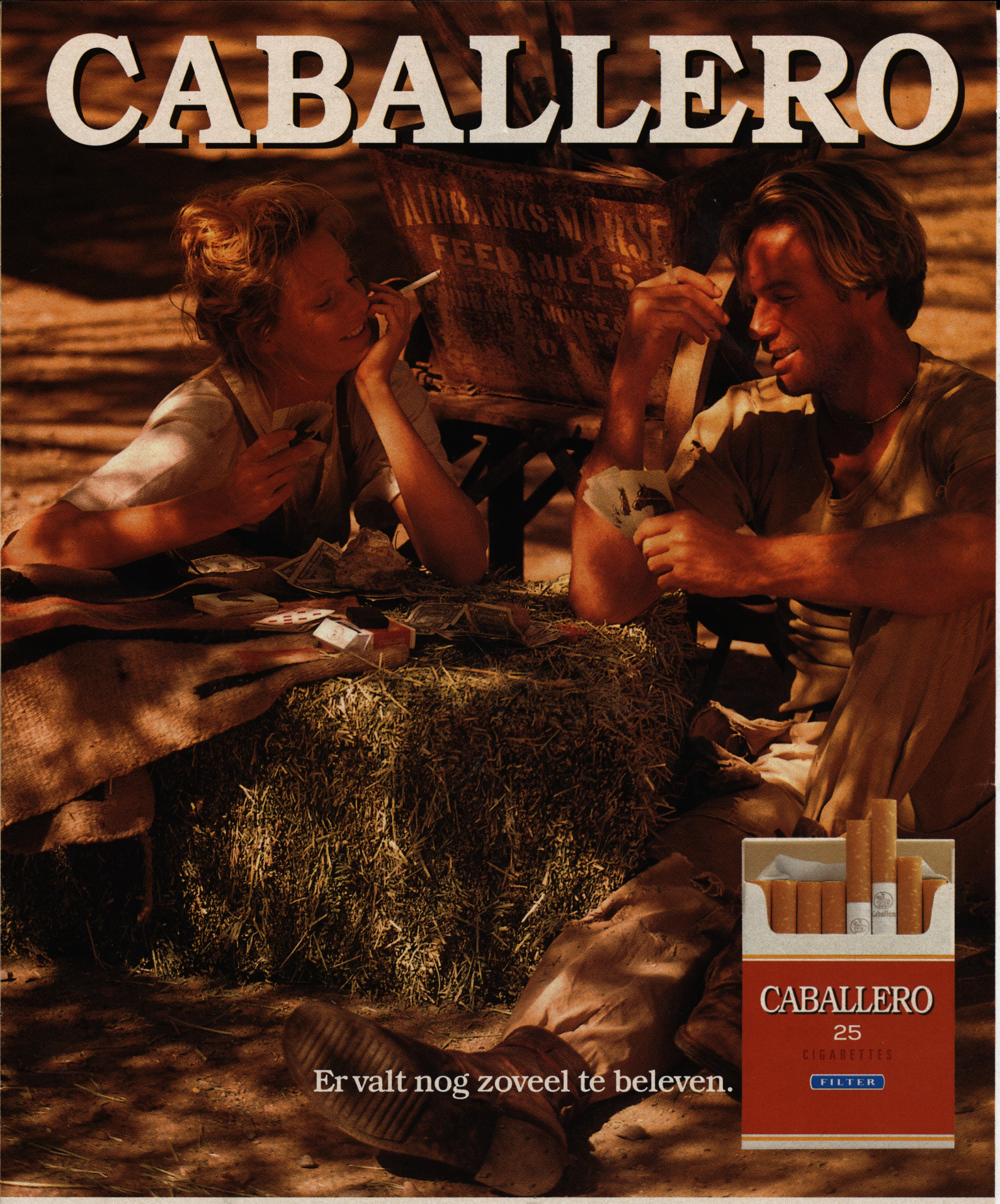

Brengt de gezondheid ernstige schade toe, k.b. 4.10.1994, Stb. 720.

Shannen's Vlaamse dubbel

Het begon met een foto in het Vlaamse tijdschrift *Koerier*. Binnen een week was Joseline Panis *hot news* in België. Want Joseline trekt op Brenda (Shannen Doherty) uit Beverly Hills 90210, vonden de Belgen. En ze wilden méér van hun Brenda uit Bilzen zien.

BIJ MAASTRICHT RICHTING HASSELT AANHOUDEN EN DAN KAN HET niet missen: Bilzen... Woonplaats van Joseline Panis, sinds een paar maanden beter bekend als Brenda, de Vlaamse *look-a-like* van actrice Shannen Doherty. "Ik heb gewoon een fotosessie gedaan," zegt Joseline. "Die is gepubliceerd, in de *Koerier*, en binnen een week werd ik opgebeld door allerlei tijdschriften. 'Héé, u trekt echt op Brenda uit Beverly Hills 90210,' zeiden ze allemaal. Maar het was echt de bedoeling niet. Ik kende de serie oppervlakkig, van weleens gezien."

Ze is er zeer door verrast, door al die plotselinge belangstelling. "Ik heb jarenlang gedefileerd, als mannequin. Alle soorten mode heb ik gedaan, van klassiek tot jeans, zonder dat er iets speciaals uit voortvloeide. Eerlijk gezegd had ik er al mee zullen stoppen, tot plotseling de Brenda-rage losbarstte." Joseline gooit een stapel knipsels op tafel waaruit blijkt dat de mensen in België met smart op de foto's in PLAYBOY zitten te wachten. "Ja, ze zijn erg nieuwsgierig. Tientallen telefoontjes kreeg ik, vooral van boekhandels die vragen wanneer de PLAYBOY verschijnt. En of ik geen posters heb om in de winkel op te hangen. *Jambers* heeft me ook al gevraagd wanneer het blad verschijnt. Hij wil een programma over Playboygirls maken. TV-Limburg, VTM... iedereen zit er maar om te springen. Ik ben heel blij dat ik in PLAYBOY kom. Het is echt een entreekaart voor mij geweest." En bijzondere ervaring voor een vrouw van 35, moeder van twee kinderen. (Hoewel haar dat absoluut niet is aan te zien.) "Zet mijn leeftijd er maar gerust bij. Ik heb aanbiedingen gekregen van make up-firma's. Die zeggen dat ik het type vrouw ben dat met het verstrijken der jaren steeds meer klasse gaat uitstralen. Maar daar werk ik zeer hard aan, hè! Pas op! Ik doe aan Body Styling en dat is écht kei- en keihard trainen! Met alle soorten buikspier- en borstspieroefeningen. Die oefeningen doe ik in een ozon-cabine en in een thermo-fysische cabine. Het geeft me een kick, en ik heb die uitlaatklep ook nodig! Want mijn leven is grandioos veranderd. Ik zit nu alle weken toch al met twee, drie fotosessies. Nog even en ik zal een manager nodig hebben. Ja, ongelofelijk, hè." Joseline Panis heeft grote bewondering voor de Franse bisschop Jacques Gaillot. "Iemand die het lef heeft om zijn hoge positie in de waagschaal te stellen voor marginalen, zoals prostituées, alcohol- en drugsverslaafden, daar heb ik een diep respect voor. In de showbusiness bewonder ik vrouwen als Kim Basinger en Sharon Stone. Sensuele vrouwen die uitdagend zijn door hun unieke uitstraling. Ik zie mezelf misschien ook wel een beetje als zo'n type. Eigenlijk zou ik nu echt de filmwereld in willen. Dat is écht mijn ambitie. Ik doe dictielessen, en screentests... We zullen zien."

TEKST: WIM SCHOUTEN · FOTOGRAFIE: MARLY SCHOENMAEKERS

"Ik vind het heerlijk als mannen naar me kijken en me aantrekkelijk vinden. Het streelt mijn ijdelheid en het is voor mij een beloning voor al die uren die ik op de sportschool heb doorgebracht. Dat het allemaal niet voor niets is geweest."

"Natuurlijk is het grappig dat mensen mij aanzien voor Shannen Doherty. En hoewel die gelijkenis drempels voor me heeft verlaagd, wil ik nu toch verder als Joseline en niet als de Belgische Shannen. Iets in de filmwereld à la Sharon Stone lijkt me wel wat. Stone heeft sex-appeal en tegelijkertijd heeft ze brains."

We spelen elke dag open kaart.

Er zijn maar 9 casino's in Nederland die elke dag open kaart spelen: de Holland Casino's, de enige officiële casino's die ons land rijk is.

We zijn niet alleen duidelijk over de regels, maar ook over de risico's van het spel. Over inzetmogelijkheden en uitbetalingen. Voor alle duidelijkheid ligt bij de receptie bovendien 'De regels van het spel' voor u klaar, een boekje met speluitleg. Daarnaast kunt u ons videosysteem gebruiken, waarmee u snel wegwijs wordt in de Holland Casino's. Onze croupiers zorgen ervoor, dat het spel volgens de regels wordt gespeeld. Zij hebben dan ook een grondige opleiding achter de rug. Ze leiden op correcte wijze het spel en helpen u graag als u even de weg kwijt bent. Bijvoorbeeld wanneer u op een ingewikkelde combinatie op de Roulettetafel wilt inzetten.

Dat alles geldt natuurlijk ook voor de croupiers die van onze kaartspelen Black Jack en Punto Banco elke keer opnieuw een spannend spel weten te maken. Voor Sic Bo, het fascinerende Chinese dobbelsteenspel. En voor Big Wheel, onze versie van het rad van fortuin. Ook in de Jackpotclub loopt alles op rolletjes. Bovendien onderwerpt het Nederlands Meetinstituut de speelautomaten steekproefsgewijs aan een grondig onderzoek. Zodat onze meloenen, kersen en klompen geen rare kuren gaan vertonen.

Alleen in Amsterdam, Breda, Eindhoven, Groningen, Nijmegen, Rotterdam, Scheveningen, Valkenburg en Zandvoort vindt u de Holland Casino's, die overigens allemaal onder toezicht staan van de nationale Raad voor de Casinospelen.

U bent iedere dag vanaf 13.30 uur van harte welkom, als u correct gekleed aan de receptie verschijnt, 18 jaar of ouder bent en een geldig legitimatiebewijs meeneemt. We willen namelijk dat u ook open kaart met ons speelt.

HOLLAND CASINO'S

In de Holland Casino's kom je ogen tekort.

Danny Blind

De 33-jarige aanvoerder van Ajax en het Nederlands elftal over Van Gaal, Advocaat, Cruijff, Hiddink en Freek de Jonge, de terugkeer van het gouden Ajax, de trucs van een verdediger, zijn succes bij de vrouwen en zijn ambities als topcoach.

Dit is het verhaal van een mondaine captain van twee wereldelftallen. Buiten het veld een zelfbewuste vedette die staat voor zijn opinies, binnen het veld een 'voetballende' libero die de botte bijl niet nodig heeft. Dit is óók het verhaal van de provinciale volksjongen uit het Zeeuwse Oost-Souburg, die bijna te schuchter was om zich bij een landelijke KNVB-selectie in Zeist te voegen. Hij mist eenvoudigweg de meedogenloosheid voor het plaatsen van een elleboogstoot of een sliding op de achillespezen. Om kort te gaan: dit is het verhaal van het aardigste scheermes van de Nederlandse competitie. En scheermes Blind (33) excelleert - als aanvoerder van een nieuwe lichting Ajacieden die na eclatante successen in de Champions League weer 'een gouden generatie' wordt genoemd. "Ajax is als een mooie vrouw, iedereen wil aan haar zitten," zegt hij in dit Playboy-interview. Dat is waar. Als ongeschoren boegbeeld van de roodwitte formatie wordt Danny Blind regelmatig aangesproken en geschouderklopt door opgetogen supporters. Maar hij had zijn club net zo goed kunnen omschrijven als begerenswaardige Chippendale. Waar filmster Marc Overmars tienermeisjes doet zwijmelen en gillen, geniet playboy Blind vermoedelijk de stille voorkeur van de rest van vrouwelijk Nederland. Niettemin zullen het vooral mannen zijn die straks gekluisterd voor de buis zitten als Ajax speelt. Bovendien speelt het Nederlands elftal met Blind als verdedigende dirigent een aantal beslissende matches in de voorronde van het Europees Kampioenschap in '96. Reden genoeg voor Playboy om Neerlands beste vrije verdediger uitvoerig aan de tand te voelen. Journalist ***Pieter Webeling****, die meerdere malen met de Ajacied sprak: "Danny Blind formuleert secuur, direct en compact, beslist in een split second wat hij wel en niet zegt, stelt zich kwetsbaar op en plaatst geen gemene onder-de-gordel opmerkingen. Kortom, Blind praat zoals hij voetbalt. Wil je per se tegen hem scoren, dan krijg je een zware middag. Merkt de libero echter dat je mét hem wilt spelen, dan is een eenvoudige voorzet op maat al genoeg voor een mooi antwoord. Over zijn overleden broer, bijvoorbeeld. Of de 'te oppervlakkige' band met zijn vader. Het moment dat het Ajax-team de spelers van AC Milan vernederde. Waarom hij Van Gaal hoger aanslaat dan Cruijff. Waarom Dick Advocaat het bij Oranje niet goed genoeg heeft gedaan. Enfin, tijd voor de aftrap."*

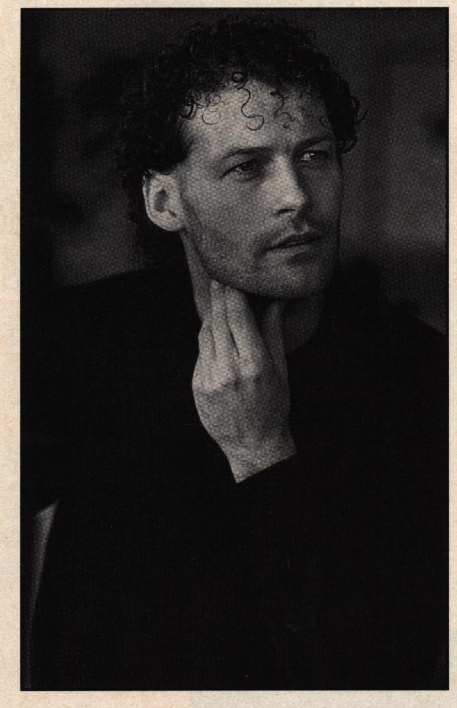

Ik denk dat Ajax beter is dan het Nederlands elftal. Dick Advocaat heeft niet het maximale gehaald. Een zevende plaats op het WK is niet slecht, maar er zat meer in.

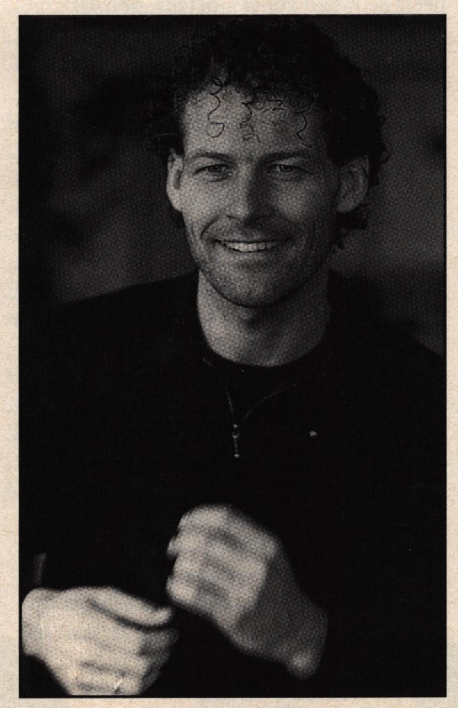

Liefdesbrieven...Ach, in mijn geval zullen het vooral stille aanbidsters zijn. Op Marc Overmars staan meisjes na de training te wachten. Ik ben blij dat ik dáár geen last van heb.

Puur uit automatisme hang je aan een shirtje. Dat is normaal. In het strafschopgebied moet je echt iemand in de houdgreep nemen en wurgen wil daar een penalty uit voortkomen.

DOOR: PIETER WEBELING · FOTO'S: THEO NOORT

Playboy: Als door een historisch wonder is het mogelijk dat het *dreamteam* van 1972 aantreedt tegen het *dreamteam* van nu. Wat gaat dat worden?

Blind: Pff, als ik een uitslag moet geven: 2-1. Voor het Ajax van nu. Met alle respect voor die generatie, hoor. Dat was de grootste ploeg aller tijden. Maar ik denk dat het voetbal sinds die tijd moderner is geworden. Sneller, complexer, tactischer. Ik ga er vanuit dat die klanten daar moeite mee zouden hebben.

Playboy: In het verlengde van die vraag: is dit Ajax in staat net als in '72 op alle fronten - Europacup, competitie, KNVB-beker - de buit binnen te halen?

Blind: Die potentie hebben we nu zeker, ja. Kwalitatief kunnen we met de besten mee. Maar daarover kun je filosoferen, het *realiseren* van die successen is wat anders. In die zin mogen we nog niet tippen aan het Ajax van toen. Maar we kúnnen het wel. Anders dan twee, drie jaar geleden lopen we nu ook minder snel kans leeggeroofd te worden. De tijd van miljoenentransfers is voorbij; Italiaanse clubs komen in opspraak door zwartgeld-affaires. Ajax heeft nu een aantal ijzers in het vuur om succes te continueren. Straks spelen we in het nieuwe stadion, om spelers te binden kan de club in de salarissfeer heel ver gaan en sportief gezien is Ajax gewoon Europese top. Maar het grootste voordeel is de leeftijd van deze jongens. De groep is jong, zo tussen de 18 en 23. Een buitenlands avontuur kan voor de meesten nog wel even wachten. Dat leeft ook bij ons. *'Laten wij nog twee, drie jaar bij elkaar blijven. Dit kan iets moois worden.'* Voor mezelf kan ik me niet meer voorstellen om bij een andere club te spelen.

Playboy: Ajax is hot. Zowel nationaal als internationaal. Merk je dat?

Blind: Ja, heel erg. De stadions zijn uitverkocht, uit en thuis, waar we ook komen. Na de training kunnen we de eerste vijf minuten handtekeningen uitdelen - met bussen tegelijk komen de supporters aan. Ik ben gevraagd voor TV-spelletjes als *Waku Waku* en *Wie ben ik*. Merchandising: alles met het Ajax-embleem verkoopt, van rolgordijnen tot dekbedovertrekken. Ajax is als een mooie vrouw - iedereen wil aan haar zitten. Maar succes en roem is ook gevaarlijk, hè. Met de Champions League vervallen we nu weer in een knock out-systeem. Eén *off day* kan fataal zijn.

Ajax is nu de te kloppen ploeg in Europa. Als het even misgaat, komen gelijk weer de critici om de hoek kijken. Zie je wel? Zo'n spelvatting moest een keer fout gaan. Na die twee gelijke spelen tegen Casino Salzburg hadden de Oostenrijkers zogenaamd het strijdplan tegen ons gevonden. Maar als wij in die wedstrijden drie- tot vier keer meer kansen creëren, hebben die Oostenrijkers natuurlijk helemaal níets gevonden. Alleen: wij moeten die kansen afmaken. Dát is onze kwetsbaarheid. Ach, de pers.

Playboy: De pers?

Blind: Ja, de pers. Ik vind de kennis van verslaggevers... niet geweldig. Slecht, zelfs. Uitzonderingen daargelaten, maar journalisten zijn vaak kritisch zonder onderbouwing. Van die losse flodders. Ajax zou in internationaal opzicht in het nadeel zijn omdat de Nederlandse competitie zo zwak is: *'In Engeland en Italië is elke wedstrijd een finale.'* Toch blijkt Ajax het heel goed te doen in de Champions League. Rara, hoe kan dat? Wat lees je nu? *'De Nederlandse competitie is voor Ajax juist een voordeel, omdat ze niet elke wedstrijd tot op de bodem hoeven te gaan.'*

Playboy: Het Ajax-systeem wordt ook bejubeld. Maar heb je het idee dat het journaille wéét hoe de ploeg speelt?

Blind: We spelen dit systeem al jarenlang, en ik heb het idee dat een aantal het redelijk door begínt te krijgen.

Playboy: Dat klinkt niet best.

Blind: Haha! Dat klinkt heel zwakjes, ik weet het. Maar ik verbaas me erover dat journalisten die week in week uit op Ajax worden gezet nog steeds niet weten hoe ons speltype functioneert. Hoe spelen we tegen een team met twee spitsen? Of met drie? Hoe verloopt de wisselwerking tussen de nummers drie en vier, de voorstopper en de vrije verdediger? Wat is de rol van onze nummer tien, Litmanen? Iedereen heeft de mond vol van details, nou, dát zijn details. En die kennen ze dus niet. Kan ik slecht tegen.

Playboy: Geldt die kritiek ook voor berichtgeving over het Nederlandse elftal?

Blind: Zeker. Voortdurend hoor je van: die moet erin, die moet erin, die moet erin. Maar als ik dan ga tellen, sta je met veertien man te voetballen. Wie moet er dan uit? Dát lees ik niet. Het moet trouwens niet lijken op een aanval op de journalistiek, hè. Ik belicht nu de negatieve kant. Er zijn natuurlijk ook goede journalisten.

Playboy: Voor maandblad *Elf* maak je regelmatig grote interviews met mensen uit de voetbalwereld. Wat is daar dan leuk aan?

Blind: Voor de journalistieke kant loop ik niet zo warm. Ik doe die interviews puur om te kijken of het me überhaupt lukt een letter op papier te krijgen. Ik krijg leuke reacties. Die verhalen van mij zijn misschien wel leuk om te lezen, maar ook redelijk oppervlakkig. Het is m'n vak niet. Ik vóel me ook geen journalist.

Playboy: In die stukken benader je de geïnterviewden monter en goedwillend.

Blind: Ik wil niemand afbranden, zo van: daar deugt geen klote van. Opbóuwende kritiek geef ik wel. Op Marc Overmars, bijvoorbeeld. Die speelde het eerste jaar fantastisch, maar in het tweede jaar - sowieso een moeilijker periode - stelde de tegenpartij zich op hem in. Hij kreeg drie man op z'n nek. Dat betekent logischerwijze dat iemand anders van ons ruimte krijgt. Die vrije man weten wij altijd te vinden, dat is de kracht van ons elftal. Het euvel van Marc was dat 'ie dat onvoldoende zag. Dat zeg ik dan. Is mijn verantwoordelijkheid als aanvoerder. Maar iemand bewust onderuit halen? Nee.

Playboy: Zijn er dan nooit momenten dat je je flink ergert?

Blind: Vaak genoeg. Maar wat voor zin heeft het om dat kenbaar te maken aan de pers? Dat hoeft voor mij niet zo nodig.

Playboy: Een steekpassje: wat vind je van het tactische inzicht van Ruud Gullit?

Blind: Eh, het tactische inzicht van Ruud Gullit kan beter. Veel beter. Goed, dat is een ergernis. Maar waarom? Ruud vertaalt de tactiek teveel naar zichzelf toe. Hij is een grote speler, met een enorme verdienste. Bij een ploeg als Sampdoria is het volkomen terecht dat er drie, vier man in zijn dienst spelen en elke foute dribbel opvangen. Voor het WK wilde hij het Nederlands elftal laten spelen. Dat kon niet. Hij had zich moeten schikken.

Playboy: Je staat bekend om een nuchtere, aardse kijk op zaken. Niet teveel poeha, de polonaise gaat aan Danny Blind voorbij. Ligt die houding in het verlengde van jouw geboortegrond, het calvinistisch getinte Zeeuwse land?

Blind: Ik geloof daar niet zo in. Natuurlijk hebben mensen van hetzelfde land of dezelfde streek gemeenschappelijke kenmerken: een Vlissinger slaat je minder snel amicaal op de schouder dan een Amsterdammer. Maar per individu geloof ik daar niet zo in. Een Zeeuw zou nuchter en bescheiden zijn. Nou, toevallig ben ik dat ook. Dat had ik als kind al, trouwens. Ik liep niet vooraan, was geen leiderstype. Ze waren bij ons in de buurt huizen aan het bouwen; als er onder vriendjes dan een sfeertje ontstond van: *We gaan de ruiten ingooien*, dan keek ik liever van een afstand toe. Bij mij was het meer voetbal dan kattekwaad. Ik speelde altijd op straat. Vaak ook met jongens van de Ambonese gemeenschap in Oost-Souburg - die woonden vlak bij mij in de buurt. Echte pingeldozen. Bij al dat straatvoetbal had ik het geluk dat mijn vader laat thuis kwam. Hij werkte bij een elektronisch bedrijf in Rotterdam en pendelde elke dag heen en weer. We aten pas 's avonds, tegen half acht. Dus ik was tot zeker zeven uur op straat te vinden. Mét bal.

Playboy: Wat waren de kernbegrippen van jouw opvoeding?

Blind: Bij ons thuis hing niet een sfeer van: 'Moeder zit met de thee klaar en vertel

maar wat er vandaag is gebeurd.' Het was meer stilzwijgend. Wat ik al aangaf, die ingetogenheid. Ik ben nu nog steeds niet iemand die direct iets pats-boem op tafel gooit. Iets waar ik ook nooit zo over heb gesproken is het feit dat ik mijn broer verloor, op mijn elfde. Ronnie. Mijn vader duwde het nadrukkelijk weg, hij is jarenlang niet naar verjaardagen geweest. Mijn moeder ging zich hard opstellen. Over de dood van Ronnie is nooit gepraat. Fout, natuurlijk. Dat helpt je niet. Ik kan me de omstandigheden van het ongeluk trouwens nog heel goed herinneren. Ronnie was 17. Hij zat op de Zeevaartschool; elke donderdagmiddag van vijf tot zes ging hij naar bijles. Die dag werd het half zeven. Zeven uur. Een telefoontje. Ik ving iets op van 'ziekenhuis' en moest huilen. In de armen van m'n vader werd ik naar de buurvrouw gebracht, dat staat me nog goed voor de geest. En de tijd daarna... tja, hij is er niet meer.

Playboy: Misschien een gekke vraag, maar mís je je broer?

Blind: Ik heb er wel eens verdriet van, maar dan in de zin van: wat zou het mooi zijn als 'ie op de tribune had kunnen zitten. Wat had dát leuk geweest! Naarmate je ouder wordt, zou dat contact met hem wat dieper zijn geworden... een broer. Het heeft geen 'nadelige' invloed op me gehad, maar als je zelf vader wordt ga je wel beseffen wat dat betekent, je kind verliezen. In die eerste jaren was ik daar te jong voor. Dan kwam ik thuis, zag dat gordijntje alweer bewegen en zei: *'Doe niet zo stom, wat sta je nou te loeren of ik eraan kom!'* Maar bij die mensen bestond natuurlijk grote angst om hun tweede zoon ook te verliezen! Toch hebben ze mij nooit een beangstigend gevoel gegeven, of in een hokkie gedouwd. Ze lieten me vrij. Dat heb ik altijd enorm gewaardeerd.

Playboy: Als jochie ging je met je vader regelmatig naar Feyenoord kijken. Hoe was die band met hem? Nauw?

Blind: Nee, niet nauw. Die band zou veel nauwer móeten zijn. Er is waardering voor elkaar, hij komt regelmatig naar Ajax kijken, maar we zijn allebei introvert. Laat ik het zo zeggen: ik heb een goede band met mijn vader, maar niet innig. Het is niet zo dat 's avonds de fles whisky op tafel komt om daarna een paar uur te gaan kletsen. We hebben veel oppervlakkige gesprekken. 'Hoe gaat het?' 'Goed.' 'Tegen wie speel je?' 'Groningen.' Zo'n contact is eigenlijk jammer. In dat opzicht hebben we het niet goed gedaan.

Playboy: Is daar niet doorheen te breken?

Blind: Hij zou dat heel graag willen. Dat hoor ik via mijn vrouw. Ik zou zo'n contact ook wel willen. Mijn vader heeft het in zijn leven goed gedaan, vind ik. Maar voor een dieper contact moet je echt voluit gaan, hè. Moeilijk, als beide mensen niet iets hebben van: *'Hup, gooi 't er maar uit'*. Wij doppen onze eigen boontjes. Niet teveel andere mensen lastig vallen met wat jij denkt of doet. Wie interesseert dat nou?! Daar moet ik bij zeggen: er is mij in het leven nog niets gebeurd waarvan ik zeg: ik ben de weg kwijt.

Vroeger was ik heel verlegen en bescheiden. Ik was geselecteerd voor een jeugdelftal onder de 16 jaar. Voor de eerste keer naar Zeist, met mijn vader. Nou, ieder jongetje uit de Randstad stapte binnen met een houding van: schijt, ik ben de beste, maar wij waren verdwaald. Ik zei: *'Pa, we kunnen dat KNVB-centrum toch niet vinden, laten we maar teruggaan. Draai maar om.'* Zo'n angst had ik om daarbij te horen, om daar tussen te voetballen.

Playboy: Jouw carrière laat ook geen woest spoor na van gedurfde transfers en onbezonnen avonturen.

Als je zelf vader wordt ga je wel beseffen wat het betekent, je kind verliezen

Blind: Neuh. De weg der geleidelijkheid, dat is voor mij het beste geweest. Op mijn zeventiende naar Sparta, na drie jaar vaste waarde, uitgroeien tot bepalende speler. Op mijn vierentwintigste haalde Cruijff me naar Ajax. Een niveau hoger, maar ik was wél weer gewoon een van de elf. En dan weer langzaam weer uitgroeien tot een bepalende speler.

Playboy: In die eerste Amsterdamse jaren wist je als jonge rechtsback niet hoe snel je de bal in de voeten van Jan Wouters of Frank Rijkaard moest schuiven. *'Mijn talent is niet toereikend om de absolute top te spelen,'* zei je vier jaar geleden. Nu ben je captain van de twee belangrijkste elftallen van Nederland. Verrast?

Blind: Nou, ik durf nu te zeggen dat mijn talent wél toereikend is om top te spelen. Vier jaar geleden kon ik me inderdaad niet voorstellen dat een ploeg uit de serie A mij zou kopen. Een degradant, misschien. Nu spreekt mijn leeftijd in mijn nadeel, maar als ik nu 24 was, had ik die overstap naar Italië wel kunnen maken. In de loop der jaren ben ik bij Ajax zelfbewuster geworden, meer overtuigd geraakt van mezelf. Als mens en als voetballer. Als ik vrij voor de keeper kom, leg ik die bal niet automatisch meer af. Ik schiet zelf.

Playboy: Wat beschouw je als je sterkste kant?

Blind: Mijn inzicht. Het juist inschatten van spelsituaties. En alles wat daarmee te maken heeft, zoals timing. Op tijd inschuiven, op tijd afjagen.

Playboy: Met die kwaliteit pas je naadloos in het Ajax-systeem. Maar bén je nou zo'n kei van een verdediger?

Blind: Helemaal niet. Ik was altijd die voetballende back die toch niet kon verdedigen. Ik ben van origine middenvelder. Ben ik hartstikke blij mee, want die achtergrond heeft me kunnen brengen op het niveau van nu. Een *voetballende* libero.

Playboy: Is er iemand aan wie je je spiegelt? Heb je een voorbeeld?

Blind: Eh, met name de laatste jaren. Vroeger durfde ik me niet met zo'n topper te vergelijken: Franco Baresi. De aanvoerder van AC Milan en het Italiaanse elftal. Omdat hij net zo speelt als... eh, omdat *ik* net zo speel als *hij*. Ik zei het bijna andersom, haha.

Playboy: Ik vroeg Louis van Gaal een vergelijking te trekken tussen jou en Baresi. De mening van de Ajax-coach: Blind is beter. Meer spelinzicht, meer bij het elftal als geheel betrokken, betere pass.

Blind: Nou, dat vind ik een heel groot compliment. Ik heb wel een betere pass, denk ik. Maar Baresi is tweebenig. Ik heb hem altijd bewonderd om het doorgaan, het *doorjagen*, als extra man op het middenveld staan. Die gedrevenheid. Hij is ook gemener dan ik. Zie ik niet als nadeel, hoor. Maar ik heb wel eens gezegd dat mijn aanzien, puur als verdediger, groter zou zijn als ik maar wat gemener was geweest.

Playboy: Het is een veelgehoorde klacht: Nederlandse voetballers zouden niet meedogenloos genoeg zijn. Voel jij je dan aangesproken?

Blind: Nee. Je bent zoals je bent. Maar als mensen het Nederlands elftal zien spelen, kan ik me voorstellen dat ze dat element missen. Soms moet je een tegenstander slopen. Dat vermogen hebben we niet. Oranje heeft geen Johan Neeskens, Willy van de Kerkhof of Jan Wouters meer. Als Noorwegen gaat bikkelen en buffelen, moet je mee. Als je niet meegaat, verzuip je. Nou, in Oslo verzopen wij. Bij Ajax slopen we een tegenstander op een andere manier: met positiespel. Snelle balcirculatie, een keer raken. Wij spelen een type voetbal dat min of meer geënt is op duels

No romantic view
of an *old* Scottish castle

No cosy fireplace
built *yesterday* by a modelmaker

No red-haired *actress*
(from Paris) hired to smile

No hint it could be *you*
offering her a whisky

WILLIAM
LAWSON'S

The Message is in the Bottle.

ontlopen. Ajacieden moeten het niet hebben van hard spel.

Playboy: Dat klinkt nobel, maar toch liet je je ooit eens ontvallen: *'Ik kan het opbrengen iets te doen waarvan ik weet dat het onsportief is. Dat is voetbal anno nu.'*

Blind: Heb ik dat gezegd? Kun je de context geven?

Playboy: Je zei daarbij: *'Ik ben geen schopper, maar soms moet je wel. Het heeft geen zin er puur sportieve principes op na te houden.'*

Blind: Onsportief is een weids begrip. Ik heb het dan niet over elleboogstoten. Zou ik niet kunnen. Ja, ik kán het wel, maar daar ben ik dan teveel mee bezig. Je hebt spelers die dat achteloos kunnen. Zo even achterlangs, weet je wel. Pffwam!

Playboy: Champions League-finale tegen Barcelona. Stand: 0-0. Stoichkov breekt tien minuten voor tijd door. De enige mogelijkheid is hem te haken en tegen het gras te gooien. Wat doe je?

Blind: Ik haak hem en gooi hem tegen het gras. Tja, dáár heb ik dan geen moeite mee. Ik kreeg ooit eens rood voor zo'n overtreding, in een Europacup-finale tegen Emmers van KV Mechelen. Van Gaal heeft het wel eens over dat soort situaties. Als je 1-0 voorstaat tegen MVV en iemand breekt door, hoef je dat niet te doen. Je blijft in zijn kielzog, je geeft druk, je maakt hem zenuwachtig. En je vertrouwt op je keeper.

Playboy: En dan heb je als verdediger natuurlijk ook je trucjes. Even vasthouden, even een zetje geven om hem uit bala...

Blind: Trucjes? Automatismen! Puur uit automatisme hang je aan een shirtje of geef je een duwtje. Dat is normaal. Bij een kopduel leun je soms met twee handen op de schouders van de tegenstander. Kijk, als verdediger in het strafschopgebied moet je echt iemand in de houdgreep nemen en wurgen wil daar een penalty uit voortkomen. Daar speel je op in. Dat moet je aflezen aan die man in het zwart. Hoe ver kun je gaan? Wat ik kinderachtig van mezelf vind is dat eeuwige gemekker op de scheidsrechter. Heb ik ook vaak spijt van. Maar ja, het móet. Penalty tegen, dubieus geval. Dan ga ik lopen blèren, minutenlang. Ik vloek, maak hem uit voor schijterd, zeg dat 'ie er niets van kan. Waarom? Omdat ik hem uit balans wil brengen. Zo'n man zal toch de tweede keer twijfelen en in ons voordeel fluiten. Dat kan net het verschil zijn. Het gaat om winnen.

Playboy: Ben jij bij verlies niet te genieten?

Blind: Ik geef alles, doe alles om te winnen. De laatste jaren is dat erger en erger geworden. Als ik verloren heb, ben ik die zondag ziek. Maar dat is voetbal. Hoort erbij. Ik ben pas écht ziek als ik zelf verlies.

Playboy: Jan Wouters gooit het dambord van tafel als hij te weinig schijven overhoudt. Zoiets?

Blind: Dat doe ik nog net niet. Vroeger wel. Met sjoelen. Dan vlogen de stenen weleens door de kamer. Weet je wat het is? Bij een 1-tegen-1 spelletje heeft niet een team gefaald, maar ik. Ik! Oh, vréselijk. Rillingen. Dan weet ik me geen houding te geven. Dan heb ik het idee dat ze denken: *hij kan er niks van.* Als je met voetballers kaart of biljart en je verliest, krijg je weleens van die snerende opmerkingen en dolletjes. Moeten ze niet doen.

Playboy: Je bent topsporter. Topsporters heten egoïsten te zijn. Zeg jij: ik ben getrouwd met Ajax en ga vreemd met mijn vrouw?

Blind: Neeee, neenee. Mijn gezin is ook heel belangrijk.

Playboy: Jouw vrouw Yvonne is een jeugdliefde?

Blind: Ja. We hebben elkaar leren kennen in

Wat ik van mezelf kinderachtig vind is dat eeuwige gemekker op de scheidsrechter.

een café, in Middelburg. Ik was 19, zij 18. Ik had nooit lang vriendinnetjes; zij was de eerste met wie ik toen vrij lang doorging. Na anderhalf jaar gingen we samenwonen. Maar naar buiten toe praat ik niet graag over mijn gezin. Ik heb drie fijne, jonge kinderen en een leuke vrouw. *Mijn* wereldje.

Playboy: Dan een vraag die daar langs schiet: wat vind je belangrijk in de opvoeding?

Blind: De geijkte dingen. Normen en waarden die elk weldenkend mens zijn kinderen wil meegeven. Ik hoop dat ze zich bewust worden van hun eigen mogelijkheden, dat ze voluit gaan voor datgene waarin ze kunnen uitblinken. Verder wil ik een open relatie met ze. Gewoon: alles kunnen zeggen, alles kunnen bepraten. Zal voor mij best moeilijk zijn, maar daar wil ik wel mijn best voor doen. Veel van de opvoeding komt noodgedwongen neer op de schouders van mijn vrouw. Heeft te maken met het leven dat je als voetballer leidt. Vanaf september heb ik vrijwel elke woensdag gespeeld. Een beker- of competitiewedstrijd valt nog mee, maar bij een interland of de Champions League zit je al gauw vier, vijf dagen in trainingskamp. Maar goed, dit is een beroep met weinig vrije dagen, maar wél met veel vrije tijd. Ik begin om half tien 's morgens, bij Ajax. Om negen uur kan ik dus rustig m'n kinderen naar school brengen. Dat kan niet elke vader, want die staat om half acht al op de steiger, of in de file. En als we bij dat overbezette programma geen middagtraining hebben, haal ik ze om half vier ook weer op. Een genot! Dat is toch heerlijk? Trouwens, dat mag je ook wel doen als je zo vaak weg bent.

Playboy: Hoe zit 't met de romantiek? Ben jij een type dat bij kaarslicht en knisperend haardvuur, gezeten op een tijgervel, het glas wijn heft op de liefde?

Blind: Mwoh, een tijgervel hoeft niet direct. Ik sta ook niet bol van verrassingen waarvan een vrouw zegt: *'Jéétje, wat overkomt mij nu weer?! Wat een inventiviteit, zeg!'* Ik hou inderdaad van een lekker glas wijn, de openhaard brandt regelmatig, maar het is niet zo dat ik de romanticus van deze eeuw mag worden genoemd.

Playboy: Wie vind jij eigenlijk een mooie vrouw?

Blind: Een mooie vrouw? Je hebt mooie en aantrekkelijke vrouwen, daar zit verschil in. Je hebt vrouwen van wie je in een oogopslag zegt: tsjonge. Je kijkt naar haar gezicht, je ogen gaan dan ook naar beneden... een schoonheid. Maar er borrelt niets op. Je hebt ook vrouwen die misschien iets minder mooi zijn, maar wél aantrekkingskracht hebben. Sharon Stone, bijvoorbeeld. Die heeft een uitdagende uitstraling. Ze leeft. Ze spreekt. Het draait natuurlijk niet alleen om uiterlijk. Het gaat om schoonheid. Charme. Klasse. Humor. Intelligentie. Eigenschappen die ik niet heb verzonnen, iedereen kan ze opnoemen. Verder verwacht ik niet van haar dat ze alles in navolging van haar man doet. Ze moet ook haar eigen leven hebben. Al begrijp ik dat zoiets voor mijn vrouw best moeilijk is, met drie jonge kinderen. Maar ik zal haar nooit belemmeren als zij straks iets wil gaan ondernemen. Integendeel.

Playboy: Als voetballer ben je populair. Ook bij vrouwen.

Blind: Weet ik niet. Zou kunnen.

Playboy: Krijg je liefdesbrieven?

Blind: Ja, die krijg je. Maar dat heeft ook te maken met het succes van Ajax. En: de ontwikkeling van de laatste jaren. Voetballers zijn weer idolen. Net als in de beginjaren zeventig, met bijvoorbeeld Ruud Krol. In die tussentijd heeft de voetballerij geen helden voortgebracht - wat dat betreft waren de jaren tachtig vrij vlak. Maar die liefdesbrieven... ach, dat moet je niet overdrijven. In mijn geval zullen het dan vooral

stille aanbidsters zijn. Marc Overmars is een ander verhaal. Marc is gewild bij jongere meisjes. Die eh, uiten dat. Die willen dingen met je doen. Bij elke schoolvakantie of vrij tussenuurtje staan ze op hem te wachten, na de training. Ik ben allang blij dat ik dáár geen last van heb.

Playboy: Voetballers worden nog weleens vergeleken met artiesten. Zie je jezelf ook zo?

Blind: Tja, je vermaakt mensen. Voetbal is ook kunst, zegt men. Persoonlijk zie ik dat niet zo, maar als ze in een documentaire Van Basten vergelijken met een balletdanser, Rudi van Dantzig... mja. Dan zit er toch wat in. Dat sierlijke, de beheersing, die bewegingen. Bergkamp heeft dat ook. Ik heb dat helemaal níet, hahaha. Ik hel een beetje voorover, alsof ik constant achterna gezeten wordt. Een lelijke loop. Maar ik kan er vrede mee hebben dat mensen niet voor Danny Blind naar het stadion komen. Misschien waarderen ze de simpelheid in mijn spel. Kenners zien dat.

Playboy: Toch zou je toch graag het vermogen willen hebben om mensen te vermaken.

Blind: Ja! Gewoon, op een verjaardag de gitaar uit de hoek pakken en lekker spelen, voor zes mensen. Dat is toch mooi? In een café twintig minuten op de piano pingelen, een mooi nummer zingen. Heerlijk. Maar zelf kan ik er geen reet van. Ik ben zo amuzikaal als de pest. Het enige wat ik zou kunnen doen is hier op straat een balletje hoog houden. Maar daar stopt geen auto voor, hoor.

Ik ken Freek de Jonge vrij goed. Hij komt vaak naar Ajax; ik ben wel eens bij hem thuis geweest. Laatst bezocht ik zijn show. Lekker ouwehoeren over pootaardappels, dat soort flauwekul. Zo zie ik hem het liefst. Hij hoeft van mij niet zo zwaar en diep op dingen in te gaan - al hoort dat wel bij 'm. Ik denk dat Freek wat losser is geworden ten aanzien van principes. Hij zal nu niet meer zo snel met spandoeken lopen als Nederland naar Argentinië moet voor een WK. Maar ik ben dus vol bewondering over de manier waarop hij mensen kan vermaken, geniaal.

Playboy: Zou je niet liever beroemd zijn geworden op basis van pure artisticiteit? Op de linksbuitenplek bejubeld worden om die ene slepende schaarbeweging?

Blind: Jaha. Tuurlijk. Ik denk dat iedereen dat heeft. Maar ik mis het vermogen iemand uit te spelen, of het moet in de combinatie zijn. Echt, ik kan geen man passeren. Ja, als Freek verdedigt, dán wel. Maar zoals jij zegt, met een slepende beweging iemand voorbij gaan... dat moet een fantastisch gevoel zijn.

Playboy: Wat is voor jou persoonlijk het mooiste aan voetbal?

Blind: Zoals we de tweede helft tegen AC Milan speelden, in Triëst. De bal rondspelen en een keer raken, zonder tijd te rekken. De tegenstander komt gewoon niet aan de bal. Dat geeft het heerlijke gevoel dat je overheerst. Je voelt macht. Daar geniet ik van. Tegelijkertijd wéét ik hoe klein je je voelt, als tegenpartij. Het is een vernedering. Dat zag je ook bij de Milan-spelers: die gaven het 20 minuten voor tijd gewoon op.

Waar ik ook heel erg van kan genieten is de steun van supporters. Kan ik tranen van in m'n ogen krijgen. Een vol Olympisch Stadion, je komt uit de catacomben en betreedt het veld... die sfeer! Dat geeft inspiratie. Je hoeft je niet mentaal op te laten, voetballen gaat bijna vanzelf. Dat krijg je zo mee. Ik had het laatst met Van Os, de penningmeester van Ajax, over die rode vuurpijlen bij het begin van zo'n Europacup-avondje. *'Kost ons elke keer 35.000 gulden boete van de UEFA,'* zei hij. *'Natuurlijk is dat zonde, liever niet, maar het kan me eigenlijk geen reet roesten. Dat sfeertje hoort erbij.'* Klasse, dat zo'n man dat zegt. Al is hij natuurlijk ook bezorgd. Eén strijker op het hoofd van een grensrechter en je bent weer een jaar geschorst. Zou een ramp zijn. Daarom is vuurwerk in het stadion nu ook verboden, geloof ik. Kan ik me wel voorstellen.

Playboy: Voorlopig is Ajax terug aan de Europese top. Architect van dit succes?

Blind: Van Gaal. Duidelijk.

Playboy: Toevallig, die naam staat op mijn lijstje. Wat is precies zijn verdienste?

Blind: Nou, niet alleen het neerzetten van een team, maar ook dat hij het optimale uit een speler weet te halen. Elke keer weer. Daar komt bij: er zijn geen problemen met de nummers twaalf tot en met achttien. Omdat Van Gaal een hele goede argumentatie geeft waarom hij de dingen doet. Hij draait er niet omheen. Goed, individuen hebben het daar wél moeilijk mee. Moet ook. Die jongens slaan best wel eens met de vuist op tafel, dan kunnen ze Van Gaal wel vervloeken. Stel je voor dat je als gelouterde prof op een druilerige dinsdagavond met het tweede elftal in een leeg, kaal Olympisch Stadion moet opdraven. Geen pretje. Maar de waardering van de groep is er. Teambelang en positiespel - daar heeft Van Gaal het voortdurend over. Ik vind dat hij een goede visie op het spel heeft. Kijk, op de tribune zie je alle poppetjes mooi lopen. Je hebt overzicht. Maar op die bank zit je tussen tweeëntwintig paar benen te kijken, hoor. Je ziet geen verhouding meer, geen afstand tussen spelers. Toch ziet Van Gaal razendsnel wat eventueel het manco bij ons is. Dan laat hij na tien minuten Pietje wat terugzakken, Jantje en Klaassie wisselen van positie - en het lóópt. Dat inzicht heeft 'ie altijd gehad. Als voetballer al.

Playboy: Je hebt bij Sparta jarenlang samen met Van Gaal gespeeld. Was hij toen al zo eigenzinnig?

Blind: Toen al had hij tijdens wedstrijden of in de rust oplossingen, ja. Beslissingen van de trainer waar Louis het niet mee eens was, zette hij in het veld doodleuk om. Dan kwam hij wel eens in conflict met Barry Hughes of Theo Vonk, maar hij had wél vaak gelijk. We lagen wel op een lijn, toen al. In de laatste jaren bij Sparta speelden we op de training vaak een partij met Van Gaal en een partij met Blind. We werden in 1984 samen tweede bij de verkiezing van Voetballer van het Jaar. Achter Cruijff.

Playboy: Cruijff en Van Gaal: trek eens een vergelijking?

Blind: Top. Allebei top. Met Cruijff heb ik ook een emotionele band, hij was degene die me naar Ajax heeft gehaald. Ik schat ze op één lijn in. Maar van Van Gaal vind ik het knapper, omdat hij vanuit zijn achtergrond op een veel lager niveau heeft moeten beginnen. Cruijff wás al een legende. Daarom ben ik lyrischer over Van Gaal. Die is minstens zo goed. Mínstens. Misschien zelfs beter.

Playboy: Puur als persoon is Van Gaal bij het grote publiek niet echt populair. Hij heeft niet de charme en verbale twinkslag van iemand als Leo Beenhakker. Als Ajax minder mocht presteren, zal hij extra hard worden aangepakt.

Blind: Hoge bomen vangen veel wind. Hij is stellig, gaat de confrontatie niet uit de weg. In mindere tijden krijgen dat soort figuren het inderdaad zwaar. Zie Cruijff, die schopt ook overal tegenaan. Natuurlijk heeft Van Gaal eigenschappen die hem minder sympathiek maken - voor mensen die hem niet kennen. Heeft 'ie schijt aan. Je moet gewoon je eigen spoor trekken. Zeker in de voetballerij.

Playboy: Is dat nou leuk, dat voetbalwereldje?

Blind: Puur het voetbal wel. De franje eromheen is wat minder.

Playboy: Toch kan ik me een moment herinneren dat zelfs het voetbal voor jou niet plezierig was. Na een krakkemikkige interlandcarrière moest het EK '92 in Zweden voor jou hét toernooi worden. Op dat moment werd je volkomen onverwacht gepasseerd door bondscoach Rinus Michels.

Blind: Dat kwam hard aan. Inwendig kookte ik. In Zweden heb ik kort, maar heel nadrukkelijk, nagedacht om naar huis te gaan. Ik deed het niet. Het gaat om het Nederlands elftal, niet om de gevoelens van Danny Blind. Maar op dat moment was voetbal voor de eerste keer in mijn leven werk geworden. Ik sjokte me naar elke training. Ik dacht: *'Als het dan maar werk is, kan ik net zo goed die 80.000 gulden premie*

in m'n zak steken.' Ik was uiteindelijk helemaal niet zo kapot van die uitschakeling. Later wel, maar op dat moment was ik te verbitterd.

Playboy: Dan komt het WK '94. Je hebt ondertussen de status van topspeler, maar in Amerika speel je opnieuw geen minuut. In latere interviews heb je je daarover opvallend mild uitgelaten.

Blind: Dat voelde ook zo. Ik heb daar geen moment met de pest in m'n lijf rondgelopen. Integendeel. Heerlijk toernooi gehad. Lekker relaxt.

Playboy: Eh...

Blind: Nou, goed, één keer heb ik me rot gevoeld. Toen Advocaat het systeem wijzigde en koos voor een viermans-verdediging. Ik stond er nog steeds buiten. En als er ééntje rechts in de zone kan spelen, ben ik het. *Ik durf het niet met je aan*, zei hij. Ik hoor het hem nog zeggen. *Ik durf het niet met je aan.* Winter speelde. Nou, Aron speelde tegen Ierland voortreffelijk, dus dan heb je niks meer te vertellen - terug in je mand. Advocaat vroeg me wel: *'Houd je klaar, ik zit krap in m'n verdedigers.'* Ik zei: *'Dat mag je niet van me vragen.'* Al had hij zes verdedigers opgesteld, ik had nooit als back willen spelen. Ik hoef niet alles te pikken. Ach, ik was eigenlijk puur als libero naar het WK gegaan.

Playboy: Je wist dus van tevoren dat je na Koeman kwam.

Blind: Zo zit dat. Ik heb gewoon de pech dat er een Ronald Koeman werd geboren nét in de periode dat ik ter wereld kwam. Zonder hem had ik zeker de laatste twintig interlands gespeeld, denk ik. Maar Koeman heeft een paar essentiële kwaliteiten. Zoals hij het spel kan verplaatsen, met een balsnelheid en een precisie... dat is bepalend voor het systeem dat het Nederlands elftal speelt. Ik dacht wel: Koeman is toch een speler die twee, drie keer per toernooi aan de noodrem moet. Daar had ik een goed gevoel over. Als we verder komen en het gáát mis met hem... een WK-finale spelen is geen slecht visitekaartje. Jammer, dat verlies tegen Brazilië. Maar goed, nu ben ik uiteindelijk toch vaste waarde. Als je nagaat dat ik steeds beter ben gaan spelen naarmate mijn leeftijd vorderde, is dat niet eens onlogisch.

Playboy: Ondertussen is de kwalificatieronde voor het volgende toernooi - de EK in Engeland - alweer enige tijd bezig. Zo gesmeerd als de Ajax-machine loopt, zo piepend en knersend beweegt het Nederlands elftal zich over de velden. Bij de thuiswedstrijd tegen Luxemburg zei je na afloop zelfs dat je je had geschaamd voor het vertoonde spel.

Blind: Voor het laatste half uur, ja. In die fase bloedde het volledig dood. Tja. Ik denk dat Ajax beter is dan het Nederlands elftal. Evenwichtiger. Neem de positie van nummer tien: Bergkamp of Roy zijn voorin gevaarlijk, maar ze kunnen niet als middenvelder denken. Litmanen kan dat wel. Rijkaard, vanuit de verdediging, óók. Wij worden ook nooit meer verrast. Als de tegenstander plotseling met een spits meer speelt, schuift Rijkaard gewoon minder vaak door naar het middenveld.

Playboy: De match tegen Luxemburg was tevens de afscheidswedstrijd van de bondscoach. Heeft Dick Advocaat het maximale uit de mogelijkheden van het Nederlands elftal gehaald?

Blind: Nee. Een zevende plaats op de WK is niet slecht, maar hij heeft niet het maximale eruit gehaald. Er zat meer in.

Playboy: Zou een andere trainer - wie dan ook - daar meer uitgehaald kunnen hebben?

Blind: Ik denk het wel. Niks ten nadele van Advocaat, hoor. Iedereen heeft zijn eigen visie. Maar Advocaat is toch een trainer die vaak uitgaat van de tegenstander. Hij wilde met het Nederlands elftal een veredeld Ajax-systeem spelen, maar bouwde op het middenveld meer zekerheid in. Dus wél zoals Ajax spelen, maar dan behoudender. Terwijl juist op die manier de kracht van dat Ajax-concept - de tegenstander jouw wil opleggen - te weinig uit de verf kwam. Dat is niet goed gegaan. Advocaat is meer een trainer voor 4-4-2, denk ik. Zijn gedachten over voetbal zijn wat behoudend. Toch klasse van hem dat hij het systeem heeft aangepast aan de Nederlandse natuur. Maar het had nog beter gekund. Misschien gaat het nu goed onder zijn opvolger. Nee, ik ken Hiddink niet. Maar het lijkt me geen slechte keuze.

Playboy: De legendarische Ajax-linksbuiten Piet Keizer zei dat Advocaat de geschiedenisboeken zal ingaan als een onopvallende, wat kleurloze bondscoach.

Blind: Dat ben ik wel met Piet Keizer eens, ja. Charisma, persoonlijkheid - dat heb je in huis of niet. Nou, Advocaat heeft dat natuurlijk veel minder dan een Van Gaal, een Michels of een Cruijff. Ik vind Advocaat een goeie trainer, hoor. Hij is ambitieus, gedreven, zijn trainingen zijn heerlijk, zakelijk scoort hij goed. Een goede trainer. Maar geen *top*trainer.

Playboy: Duidelijke taal.

Blind: Heeft te maken met een bepaalde ontwikkeling. Ik ben mondiger geworden. Brutaler. Ik zeg dingen nu gewoon rechtstreeks. In een extreem wereldje als de voetballerij wordt zo'n persoonlijk proces verspoedigd. Kijk, je staat op een voetstuk. Iedereen bewondert je, iedereen slaat je op de schouders. Totdat je minder presteert of wegvalt door een blessure. Dan val je van dat verhoginkje af, ze lachen je uit, trappen nog even na en het is over met je. In die zin is de voetbalwereld asociaal. Nou, in zulke omstandigheden leer je wel voor jezelf op te komen. Bescheiden zal ik nog steeds wel een beetje zijn, maar ik durf wel voor mijn opinies te staan. Nou, dan heeft Advocaat er bij het Nederlands elftal niet het maximale uitgehaald.

Playboy: Enkele jaren geleden dacht je nog de hardheid te missen om als trainer-coach aan de slag te gaan: *'Dat is een apart wereldje, je moet er een bepaalde figuur voor zijn, je kunnen afsluiten.'* Ik neem aan dat die zienswijze ondertussen is gewijzigd?

Blind: Dat trainersvak kan ik makkelijk aan. Op het menselijke vlak zou ik er wel moeite mee hebben, maar dat heeft Van Gaal ook. Ik kán nu tegen jou zeggen: *'Helaas, Pieter, voor de wedstrijd van morgen ben jij twaalfde man.'* Dat is dan hard. Ik had altijd moeite om mensen teleur te stellen, om nee te zeggen. Maar soms moet je een scherm optrekken, impopulair durven zijn.

Playboy: Welke afspraken heb je met Ajax gemaakt voor na je actieve voetbalcarrière?

Blind: Ik heb bij de club eigenlijk de vrijheid om dat zelf in te vullen. Voetbal is een industrie geworden. Dat nieuwe stadion komt eraan, daar zit veel werk in. Op het commerciële vlak is ook genoeg te doen, zeker als oud-voetballer met een naam. Ik zou bij kleding- en schoenmerken aan de slag kunnen. Kijk, als na mijn actieve carrière de druk een beetje van de ketel is, dan kan ik zondag heel vrijblijvend naar een wedstrijd kijken. Lijkt me heerlijk. Zou ik best een aantal jaren willen doen. Maar het allerleukste blijft natuurlijk het voetbal zelf. Het dichtste wat daar dan bij in de buurt komt is: het trainerschap.

Playboy: Wat wordt het nou?

Blind: Ik weet het niet! Ik zou de voetbalwereld slecht kunnen missen, dat wel. Laat ik het heel simpel afdoen: die versnelde cursus *Coach Betaald Voetbal* ga ik zeker volgen. Bij Ajax heb ik dan de mogelijkheid onderaan de trap te beginnen, enne... nou ja, dan ga ik waarschijnlijk eerst met de jeugd aan de slag.

Playboy: In het Ajax-magazine drukte je je een half jaar geleden wat steviger uit. *'Natuurlijk besef ik dat ik morgen niet meteen Van Gaal als trainer van Ajax kan opvolgen, maar het liefst zou ik het wel doen.'*

Blind: Misschien klinkt het arrogant of kapsones-achtig, maar ik denk dat ik een behoorlijk groot aantal capaciteiten heb om als toptrainer te slagen. Maar de voetballerij doet niet aan weggevertjes. Als ik ooit die kans krijg, doen ze dat niet omdat Danny Blind zo'n aardige jongen is. Ik moet het wel waarmaken.

Playboy: Trainer van Ajax worden - dat is jouw ambitie?

Blind: Ja. Logisch, toch? Als voetballer heb ik de top bereikt. Nu als trainer nog.

PLANET REEBOK

InstaPump Fury f 349,95

Aztrek Plus f 199,95

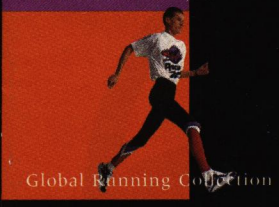

Global Running Collection

Bert van Vlaanderen, Ester Goossens, Marie José Perec en Moses Kiptanui kiezen voor Reebok.
Officieel hoofdsponsor KNAU.

Reebok®
TM

WILD LIFE

Geïnspireerd door het artikel van onze man in Zuid-Afrika (zie dit nummer) trok een modeploeg van Playboy twee dagen door de bush van het Kruger Park. Het ging er wild aan toe. Fotografie: Sean MacAndrew

Kolbert (ƒ 229,-), vest (ƒ 189,-) en broek (ƒ 189,-), alle van Mossimo (DMC, 02159-48938).

Shirt van Dobber ƒ 129,- (Dobber Corperation BV, 020-6143700), cap van Mossimo ƒ 49,-.

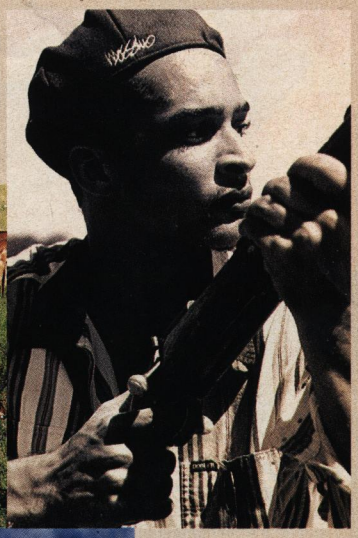

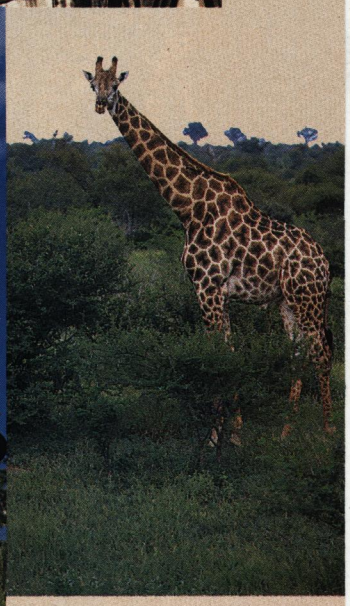

Kleding zie boven. Teddy's (schoenen) van Dr. Adams ƒ 179,- (Dr. Adams, 020-6623853). Haar outfit: T-shirt (ƒ 159,-) en broek (ƒ 349,-) van Marithé et François Girbaud (Domano, 020-6730328).

Kolbert (ƒ 829,-), gilet (ƒ 249,-) en broek (ƒ 429,-), alle van Marithé et François Girbaud. Schoenen (ƒ 189,75) van Dr. Adams. Haar outfit: broek (ƒ 329,-) en gilet (ƒ 299,-) van Marithé et François Girbaud.

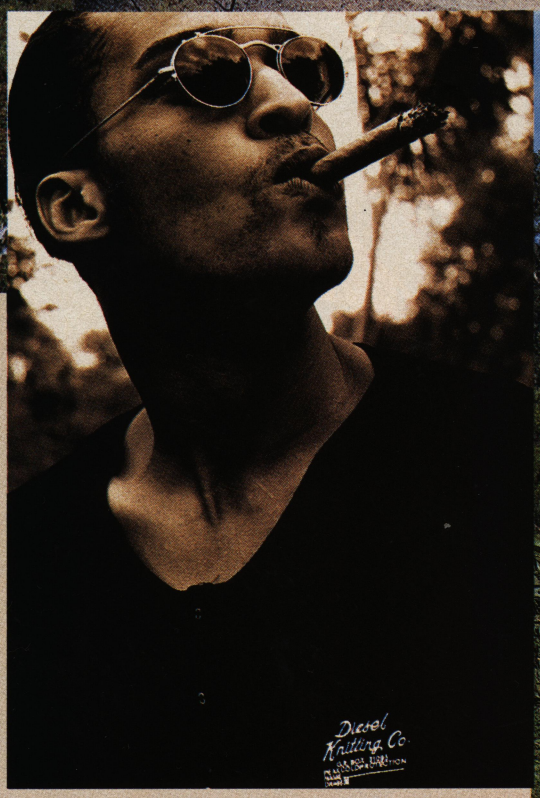

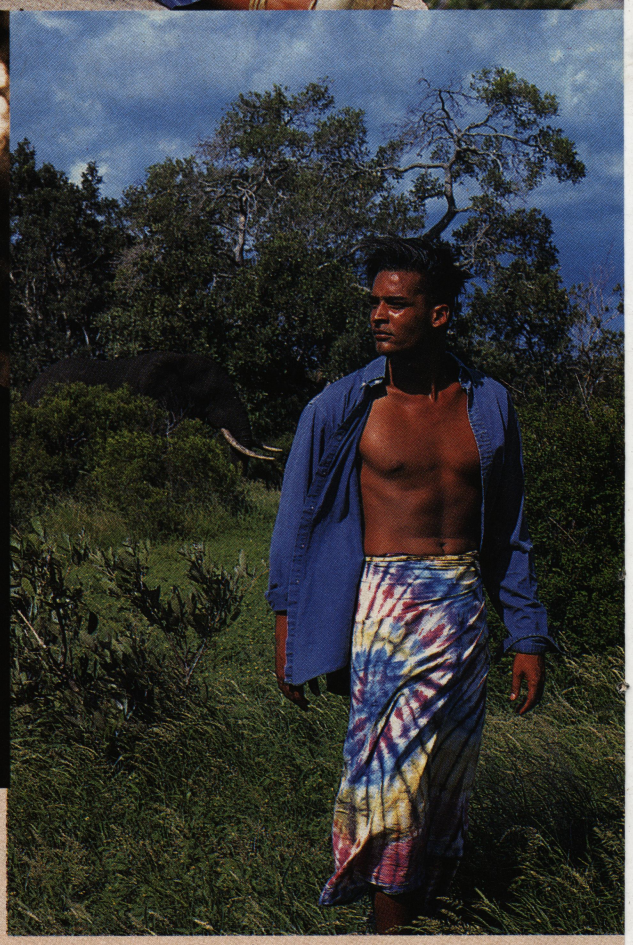

T-shirt van Diesel ƒ 89,-, zonnebril van Modoni ƒ 740,- (Hans Winkel Brillen, 020-6238175).

Sweater van Dobber ƒ 119,-. Broek (ƒ 189,-) en riem (ƒ 89,-) van Mossimo. Haar outfit: singlet van Igi + Igi ƒ 109,- en broek van Spor City ƒ 269,- (Domano).

Voile T-shirt van Marithé et François Girbaud ƒ 159,-.

Shirt van Ralph Lauren ƒ 289,- (Ralph Lauren Shop, 020-6262162). Sarong uit eigen collectie. Olifant uit de collectie van het Kruger Park.

Shirt van Votum ƒ 289,- (Hagenaars Agenturen, 020-6691029), broek van Cinque ƒ 269,- (C. Kramer, 020-6154685).

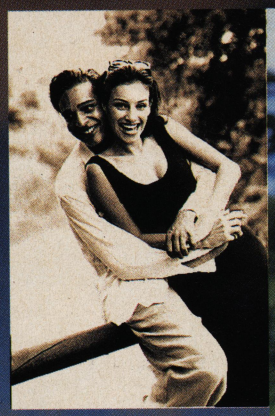

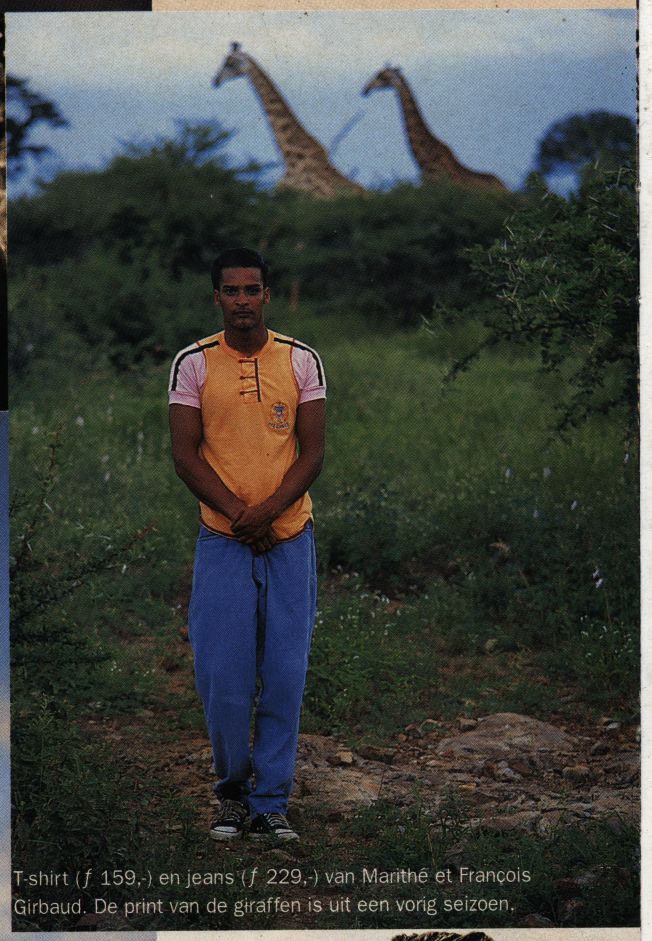

T-shirt (ƒ 159,-) en jeans (ƒ 229,-) van Marithé et François Girbaud. De print van de giraffen is uit een vorig seizoen.

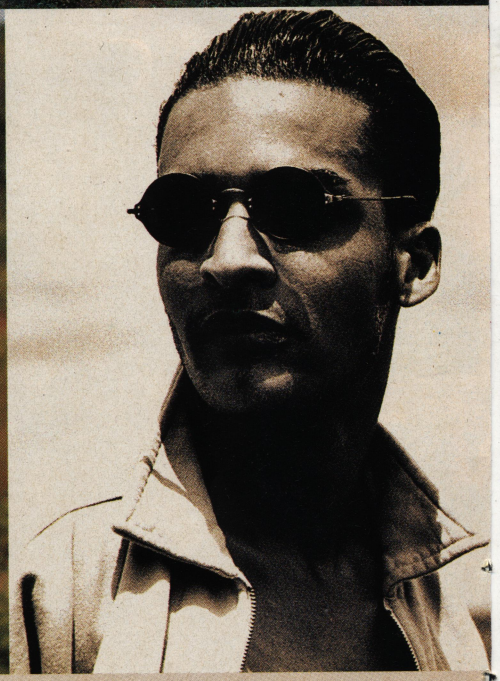

Shirt van Dobber ƒ 129,-, broek van Cinque ƒ 269,- en laarzen van Buttero ƒ 329,- (Dr. Adams).

Sweatshirt van Dobber ƒ 119,- en bril van Indian ƒ 735,- (Hans Winkel Brillen).

Produktie: Mick Boskamp, styling: Hans Boskamp Jr. Met dank aan Jan Willem & Patricia Sterk van Sefapane Lodge en Shawu Safaris in Phalaborwa en de comfortabele Boeings van de Zuidafrikaanse luchtvaartmaatschappij SAA, die elke vrijdag en zondag naar Johannesburg en Kaapstad vliegen (voor tel. reserveringen: 02503-85444).

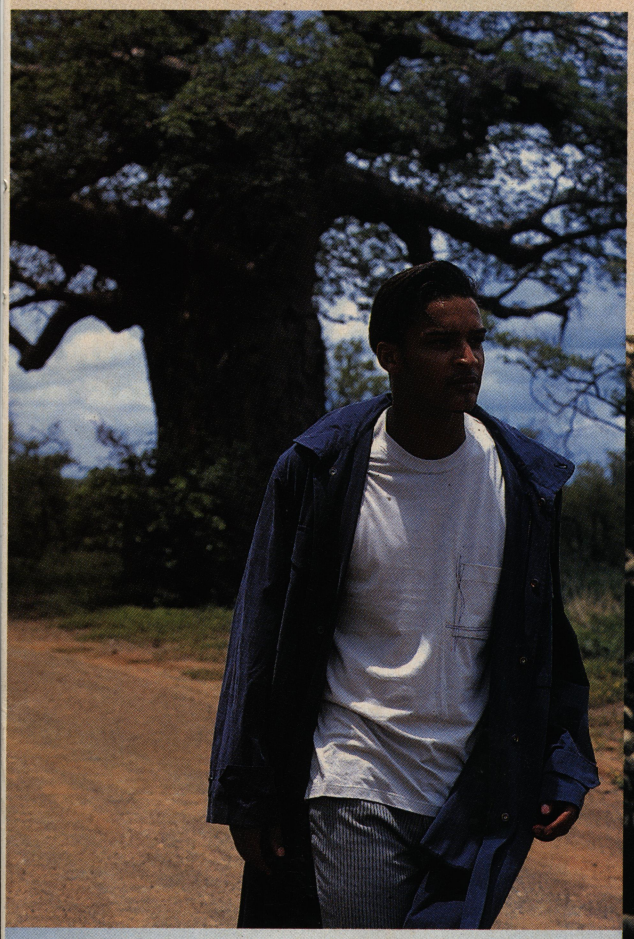

Jas van Allegri ƒ 949,- (Domano) en T-shirt van Marithé et François Girbaud ƒ 149,-.

Overhemd (ƒ 249,-) en broek (ƒ 229,-) van Marithé et François Girbaud. Schoenen van Dr. Adams ƒ 189,-. Haar outfit: kolbert van Igi + Igi ƒ 429,-, broek van Spor City ƒ 209,- (Domano), shirt van Jacques Britt ƒ 219,-, jas van Kenzo ƒ 119,- en schoenen van Dr. Adams ƒ 139,-.

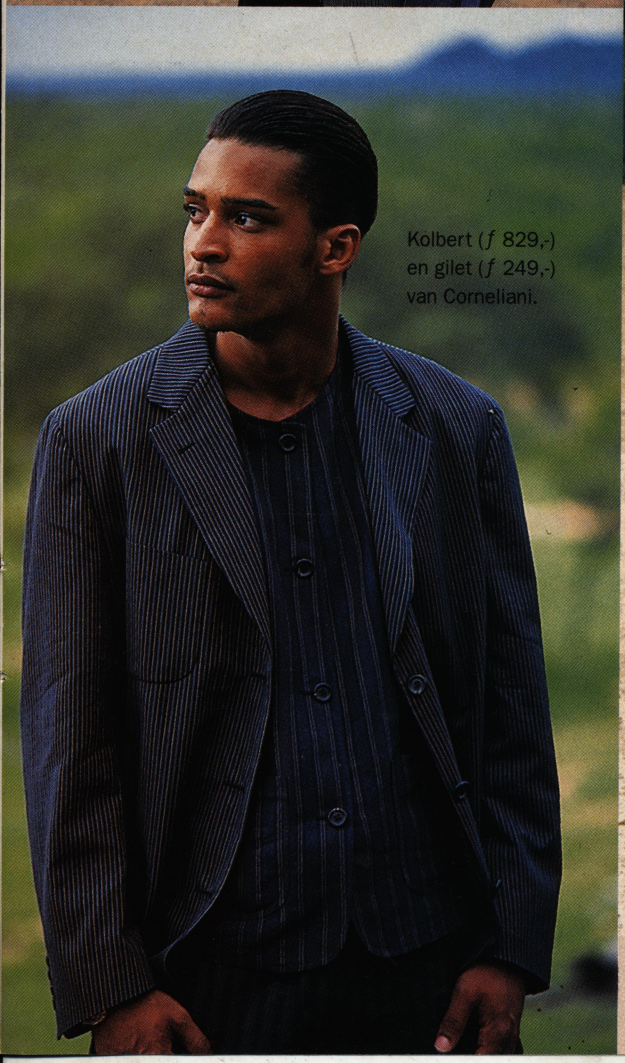

Kolbert (ƒ 829,-) en gilet (ƒ 249,-) van Corneliani.

Loslippigheid

Lulu wilde altijd over alles en iedereen controle hebben. Ook als ze met Don neukte. Dat had Don hem zelf verteld. Maar toen Lulu hoorde dat Don zo loslippig was geweest, nam ze gepast wraak op haar vriend. Een erotisch verhaal met een explosief slot.

OP DE DEURMAT LIGT GEEN POST, ZELFS GEEN GIRO-AFSCHRIFT. MAAR in de kamer knippert het rode oog van het antwoordapparaat aan een stuk, lonkend en loensend als een loopse teef. "Hé, ouwe klootzak, als je tijd en zin hebt, als je tijd of zin hebt, zelfs als je tijd noch zin hebt, kom dan vanavond voetballen kijken."

Mijn kop zuigt zich vacuüm. Als ik iemands stem niet wil horen, de komende eeuw of zo, dan is het die van Don wel, die lulhannes die me voor zijn bloedeigen broer houdt, enig kind dat hij is, en me over alles in vertrouwen denkt te mogen nemen. Een half jaar terug streken we samen op een terrasje neer aan de Brouwersgracht op een van de eerste zachte avonden van het voorjaar. We verzwolgen het ene biertje na het andere en bereikten al snel die vertrouwelijke staat die slechts jarenlang met tact onderhouden vriendschappen in combinatie met bijzondere omstandigheden als zo'n heerlijke lenteavond kunnen oproepen. De vogels kwetterden in de boomkruinen dat ze jongen hadden, kleine frisgroene blaadjes sproten onstuimig uit de vingertoppen van de boomtakken tevoorschijn, fietsers peddelden neuriënd voorbij en op een bankje aan het water zat een pril stelletje verlegen en tegelijkertijd gretig aan elkaar te frunniken. Don staarde er glazig naar, verzoend met het bestaan. Lulu, Dons eigen blonde sleutelhanger, gaat alweer zo'n tien jaar mee. Tot volle tevredenheid. Ze is een kittig vrouwtje dat het hele jaar zonnebankbruin rondtrippelt, met lang blond haar dat reikt tot aan de billen. Don hobbelt goedmoedig achter zijn vrouwtje aan. Het is de enige manier om haar te overleven. Lulu heeft altijd gelijk, ook als ze het niet heeft. De drie deugden van de academicus - ongeloof, eigenwijsheid en hyperkritiek - maken de kleine arts-assistente chirurgie onuitstaanbaar. De meeste mensen kiezen snel de verstandigste weg en mijden elke discussie. Ik mag haar graag zieken. Ze heeft wel tegen Don beweerd dat ik 'tenminste eens geen zak' was. Het enige waar zij en ik het waarschijnlijk over eens zijn, is hoe ongelofelijk kut het leven van een AGNIO, Arts Assistent Geneeskundige Niet In Opleiding, is, alleen is dat weer om verschillende redenen. Zij zal haar hele leven blijven zeuren en niks anders willen en ze wordt boos zodra ik mijn beklag doe. Dan rammel ik aan deurtjes die ze liever gesloten houdt.

"Waarom ben je eigenlijk arts geworden?" roept ze boos.

"Niet om mensen van tachtig negentig te helpen worden," brom ik.

"Ga dan naar Afrika als je zo nodig echt mensen wilt helpen."

"Ik ga me niet aansluiten in de rij ontgoochelde Afrika-gangers die vroeg of laat zwaar gedesillusioneerd over de Oude en de Nieuwe wereld terugkeren om vervolgens in Niemandsland te komen zitten mokken."

DOOR: JORIS MOENS • ILLUSTRATIE: RHONALD BLOMMESTIJN

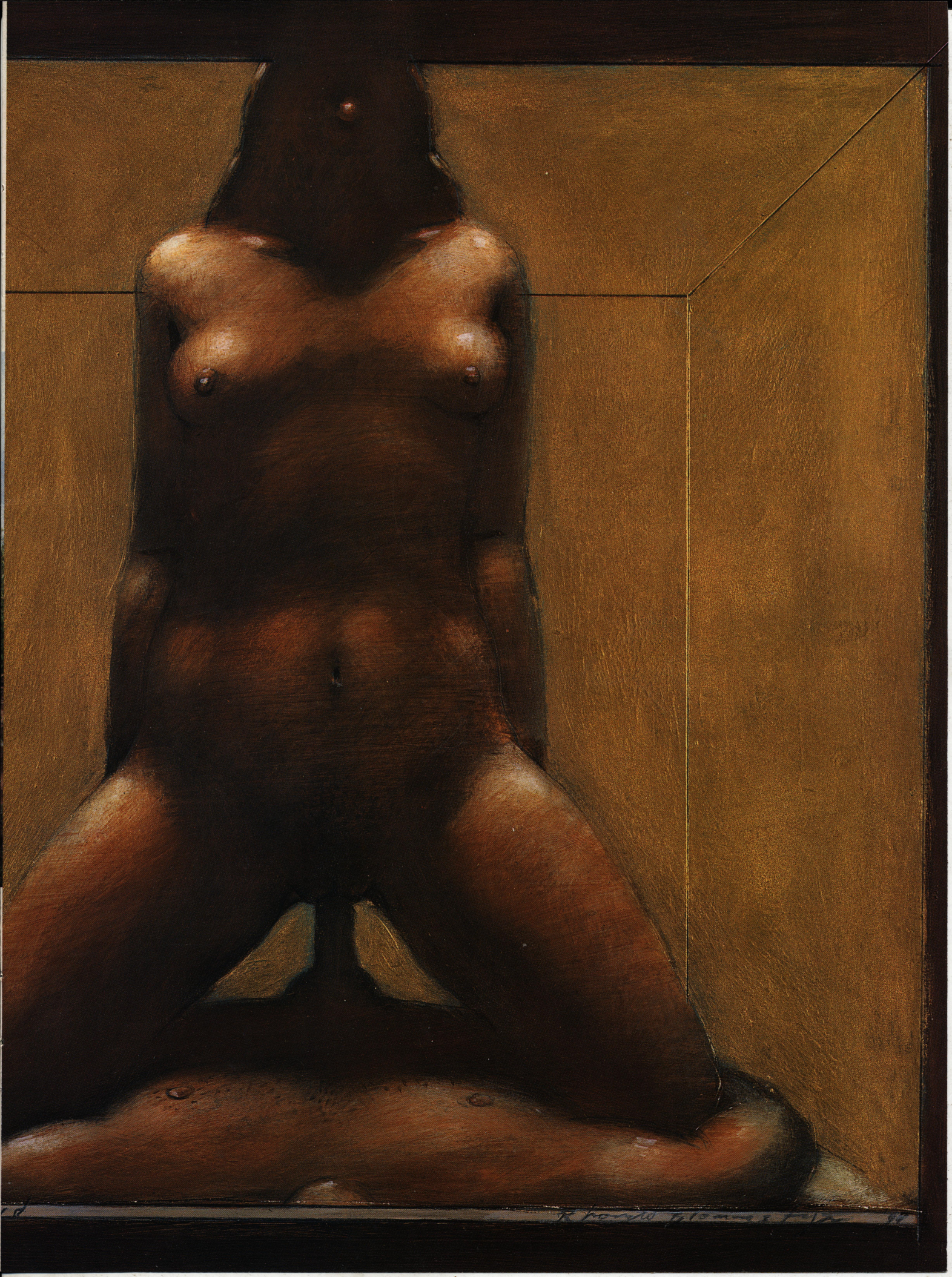

Ik zeg zoiets om Lulu te treiteren, maar merk steeds vaker dat ik het meen.
"In Afrika hebben ze ingenieurs nodig. Onderwijs. Hygiëne. Transport. Al die zaken die zorgen dat men niet massaal ziek wordt. Daarna komen wij aan bod, als sluitpost, als pleister op de wonde voor wanneer iemand onverhoopt op zijn knie valt."
Lulu's mond vertrekt buitengewoon verbeten bij zo'n uitspraak. Het is vreemd om de aantrekkelijkheid ervan te onderkennen en tegelijkertijd geen opwinding te voelen. Het is bijna ongezond te noemen. Op zijn minst verdacht. Het zal loyaliteit aan Don zijn dat Lulu nooit sexuele gedachten in me heeft opgeroepen.
Hij en ik dronken onze biertjes in het late licht van de ondergaande zon en spraken weinig. Niet dat we niks te zeggen hadden. Ik was net afgestudeerd en zou de volgende dag een sollicitatie-gesprek voeren in hetzelfde ziekenhuis waar Lulu werkte.
"Zie ons zitten," doorbrak Don het gestaar naar het stel aan het water. "Ouwe zakken. Het Grote Gevoel ebt weg en wat komt er voor in de plaats? Rust, vertrouwen, stilstand. De verliefdheid verdwijnt. Het houden van blijft. Zoiets."
Ik knikte vaagjes. Het klonk me sterk in de oren als het gebrabbel van iemand die de uitdovende passie in hem probeert te voorzien van een vergoeilijkend spreitje. Ik liet het voor wat het was. We zaten hier met een pils in een goudkleurig licht dat elke gedachte bezwangerde met een mild sentiment. Het was het moment niet om kritische en confronterende opmerkingen te maken. Er was slechts ruimte voor gelukzaligheid.
"Het incarneren van de wederzijdse genegenheid," brabbelde Don voor zich uit. "Ofwel het praktizeren van die in veel opzichten beperkte maar toch telkens weer bevredigende bewegingsleer van het geslachtsverkeer."
Zijn woordkeuze alleen al was genoeg om hem zonder ogenknipperen recht in zijn bakkes te kotsen, maar ik liet ook dit ongemoeid passeren. Het was werkelijk spiritueel, zachtmoedig weer.
"Beperkt?" zei ik. Hij keek me dromerig aan. Zijn grote, donkerbruine ogen staan in een knap gezicht met donker krulhaar. Het is het gezicht van goed gekapte modellen op posters in de etalages van kapperszaken. Het ijdele ventje oefent dagelijks trouw met gewichten en roemt zijn armen liefkozend als 'zuilen van macht'. Hij is een knappe vent om te zien, maar saai mooi. Het type *dressman* dat met name in de smaak valt bij homo's.
"Jij kent Lulu tenslotte toch van a tot z?"
Ik antwoordde niet. Laat een stilte vallen en de ander voelt zich gedwongen haar te vullen. Ik vermoedde boeiende gedachten in de hersenpan van mijn vriend, die hij moeilijk durfde uitspreken en ook moeilijk wist binnen te houden. Het verschil zat hem in het durven, plus de aanmoedigende werking van mijn subtiele zwijgen.
"Ach, je kent Lulu," sprak hij hardop tot zichzelf, "altijd maar werken. Niet het type dat van het leven geniet. Ze bepaalt wat voldoet en beperkt zich daartoe. Zo is het ook in de sex."
Ik besefte dat ik nu beslist mijn bek moest houden. Achteloos naar de gracht turen leek me het best. In ieder geval moest ik elk oogcontact vermijden. Don ging verzitten en sprak: "Het is krankzinnig: wij vrijen eigenlijk in een enkel standje en toch verveelt het nooit. Wanneer we beginnen staat het ritueel me bijna tegen, en gaandeweg krijgt het me dan toch weer in de ban. De sex tussen Lulu en mij is prima, weet je, en niettemin zou een beetje variatie me wel wat lijken. Een enkel standje lijkt natuurlijk nogal monotoon."
Nu keek ik Don rechtstreeks aan. Het betekende: 'Don, je bent mijn vriend. Je zit hier erg abstract te zwatelen, maar ik ben je beste vriend. Mij kun je man en paard noemen'. Zijn betoog begon mijn nieuwsgierigheid te prikkelen. Het kon zijn dat hij me enorm in de maling zat te nemen, maar ik verwees de overweging linea recta naar de prullenbak. Het was er de avond niet naar.
"Stel je voor, als we zin hebben - en dan bedoel ik dus, dat ik een stijve heb en zij, zeg maar, goed doorgefikt is - dan gaat ze op me zitten. Je kent Lulu, die wil altijd boven zitten. Ik lig onder en kijk tegen haar bruine lijf met de kleine tietjes op, en naar haar geconcentreerde smoeltje met dat vinnige bekkie. Zij ziet niets. Haar hoofd is een beetje ten hemel geheven en haar oogleden zijn gesloten. Haar handen liggen plat op mijn borstkas en maken als die van een magnetiseur trage rondjes over mijn borst. De cirkelgang heeft dezelfde frequentie als het ritme waarin ze zachtjes op me begint te deinen. Rustig, rustig aan. Kalmpjes aan, dan breekt het lijntje niet. De bijna devote aandacht op haar gezicht geeft aan dat ze volledig gericht is op dat ene deel waarin onze lichamen een wrijvend contact onderhouden. En dan bedoel ik niet haar handen. Zwijgend golft ze op en neer. Het is alsof ik niet langer besta, alsof ik ben gereduceerd tot mijn stijve alleen.

Zwijgend golft ze op en neer. Het is alsof ik niet langer besta, alsof ik ben gereduceerd tot mijn stijve alleen.

"Ik lig daar onder haar en wacht op wat zal komen. Dat weet ik natuurlijk allang, we vrijen al zes jaar zo, vanaf de eerste maand dat we elkaar kennen. Maar zo voelt dat: alsof ik machteloos ben. Lekker wel. Ik ben geloof ik vreselijk lui. Wat me hoogstens stoort, is dat ze geen enkele maal naar me kijkt terwijl ze me berijdt. We hebben geen contact. Enkel aan de overgang van haar mond in een tevreden glimlach lees ik veranderingen in haar af. Voor de rest zit ze als een Boeddha-beeldje op me heen en neer te deinen, met de devoot gesloten ogen van een Madonna.
"Langzaam maar zeker komt er iets wonderlijks en bijna mystieks over haar. Haar huid begint zacht te glanzen. Transpiratie, niet in druppels maar in een flinterdunne, olie-achtige film. Je weet hoe bruin ze het hele jaar is. Samen met die gladde, glanzende laag is het een razend opwindend gezicht, kan ik je verzekeren. Soms slaat er gewoonweg damp van haar af. Dan word ik werkelijk vreselijk geil. Zij merkt dat natuurlijk meteen en gaat sneller en steviger op en neer. Ze perst haar benen op elkaar en stroopt mijn voorhuid haast tot aan de wortel van mijn pik af, zo nauw kan ze zich maken. Tegelijkertijd is haar kut zacht als een marshmallow. Geloof me, een sauna."
Ik geloofde hem.
"We zijn dan al een aardig tijdje aan het wippen en ze begint zachtjes te puffen, in kleine ritmische stootjes op de manier waarop zwangeren hun weeën opvangen. De glimlach op haar gezicht gaat langzaam over in een klagelijke uitdrukking. Haar lijf glanst en stoomt als die van een negerin in een tropennacht. Kun je je het voorstellen?"
Ja, ja. Ik knikte. Ik kon het me voorstellen.
"Woester en woester worden haar bewegingen. Ik mag niet meedoen. O, nee. Als ik van opwinding begin mee te bewegen terwijl zij als een ruiter vast in het zadel zit, neemt ze haar handen van mijn borst, plaatst ze op mijn heupen en dwingt me tot stilliggen. Ze wil op me paardrijden, maar niet in een oncontroleerbare galop. Luluutje wil altijd alles en iedereen onder controle hebben. Ook als ze neukt. Zij geeft de maat aan. In haar cadans rijden we naar de bevrijding. Ik ben ondertussen flink opgefokt, dat snap je. Het verwondert me iedere maal opnieuw. Ik denk: daar begint het oude liedje, maar het is een onweerstaanbaar liedje. Iedere maal zing ik het mee, of ik wil of niet. Lulu's puffen gaat over in een amechtig steunen en kreunen. De zwangere krijgt, zeg maar, onbedwingbare persdrang. Mijn pik voelt alsof de

vellen erbij hangen. Alle zaadcellen maken zich, tot in de verste spelonken van mijn testikels, op om razendnieuwsgierig als ze ondertussen zijn, te gaan zien wat er in godsnaam aan de hand is daarbuiten, en Lulu smeekt in prehistorische klanken de goden genade af.
"Dan valt ze stil. Weliswaar pompt ze onophoudelijk door, maar het kermen is voorbij. De bezwerende cirkels op mijn borst stokken. Ik weet precies wat de verandering betekent en mijn zaad weet het ook. Juichend stort het zich in de zaadleider, gaat op weg door mijn pisbuis en sproeit klaterend in Lulu's kolkende schoot. Wat ik weet is: de goden hebben haar genade geschonken. Ze is aan het klaarkomen in een orgasme dat wel een minuut kan duren. Dat is het bijzondere: ze beleeft het in een bijna katatone toestand van extase. Dat windt me zo gigantisch op dat ik stante pede spuit. Op haar beurt is dit voor Lulu de kroon op het werk. Als een vaatdoek zakt ze ineen en valt uitgeput op me neer. We zeggen geen boeh of bah en passen in roerloze ligging onze hijgende ademhaling aan elkaar aan. Op het gezamenlijke ritme van ons langzaam herstellende ademen vallen we ten slotte in slaap."
Don keek me wezenloos aan. Het verhaal had hem zichtbaar aangegrepen. Mij niet minder. Voor het eerst had de gedachte aan Lulu me opgewonden. En niet zo'n klein beetje ook. Don speurde mijn gezicht af naar een reactie. Op dat van hemzelf lag een blik van ongeloof. Na zes jaar was hij duidelijk nog steeds niet aan het magische neukritueel gewoon.
"Don," zei ik, "in de beperking toont zich de meester. Je bent een gezegend man."
Gooide weg die onuitputtelijke voorraad standjes van de Kama Sutra. Wierp het boek schaterend uit het raam. Don keek me star aan alsof hij wilde zeggen: echt, het is echt ongelofelijk, je zou het zelf eens moeten meemaken.
De dag erop werd ik aangenomen als AGNIO Interne, Arts-assistent Geneeskundige Niet In Opleiding. De afkorting klinkt als een geslachtsziekte en is het misschien ook wel. Eentje dan die je verstandelijke vermogens aantast; je werkt je de kolere zonder je een moment af te vragen waar het allemaal in godsnaam voor nodig is. Daar is domweg geen tijd voor. Lulu en ik komen elkaar dagelijks tegen. Bij de röntgenbespreking, in het lab, op de Eerste Hulp en een enkele keer lopen we gezamenlijk dienst. Valt er niets te doen, met name 's nachts, dan houden de arts-assistenten elkaar wakker met sterke koffie en slap geouwehoer in afwachting van de dingen die al of niet komen. Lulu en ik raken niet snel uitgepraat. Gaan we uiteindelijk naar onze slaapcabines, dan staan we voor onze deuren nog vaak een half uur driftig te debatteren, totdat iemand ons slaperig tot stilte maant en we mokkend in onze cellen verdwijnen.

Ik schonk Lulu vaker in. Drank maakt haar loom. Zoveel was gewonnen, maar ik had geen idee hoe haar in bed te krijgen.

Vervelend is dat ik sinds Dons verhaal, eenmaal in bed, nogal eens moet denken aan hoe Lulu tijdens hun neukpartijtjes glanzend en dampend in extase op en neer zou wippen, en - wat echt vervelend is - in mijn gedachten niet op Don maar op mij. Ik word drijvend in het zweet wakker in het heldere besef dat ik levensecht heb gedroomd hoe ze boven op mij tot dat minuutlange orgasme aan het komen is. Op een of andere wijze heeft Dons verhaal grote indruk op me gemaakt. Zijn beschrijving kwam me fantastisch voor, niet door haar ongeloofwaardigheid maar door de precies voorgeschreven, bijna rituele gang van zaken die, als ik Don moet geloven, jaar na jaar niet is veranderd. Dat valt moeilijk voor te stellen. Onderhand ligt de persoon van wie ik gillend wakker schiet in het hok pal naast me prinsheerlijk te slapen, met slechts een dun schotje van triplex tussen ons in. Wanneer ik mijn oor tegen het hout te luisteren leg, kan ik haar duidelijk horen ademen. Alleen al die rustige ademhaling maakt me apegeil. Ik probeer mijn verlangens wel te smoren door Lulu zo veel mogelijk te ontlopen, maar tijdens weekenddiensten is dat eenvoudigweg onmogelijk. Regelmatig moet je elkaar in consult roepen. De afgelopen weken belandden onze discussies onwillekeurig steeds vaker op sex. 's Nachts drinken we jenever, dat ruikt een patiënt het minst aan je. Ik schonk Lulu vaker in. Het tempert haar twistziekheid, want ze kan slecht tegen alcohol. Drank maakt haar loom. Zoveel was gewonnen, maar ik had geen idee hoe haar in bed te krijgen. Het betekende verraad aan Don, dat besefte ik heel goed. Maar de nieuwsgierigheid bleef.
Van het weekend zaten we buiten op het bankje voor de ingang van de Eerste Hulp te roken. Lulu dan, ik rook niet. Zij in feite ook niet. Ze is meer een soort kandelaar voor sigaretten. Roken doet ze nauwelijks, ze houdt de brandende peuk op bevallige wijze tussen haar vingers, zonder een trek te nemen. Ze vindt het domweg prettig om iets in haar hand te houden. Ik plaagde haar ermee. De stemming was geanimeerd. Het is al dagen drukkend weer en de nacht was aangenaam zwoel. Er kwam weinig volk aanlopen, het is veel te mooi weer om ziek te worden. Een meisje met zonne-allergie splitste ik Kindergeneeskunde in de maag. Dat was alles. We kletsten verlekkerd over samen naar Zandvoort gaan wanneer onze weekenddienst er maandagochtend op zou zitten. Lekker uitslapen op het strand. Lulu leunde tegen mijn schouder en doezelde zachtjes weg. Onderhand kwebbelde ze onsamenhangend door. Ik snoof een notenachtige geur op. Walnoten of zo. Iets in die richting. Ik schilderde dat zoals we zo zaten op ons bankje, me herinnerde aan het voorjaar toen Don en ik op een avond op een terras aan de Brouwersgracht hadden gezeten en ik me reuzezenuwachtig had gemaakt voor dit assistentschap dat me nu al zo vanzelfsprekend is. Aan de rand van de gracht had een jong stel zitten knuffelen. Don en ik hadden ons verheugd op de zomer die voor ons lag, die gekomen was en nu al bijna weer voorbij was. Het was nachtelijk gewauwel van niks en ik had geen idee wat ik er mee hoopte te bereiken. Of ik er iets mee wilde bereiken. Op een of andere wijze ontroerde mijn gezwets Lulu. Ze keek me loom glimlachend aan en nestelde haar hoofd behaaglijk in mijn hals. Het had niks te betekenen.
"Je bent zo anders dan Don," mompelde ze slaapdronken, "soms vraag ik me echt af hoe jullie vrienden kunnen zijn."
Ik begreep niet op welk verschil ze doelde. Fysiek is er verschil, maar ik nam niet aan dat dit het was.
"Complementairen horen bij elkaar," brabbelde ik, "juist omdat ze niets met elkaar gemeen hebben."
Ze reageerde niet. Waar was het twistzieke? Had ze zoveel gedronken? Ze huiverde lichtjes terwijl een zuchtje wind ons streelde.
"Heb je het koud?" vroeg ik.
Ze schudde haar hoofd van nee. Ik sloeg toch maar een arm om haar heen. Het was een symbolisch gebaar waar geen enkele beschuttende werking van uitging. Het had niks te betekenen.
"Laten we maar gaan slapen," zei ik. "Komt er nog een patiënt, dan hebben we spijt."
Ze knikte en we stonden wankelend op. Slingerend liepen we het pad af naar de ingang van de Eerste Hulp. Even hield ze stil en staarde naar de maan die geen bijzondere vorm had. Niet vol, geen eerste en geen laatste kwartier. Een onbenullige banaanvorm. Gearmd slenterden we door het uitgestorven ziekenhuiscomplex naar de slaap-

Vervolg op pagina 106

Het uitzicht is schitterend, daar in de *Kings Pools Club* in Miami. Omfloerst door het gedempte licht legt Playmate Elisa Bridges aan voor de laatste stoot. De tegenstander druipt af, Elisa draait zich tevreden lachend om: "Een partijtje tegen, heren?"!

Hot Shot!

FOTOGRAFIE: RICHARD FEGLEY

"Ik ben 1 meter 68 en dat is eigenlijk te klein voor een carrière als professioneel fotomodel. Maar iedereen zegt dat mijn benen me langer doen lijken, dus binnenkort waag ik toch de grote stap..."

"Ooit zal ik een eigen boot hebben. Een cruiser die klein genoeg is om er zelf mee te kunnen varen, en groot genoeg om mijn beste vrienden mee te kunnen nemen voor een tocht rond de Bahama's."

"Ik heb iets met water. Ik houd van de manier waarop het aanvoelt op mijn naakte huid. Zoals het kan schitteren in het laatste licht van de dag, ongelooflijk mooi vind ik dat."

MISS APRIL Playboy's Playmate van de maand

Elisa Bridges

D A T A S H E E T

Naam: Elisa Bridges

Bovenwijdte: 86

Taille: 56

Heupen: 86

Lengte: 1 meter 68

Gewicht: 49 kilogram

Geboortedatum: 24 mei 1973

Geboorteplaats: Miami

Ambities: Mijn eigen koers te kunnen varen, zowel in het leven als op mijn eigen boot (die ik ooit hoop te bezitten). En ik wil naast Mel Gibson schitteren in een romantische komedie.

Opwindend: Mannen met karakter (met een grote K), blauwe ogen en grove werkmanshanden; koud bier, heet zand en helder water.

Afstotend: Opscheppers, snobs, bevelen, mensen die bang zijn dat hun haar nat wordt.

Een man pak je in door: Hem aan boord van je boot te lokken. Met voldoende eten, bier en zonnebrandolie af te varen naar een eiland en hem op het eiland voor de keus stellen: de liefde bedrijven of terugzwemmen!

Een perfecte dag: Een gat in de dag slapen, tussen de dolfijnen zwemmen en een paar visjes verschalken voor het eten.

Ik krijg nooit genoeg van: Italiaans eten, mijn vrienden en familie, fantastische speelfilms, stranden in de avondschemering en sushi...

BESTE VAN PLAYBOY

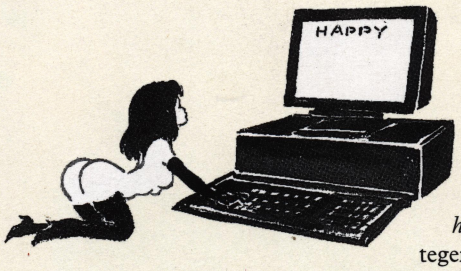

Schreeuwt een sergeant *(zo hard dat hij wel een Majoor leek)* tegen een recruut: "En waarom hebben wij de hele wand vol gehangen met foto's van naakte wijven, héé!"
Antwoordt de recruut *(zo beheerst dat hij wel een generaal leek)*: "Ik kan niet tegen naakte wanden, sergeant."

Zijn hele leven wordt de man genegeerd door zijn medemens. Zit hij in het café, dan draait iedereen hem de rug toe. Niemand biedt hem ooit een versnapering aan. Wat hij ook doet en waar hij ook gaat... hij is eigenlijk nooit ergens welkom. Behalve in de kerk. En dat geeft hem steun, heel veel steun. Maar het is niet genoeg. Op zekere dag zoekt de man het in zijn opperste wanhoop hogerop. En even later staat hij voor de hemelpoort. Hij klopt aan. De poort kiert open en een argwanend oog gluurt door de smalle spleet. Het is Petrus en die vraagt: "Wat kan ik voor u doen?"
"Ik zou graag in de hemel komen," antwoordt de man beleefd. "Ben ik welkom?" vraagt hij, een snik ternauwernood onderdrukkend.
"Iedereen is welkom in de hemel," zegt Petrus vriendelijk. "Maar, men moet het wel verdiend hebben. Heeft u een goed en vroom leven geleid?"
"Jazeker, meneer," antwoordt de man. "Ik heb een uiterst vroom en rein leven geleid. Iedere week ben ik ter kerke gegaan. Ik ben nog maagd. En altijd heb ik met gulle hand aan de goede doelen gegeven: de missie, Steunzolen voor Syrië, de Koninklijke Nederlandsche Bond voor het Redden van Drenkelingen, het kleuterverzet..."
"Een ogenblikje," onderbreekt Petrus hem, "ik zal het even in de boeken nakijken."
De poort gaat dicht. Tien minuten verstrijken. Dan kiert de poort weer open. Er verschijnt een hand door de kier en in die hand zit een dikke enveloppe. Vanachter de poort klinkt de stem van Petrus: "Ik heb het nagekeken. Het klopt. Hier heeft u uw geld terug."

Een niet zo snuggere man wordt op vrijdagmiddag ontboden bij de personeels-chef. Zegt de chef: "Beste man, gezien je prestaties van de afgelopen weken, hoef je maandag niet meer te komen."
Antwoordt de niet zo snuggere man: "Dan wens ik u een prettig weekend en tot dinsdag dan maar weer!"

Zegt de oudere vrouw na een wat onbevredigend verlopen voorspel tot haar jonge minnaar: "Geeft niet, hoor, beffen is nu eenmaal een kunst."
"Inderdaad," antwoordt de jonge minnaar. "En ik was nog nooit in een museum geweest."

Verbaasd kijkt de lokettist van het postkantoor toe hoe een man de ene na de andere rose wenskaart met hartjes van een romantische postzegel voorziet. "Neem me niet kwalijk dat ik het u vraag," zegt de lokettist. "Maar bent u soms de reïncarnatie van Rudolph Valentino? Ik heb het nog nooit eerder meegemaakt dat één man zóveel liefdeskaarten verstuurt!"
"Het zijn er duizend," antwoordt de man. "En allemaal ondertekend met *Raad eens van wie?*"
"Ja, dat zie ik," zegt de lokettist. "Maar waarom doet u dat?"
"Het zijn slappe tijden," antwoordt de man glimlachend. "Ik ben advocaat... gespecialiseerd in echtscheidingszaken."

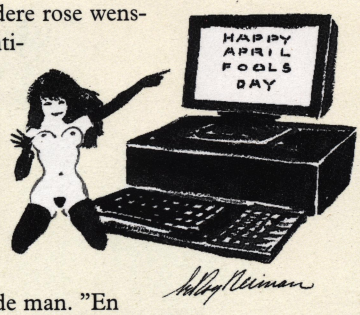

***E**en weldoende vrouw in Terblijt,*
wie men een zedeloos leven verwijt,
zei: "Ik dacht goed te doen
als ik niet alleen poen,
maar ook ander tastbaar bezit spreid."

NOG EEN GOEIE GEHOORD DE LAATSTE TIJD ? STUUR HEM OP NAAR DE BESTE VAN PLAYBOY, POSTBUS 1, 2000 MA HAARLEM. VOOR ELKE GEPLAATSTE GRAP BETALEN WE *f* 25,-. OVER DE INZENDINGEN KAN NIET WORDEN GECORRESPONDEERD.

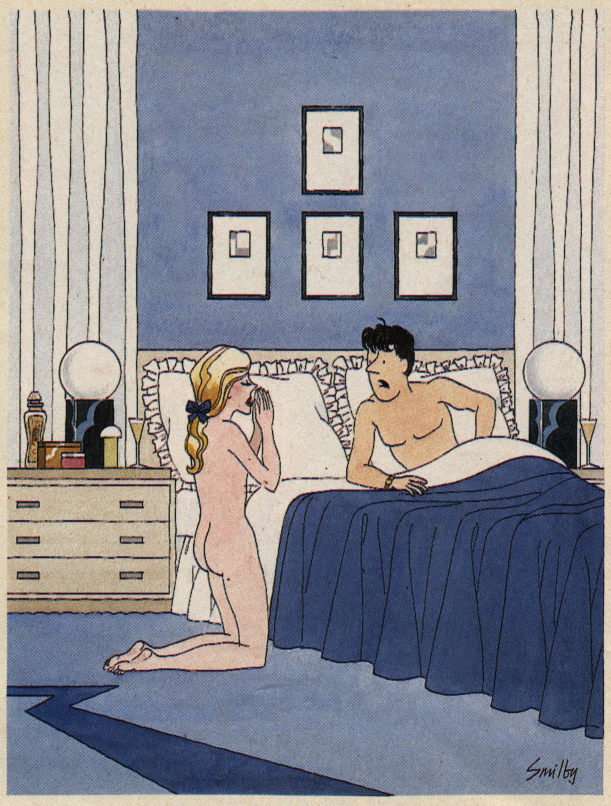

SMILBY

"Schatje, geloof me... ik zal écht mijn best doen!"

B. KLIBAN

"Ik moet nu toch echt gaan, Bertus. Mijn vader komt me ophalen."

RAYMONDE

"Oh, pardon! Excuseer, maar ik moet even de aftrekposten van mevrouw verifiëren."

MARTY MURPHY

"Ik voorspel de vakantieparken van 'Send her Parcs' een gouden toekomst!"

PLAYBOY'S INTERNATIONALE SEX-ENQUÊTE DEEL 3 HOE DOEN DE NEDERLANDERS HET?

Weten we inmiddels dat de Nederlandse man globaal bezien weinig klaarspeelt in bed, in deze aflevering van PLAYBOY's Internationale Sex-enquête duiken we onder in de Nederlandse slaapkamers.

Was dat even schrikken, twee maanden geleden. Hadden we de overtuiging op het sexuele vlak veel nationaliteiten met een fikse neuklengte voor te blijven, blijkt de Nederlandse man wereldwijd gezien plotseling een tamelijk onbeduidende minnaar te zijn.
Nee, om nou te zeggen dat de resultaten van PLAYBOY'S grote internationale sex-onderzoek voor de Nederlandse man sterk libido-verhogend zijn..., niet echt. Op bijna alle vlakken komen wij er modaal tot benedenmodaal uit: als het gaat om de duur van een vrijpartij (gemiddeld 20 tot 45 minuten is bepaald geen wereldrecord); als het gaat om de frequentie van vrijen (met gemiddeld tweemaal per week blijven we ver achter bij de Fransen); als het gaat om de sexuele variatie (de 'saaie' missionarisstand is bij ons het populairst); als het gaat om Aids-bewustzijn (we denken er wel aan, maar we treffen nauwelijks preventieve maatregelen).
Maar zijn er dan helemaal geen punten waarin we ons onderscheiden? Jawel! Wij zijn het meest bedreven in het vingeren (wereldwijd krijgen onze partners het vaakst een orgasme via masturbatie), zo zijn wij globaal gezien in bed meer ondergeschikt aan onze partners dan welke man ook, en zo kijken wij vaker dan andere mannen naar pornofilms. Helaas zijn dit echter ietwat twijfelachtige records.
Maar gelukkig is sex geen wedstrijd en misschien kunnen we de vergelijkingen met andere nationaliteiten nu maar beter achter ons laten. Er zijn belangrijkere zaken en daarom richten we ons ditmaal volledig op de Nederlandse slaapkamers. In deze aflevering van PLAYBOY's sexonderzoek - gehouden onder ruim 300 mannen en vrouwen) - betrekken we ook de Nederlandse vrouw in de resultaten en zullen we zien waarin Nederlandse mannen en vrouwen opvallend met elkaar verschillen als het om sex gaat. Bovendien gaan we bekijken in hoeverre leeftijdsverschillen van belang zijn voor sexuele voorkeuren en sexuele prestaties. Wat is het favoriete standje van de Nederlandse vrouw, wat wil zij absoluut niet, wat wil zij vaker, wanneer wil zij voor het eerst met een nieuwe partner naar bed? Zijn jonge mannen sexueel vrijer en actiever dan ouderen en waarover fantaseren mannen en vrouwen?

DOOR: WILLEM BAARS • ILLUSTRATIE: MARVIN FREEDMAN

Nederlandse mannen zijn minder tevreden over de mate waarin zij sex hebben dan vrouwen. Desondanks (of juist daarom) zijn mannen bijna altijd degenen die het initiatief nemen bij sex. Opvallend, maar misschien niet echt verrassend is dat jongeren tot 21 in veel hogere mate dan 21-plussers elke dag een vrijpartij hebben. Ook opvallend is de grote openheid die er over sex tussen partners bestaat, hoewel vrouwen in bed toch meer dan mannen alles durven vragen waar zij zin in hebben. Misschien kun je zeggen dat Nederlandse vrouwen steeds vaker de lakens uitdelen in bed. Bovendien blijkt dat jongeren minder schroom hebben dan bijvoorbeeld 45-plussers. Jongeren tot 21 blijken ook veel meer tijd aan een vrijpartij te besteden dan ouderen: nummertjes van meer dan anderhalf uur zijn onder jongeren bepaald geen uitzondering. Tja, je bent wild en je jongt wat...

GESLACHTSGEMEENSCHAP

Hoe vaak doet u het?	man	vrouw	tot 21	21/26	27/32	33/38	39/44	45+
Elke dag	2%	0%	9%	1%	0%	4%	0%	3%
4 tot 5 keer per week	14%	18%	9%	10%	16%	12%	18%	16%
2 tot 3 keer per week	44%	50%	55%	53%	38%	41%	45%	41%
1 keer per week	19%	32%	0%	18%	29%	14%	18%	27%
1 tot 2 keer per maand	10%	0%	0%	9%	10%	18%	3%	8%
minder dan 1 keer per maand	11%	0%	27%	10%	8%	12%	13%	5%

Het gemiddelde ligt op twee tot drie keer per week. Hoe jonger, hoe sexueel actiever.

Bent u tevreden met het aantal keer dat u sex bedrijft?	man	vrouw
Ja	50%	73%
Nee, ik wil vaker	50%	27%
Nee, ik wil minder vaak	0%	0%

Minder vaak vrijen? Nee, dat wil niemand. Vaker wél, vooral mannen.

Hoe vaak neemt u het initiatief bij sex?	man	vrouw
Altijd	15%	0%
Meestal	79%	45%
Zelden	5%	45%
Nooit	0%	0%

Alle feministische inspanningen ten spijt, mannen zijn nog steeds de initiators als het om sex gaat.

Kunt u uw partner in bed alles vragen wat u wilt?	man	vrouw	tot 21	21/26	27/32	33/38	39/44	45+
Ja	64%	91%	82%	72%	68%	63%	63%	59%
Nee	32%	9%	18%	25%	29%	33%	30%	41%

Nederlandse vrouwen zijn sexueel bezien vrijer dan mannen. Of zijn mannen misschien te veeleisend? Of zijn mannen gewoon meer gericht op het sexuele genot van de vrouw?

Hoe lang duurt een gemiddelde vrijpartij?	man	vrouw	tot 21	21/26	27/32	33/38	39/44	45+
Minder dan 10 min.	2%	5%	9%	1%	3%	0%	5%	3%
10 tot 20 min.	22%	27%	0%	21%	17%	31%	25%	30%
20 tot 45 min.	51%	55%	45%	49%	59%	41%	58%	54%
45 tot 90 min.	19%	9%	27%	24%	16%	22%	10%	14%
Meer dan 90 min.	3%	5%	18%	3%	3%	6%	0%	0%

Hoe jonger hoe meer inhoudingsvermogen. Meer dan anderhalf uur? Wauw!

KLAARKOMEN

Hoe vaak komt u gemiddeld klaar tijdens een vrijpartij?	man	vrouw	tot 21	21/26	27/32	33/38	39/44	45+
Een keer	76%	55%	9%	68%	76%	84%	78%	89%
Twee keer	19%	23%	55%	26%	16%	14%	18%	8%
Drie keer	4%	14%	0%	4%	8%	4%	3%	3%
Meer dan drie keer	1%	5%	36%	0%	0%	0%		
Nooit	0%	5%	0%	1%	2%	0%	0%	0%

Mannen komen altijd klaar, vrouwen in 5% van de gevallen nooit. Veel jongeren tot 21 hebben meer dan drie orgasmes per keer!

Bij welke sexuele activiteit krijgt uw partner meestal een orgasme?	man	vrouw
Geslachtsgemeenschap	58%	95%
Masturbatie	45%	50%
Orale sex	48%	50%
Anale sex	4%	5%
Het voorspel	18%	9%

Doe maar gewoon, dan kom je het lekkerste klaar, lijkt het motto van de Nederlandse man en vrouw.

Hoe krijgt u het lekkerste orgasme?	man	vrouw
Door geslachtsgemeenschap	67%	50%
Door masturbatie	13%	36%
Via orale sex	33%	23%
Via anale sex	2%	0%

Anale sex is in de Nederlandse slaapkamers niet populair .

Hoe vaak masturbeert u?	man	vrouw	tot 21	21/26	27/32	33/38	39/44	45+
Elke dag	10%	9%	45%	7%	14%	6%	8%	3%
Een paar keer per week	41%	23%	18%	34%	43%	55%	35%	32%
1 keer per week	13%	18%	9%	19%	10%	6%	18%	19%
1 tot 2 keer per maand	14%	14%	9%	19%	16%	8%	18%	8%
Minder dan 1 keer per maand	12%	0%	18%	6%	11%	10%	10%	19%
Ik masturbeer nooit	11%	36%	0%	16%	10%	16%	10%	19%

Vrouwen masturberen weinig. Bijna de helft van alle mannen doet het een paar keer per week.

Komen mannen makkelijker en vaker klaar dan vrouwen? Dus wel. Ons onderzoek wijst uit dat de orgaskraan bij mannen tijdens een vrijpartij bijna altijd opengaat, terwijl een flink percentage vrouwen zelfs nooit klaarkomt. Ach. En hoe komen de Nederlandse mannen en vrouwen vooral en het liefst klaar? Het gewone missionarisstandje blijkt in ons land het meest effectieve standje te zijn, hoewel met masturbatie en orale sex ook flink wat gevoelige plekken worden geraakt. Opvallend is dat jongeren tot 21 het vaakst meervoudige orgasmen beleven en dat het verval na de 21-jarige leeftijd al lijkt in te treden: het merendeel van de mannen en vrouwen boven de 21 heeft nog maar één orgasme per vrijpartij.

Wat zijn de favoriete standjes van de Nederlandse mannen en vrouwen? Naast de missionarisstand lijkt vooral orale sex veel genot op te leveren. Ons onderzoek wijst uit wat we al vermoedden: vrouwen worden vaker met de mond bevredigd dan mannen. En vinden mannen dat vervelend? Ja, de Nederlandse man wil vaker worden gepijpt. En hoe zit dat met anale sex? Ongeveer de helft van alle ondervraagden heeft weleens aan anale sex gedaan, maar om nu te zeggen dat het een belangrijk onderdeel is van het sexleven van de Nederlanders, nee.

STANDJES

Wat is uw favoriete positie tijdens het vrijen?

	man	vrouw
Vrouw boven	34%	36%
Man boven	21%	45%
Haar van achteren penetreren	44%	14%
Zij aan zij	11%	9%
Zittend	5%	9%
Staand	2%	0%

Mannen vinden het het lekkerst om hun partner van achteren te 'nemen', vrouwen vinden het het lekkerst om de man 'gewoon' op zich te hebben.

Hoe vaak wordt u bevredigd via orale sex?

	man	vrouw
Elke dag	1%	0%
Een paar keer per week	15%	23%
Een keer per week	14%	41%
1 tot 2 keer per maand	27%	9%
Zeer zelden	22%	18%
Nooit	18%	9%

Vrouwen worden duidelijk vaker met de mond bevredigd dan mannen.

Heeft u ooit aan anale sex gedaan?

	man	vrouw	tot 21	21/26	27/32	33/38	39/44	45+
Ja	40%	36%	27%	35%	43%	41%	30%	51%
Nee	60%	64%	73%	65%	57%	57%	68%	54%

Pas op latere leeftijd lijkt anale sex onderdeel te gaan uitmaken van het vrijen.

Wordt u vaak genoeg oraal bevredigd?

	man	vrouw
Ja	45%	82%
Nee	52%	14%

Dames, opgelet!

Wat wilt u niet?

	man	vrouw
Anale sex	39%	64%
Bondage	46%	77%
Meerdere sex-partners	24%	59%
Orale sex	4%	14%
Sado-masocisme	71%	91%

Mannen staan meer open voor variatie en andere vormen van sex dan vrouwen.

Heeft u ooit sex gehad met meer dan 1 persoon tegelijk?

	man	vrouw
Ja	22%	9%
Nee	78%	91%

Mannen zijn veel vaker bij trio's betrokken dan vrouwen.

PLAYBOY'S SEX-ENQUÊTE

Pornofilms zijn populair in alle leeftijden, maar stimulerende middelen als hash, alcohol, speed en coke vooral onder jongeren. Mannen hebben de gehele dag door fantasieën, vrouwen vooral als ze de liefde bedrijven.

HULPMIDDELEN EN FANTASIEËN

Bekijkt u weleens een pornofilm?

	man	vrouw
Ja	90%	95%
Nee	10%	5%

Vrouwen hebben vaker dan mannen weleens een pornofilm bekeken.

Over wie fantaseert u?

	man	vrouw
Mijn bedpartner	41%	36%
Bekende mensen	17%	27%
Mensen die ik goed ken	36%	23%
Vreemden	28%	41%

Als mannen fantaseren, dan vooral over hun eigen partner. Vrouwen vooral over vreemden

Welke stimulerende middelen heeft u weleens gebruikt om het sexuele genot te verhogen?

	man	vrouw	tot 21	21/26	27/32	33/38	39/44	45+
Geen enkel	78%	68%	55%	69%	87%	76%	75%	89%
Alcohol	18%	27%	36%	24%	13%	20%	18%	14%
Cocaïne	4%	0%	18%	3%	0%	4%	5%	0%
LSD	2%	0%	0%	4%	0%	2%	3%	0%
Marihuana	10%	5%	27%	16%	3%	6%	13%	0%
Pep en speed	2%	0%	9%	6%	0%	0%	0%	3%
Amfetaminen	1%	0%	0%	1%	0%	2%	0%	3%

Hoewel alcohol voor mannen potentieverlagend werkt (en voor vrouwen juist sexuele drempels verlaagt) is het zowel bij mannen en vrouwen het populairste stimulerende middel.

Hoe vaak heeft u sexuele fantasieën?

	man	vrouw	tot 21	21/26	27/32	33/38	39/44	45+
De hele dag door	52%	36%	91%	63%	49%	45%	43%	32%
Denkt aan nieuwe bedpartner	22%	14%	9%	19%	19%	22%	30%	24%
De liefde bedrijvend	16%	32%	0%	13%	17%	22%	20%	24%
Ik fantaseer nooit over sex	5%	23%	0%	1%	2%	12%	8%	16%

Vrouwen hebben veel minder sexuele fantasieën dan mannen.

Hoewel het aantal HIV-geïnfecteerden en Aids-patiënten in ons land relatief niet zo groot is, is het wel zo dat het aantal nieuwe geïnfecteerden vooral te wijten is aan onveilige heterosexuele contacten. Nederlandse mannen en vrouwen zijn zich het gevaar voor Aids wel bewust, maar helaas is dat nauwelijks in hun gedrag terug te vinden.

DEEL 3

SAFE SEX

Heeft u ooit sex gehad met meerdere personen op verschillende tijdstippen binnen een etmaal?

	man	vrouw	tot 21	21/26	27/32	33/38	39/44	45+
Ja	32%	9%	27%	31%	21%	22%	50%	38%
Nee	68%	91%	73%	71%	79%	76%	50%	62%

Opvallend is de hoge score onder 39- tot 44-jarigen. Een gevolg van de sexuele revolutie, eind jaren zestig?

Hoeveel partners heeft u de afgelopen 12 maanden gehad?

	man	vrouw	tot 21	21/26	27/32	33/38	39/44	45+
Een	70%	86%	55%	72%	81%	78%	60%	68%
Twee tot vijf	22%	9%	27%	19%	14%	18%	33%	22%
Zes tot tien	4%	5%	9%	7%	2%	2%	0%	5%
Meer dan tien	2%	0%	9%	0%	0%	0%	0%	5%

Monogamie domineert, hoewel jongeren tot 21 en 45-plussers behoorlijk sexueel actief zijn.

Maakt u zich zorgen over geslachtsziekten als u voor de 1e keer met iemand naar bed gaat?

	man	vrouw
Ja	60%	77%
Nee	29%	5%

Vrouwen maken zich meer zorgen over soa's dan mannen.

Bent u, indien u getrouwd bent, ooit vreemd gegaan?

	man	vrouw
Ja	20%	9%
Nee	38%	45%

Mannen gaan vaker vreemd dan vrouwen.

Heeft de komst van Aids ervoor gezorgd dat u vaker condooms gebruikt?

	man	vrouw	tot 21	21/26	27/32	33/38	39/44	45+
Ja	36%	64%	64%	40%	37%	35%	40%	30%
Nee	49%	18%	36%	50%	40%	49%	50%	51%

Vrouwen gebruiken vaker condooms dan mannen en jongeren tot 21 vaker dan ouderen.

Aids heeft ervoor gezorgd dat...

	man	vrouw	tot 21	21/26	27/32	33/38	39/44	45+
Ik minder sexpartners heb	20%	32%	18%	24%	11%	25%	28%	22%
Er bij niets veranderd is	64%	45%	82%	66%	71%	55%	55%	54%

Hoe jonger, hoe minder men zich aantrekt van het gevaar van Aids.

Hoe snel, nadat u iemand heeft leren kennen, verwacht u met hem/haar naar bed te gaan?

	man	vrouw	tot 21	21/26	27/32	33/38	39/44	45+
Na de 1e afspraak	11%	0%	9%	7%	10%	8%	8%	24%
2e afspraak	11%	0%	0%	13%	6%	10%	10%	14%
3e afspraak	11%	0%	0%	4%	16%	8%	18%	3%
Binnen een maand	33%	50%	64%	32%	29%	41%	43%	24%
Na een maand	20%	32%	36%	34%	22%	16%	8%	16%

Mannen rekenen veel sneller op sex dan vrouwen.

Hoewel de sex-enquête die het tijdschrijft ELLE vorig jaar onder zijn lezeressen hield, zegt dat vrouwen vaker sex willen hebben en spannender sex willen hebben, komt dat bepaald nog niet tot uitdrukking in hun werkelijke slaapkamerleven. Uit ons onderzoek blijkt dat mannen nog steeds dominant zijn en dat mannen vooral een vrije houding ten opzichte van sex in hun partner zoeken, terwijl vrouwen tederheid willen.

MAN/VROUW-VERSCHILLEN

Bent u de dominante partner in uw sexuele relatie?

	man	vrouw
Ja, altijd	11%	5%
Ja, meestal	29%	9%
Meer dan de helft van de tijd	28%	23%
Nee	27%	68%

Nederlandse mannen zijn dominant in bed, maar internationaal bezien ligt de dominantie van mannen nergens zo laag als bij ons.

Wat is voor u de belangrijkste eigenschap bij een bedpartner?

	man	vrouw
Enthousiasme	38%	23%
Tederheid	37%	73%
Vrije houding t.o.v. sex	50%	41%
Lust	38%	27%
Lichamelijke aantrekkelijkheid	37%	18%
Bereidheid te experimenteren	36%	14%

Mannen zijn meer gericht op lust dan vrouwen.

Wanneer ging u voor de eerste keer met iemand naar bed?

	man	vrouw	tot 21	21/26	27/32	33/38	39/44	45+
Vóór mijn 16e	45%	21%	22%	20%	20%	16%		
Tussen 16e en 18e	38%	68%	55%	53%	41%	41%	30%	22%
Tussen 19e en 25e	33%	23%	0%	25%	30%	35%	43%	46%
Na 25e	4%	0%	0%	0%	5%	2%	8%	8%
Ik ben nog maagd	1%	0%	0%	0%	2%	0%	0%	3%

Mannen (jongens) hebben hun eerste sexuele ervaring duidelijk eerder dan vrouwen (meisjes).
En tegenwoordig hebben meer jongens en meisjes op steeds jongere leeftijd hun eerste bedervaring.

Op je tenen door de bush

Wat gebeurt er als je van de dansvloer in de RoXY wordt getrokken en met zeven dappere kerels in de wildernis van Zuid-Afrika wordt gedropt, waar je olifanten geen kunstjes kunt leren en waar leeuwen altijd trek hebben? Dan krijg je dit verhaal.

Ze lopen hier in het wild rond, de mooiste vrouwen van de wereld. Maar geloof het of niet, aan de bar van het krankzinnig luxe *Palace Of The Lost City Hotel* in Sun City, in hetzelfde complex waar die avond de Miss World-verkiezing wordt gehouden, heb ik andere zaken aan mijn hoofd. Grote zaken. Ik denk aan olifanten, aan die ene in het bijzonder. Ik voel de grond weer beven onder mijn voeten en ik hoor Johann, de *game ranger* opgewonden fluisteren: *"He is very happy to kill you."* In een ambiance waar parfum de allesoverheersende factor is, ruik ik de sterke geur van de neushoorn en ik zie ze weer staan, die twee zeldzame witte, met hun dikke prehistorische konten tegen elkaar aan, startklaar om op ons af te stormen.

Er zit een beroemde man aan de bar. Hij heet Herb Ritts en hij is de belangrijkste fotograaf van zijn generatie. Een beetje reporter begint voorzichtig een gesprek, maar deze journalist hier wil alleen zichzelf maar horen praten. Over de urenlange wandelingen door de savanne en door de bush van het *Kruger Wild Park* in Noord-Transvaal, over wat hij gezien maar vooral over wat het met hem gedaan heeft. Ritts luistert. Dan vraagt hij: "Hoe dicht kun je die olifanten naderen met een model?" Mmm. Als echte kenner wijs ik met mijn vinger naar het einde van een gang, waar op een binnenplaats een bijna levensgrote bronzen olifant met gouden slagtanden omhoog rijst. Die afstand ongeveer. "Interesting," zegt Ritts. Voor de veiligheid van het model, een hele mooie ongetwijfeld, heb ik er een metertje of tien aan vastgejokt. Want Christy Turlington of Stephanie Seymour mogen nooit meemaken wat ik heb meegemaakt. Echt niet, oh, echt wel.

Vier dagen voordat ik samen met zeven andere mensen, waaronder vier journalisten, zou beginnen aan een unieke, bepaald niet gevaarloze safari te voet door het Kruger Park - uniek, omdat het tot dan alleen was voorbehouden aan Zuidafrikaners met geduld (wachtlijst van 3 jaar) - dacht ik dat ik compleet krankzinnig werd.

Ik kon geen parkeerplek vinden voor de deur van mijn Amsterdamse woning en vloekend en tierend gierde ik langs grachten en sloeg ik met mijn vuist op het stuur, alsof het allemaal de schuld was van die arme middenklasser. Ik had genoeg van de stad, ik had genoeg van iedereen, ik had genoeg van mezelf. En bovendien leek de *therapie* van de komende dagen me niet bepaald aanlokkelijk. Zeg nou eerlijk. Nooit in dienst geweest, eerst onder moeders rok en later onder andere rokken, altijd trendy willen wezen, zo'n kind van de grote stad stuurde je niet naar Transvaal toe. Dat was de ene wildernis vervangen door de andere.

Op Schiphol kwam ik al snel tot de ontdekking dat ik niet de enige was die wat onwennig aan het avontuur begon. De collega-journalisten die meegingen, waren kerels naar mijn hart. Met plezier mengde ik me in de discussie of witte tijgerbalsem beter was dan de rode variant ('De rode plakt en maakt vlekken in de kleren,' zei de journalist van het reismagazine). Een man van Indische afkomst vertelde me dat hij altijd gekleed in Yamamoto door de jungle trok. En al die tijd keken de organisatoren van deze trip elkaar verbijsterd aan. Het was waarschijnlijk ook te overdonderend, het nieuwe elan van de avonturier. In de tax-free-shop liep ik langs de stellage met voorname whiskies, Chivas Royal Salute, Glenmorangie 20 jaar oud en ik vroeg me af welke van die dranken de wonden die ik in de bush ging oplopen het beste zou ontsmetten. Even daarvoor had de Yamamoto-man me verteld dat je eigen urine het beste ontsmettingsmiddel was. Op dat moment hoopte ik vurig dat een schorpioen niet mijn zak te pakken kreeg straks, want probeer maar eens op je eigen lul te zeiken. Er vertrok een vliegtuig naar Rio. Zonder mij.

"Je moet oppassen voor het mannetje," zei Jan Willem Sterk. "Als 'ie nat is bij zijn oren en tussen zijn benen, en dat zie je zo, want het is echt zeiknat daar, dan is 'ie bronstig."

Het omgekeerde als bij de mens, bedacht ik snedig. Jan Willem ging verder. "Die olifant is dan agressief en bloedgevaarlijk. Kom alsjeblieft niet bij hem in de buurt, want je speelt met je leven."

"Hoe komt dat?" vroeg een journalist die niet voor niets van vragen stellen zijn beroep had gemaakt. Jan Willem reageerde licht korzelig. "Hoe komt dat? Als jij bronstig bent, moeten er ook geen mensen aan je hoofd lopen zeiken." Hij nam een trek van zijn net aangestoken John Player Special, zo stevig dat het filter bijna in brand vloog. We zaten aan de openluchtbar van de *Sefapane Lodge* in het mijnstadje Phalaborwa, aan de grens van het Kruger Park, dat je eigenlijk geen park meer kunt noe-

DOOR MICK BOSKAMP · FOTOGRAFIE: ROB VAN DER REIJDEN

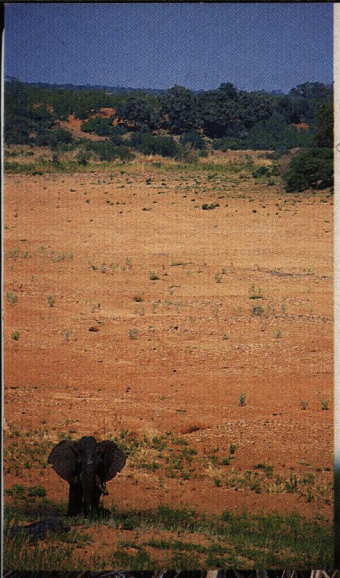

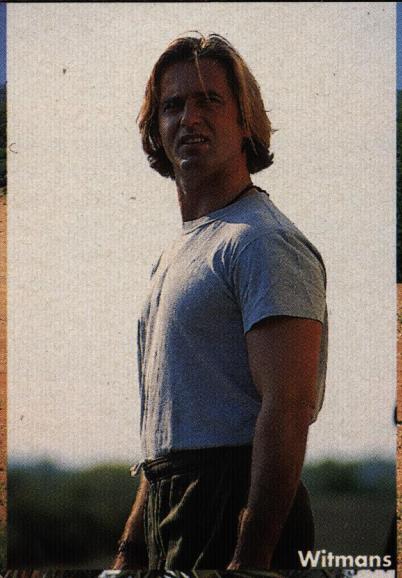

Witmans

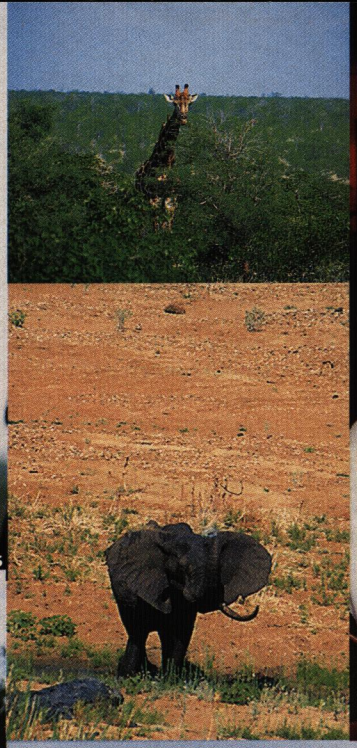

De schrijver en Herb Ritt

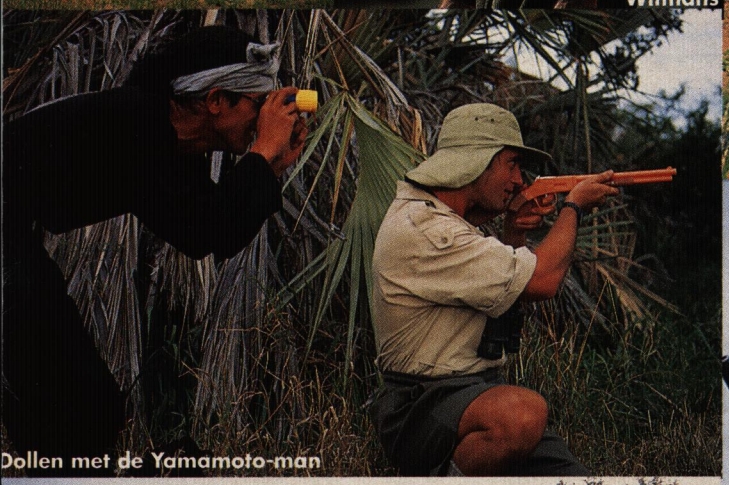

Dollen met de Yamamoto-man

De Overlander

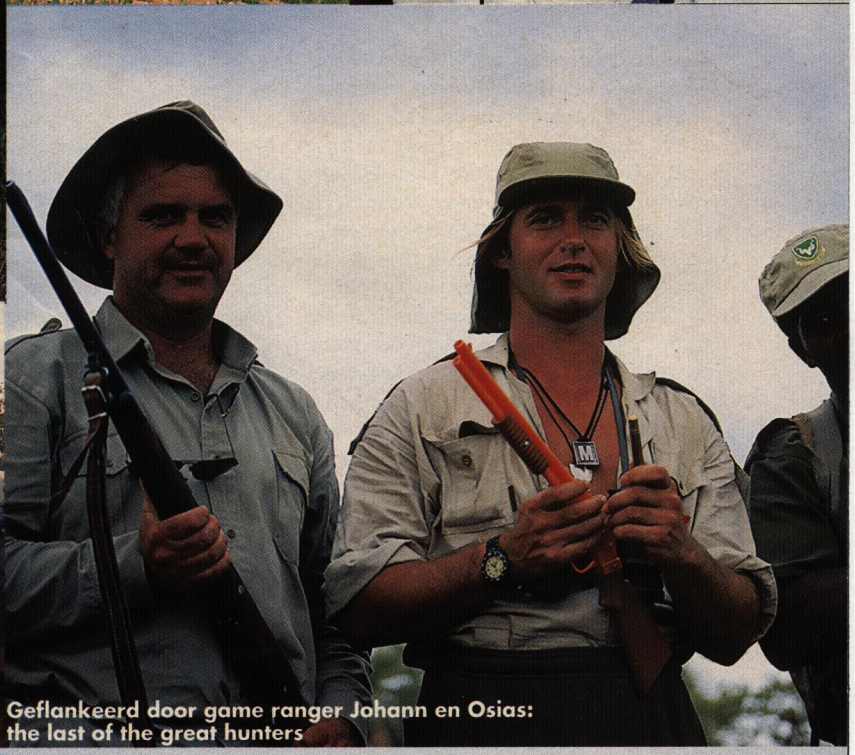

Geflankeerd door game ranger Johann en Osias: the last of the great hunters

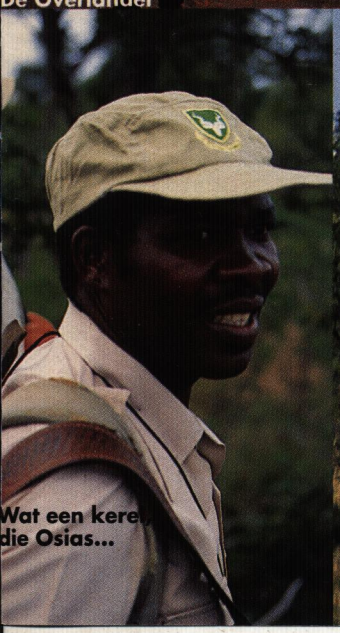

Wat een kere die Osias...

men omdat het net zo groot is als België met een staartje Luxemburg eraan vast. We dronken wat en snackten van de *biltong*, gedroogd vlees van wild, rund of olifant. Het was 39 graden in de schaduw, aangenaam wandelweer dus. Jan Willem, de eigenaar van de Lodge, directeur van *Shawu Safaris* en mede-initiator van deze trip, was 25 jaar geleden als Amsterdammer vertrokken naar Afrika en dat had hem zichtbaar goed gedaan, al was hij in zijn hart altijd Jordanees gebleven. Je kon het ook horen. Niks geen accent, gewoon algemeen beschaafd mokums. Samen met zijn charmante vrouw bestierde hij een gezellig verblijfcomplex dat uit semi-luxe hutten bestond, die van alle gemakken waren voorzien: airco, schone bedden, ijskast, ik had zelfs een ligbad (ja, hij weer, ja!). De sfeer had iets Nederlands, no-nonsens. Pas als je per ongeluk de airco uitzette en binnen de minuut de hitte als een lava-douche over je heen kreeg, wist je waar je was.

Ik had medelijden met Jan Willem. Het leek me een man die liever bomen om hakte dan golf ging spelen en in dat kader gezien was dit frisse, misschien wel iets te frisse gezelschap geen match voor hem. Het gesprek kwam op de *game ranger*, zeg maar de politie-agent van het park, en op de vreselijke taak die eens in de zoveel tijd op zijn schouders rustte. Het afschieten van olifanten. "Ze kunnen er soms nachten niet van slapen," zei Jan Willem. "Maar het moet. Over twee dagen neemt de *game ranger* ons mee de *bush* in en daar ben je niet het enige gevaarlijke beest, geloof me. De man moet ons kunnen verdedigen tegen leeuwen, neushoorns, olifanten, buffels. Als je dan als *game ranger* je scherpte verliest, breng je iedereen in gevaar. Het gaat als volgt. Een helikopter drijft de olifant op die recht op de *game ranger* afkomt. Pas als het dier op 20 meter afstand is genaderd, mag de *game ranger* schieten. En weet je wie het meest in de piepzak zit? De helikopterpiloot. Want als de *game ranger* de olifant mist, dan weet ik wel wat 'ie raakt." Zijn lach verstomde. "Het lijkt me vreselijk om te moeten doen, maar vergeet niet dat het ook een ander, misschien wel belangrijker nut dient. Er zijn gewoon teveel olifanten in het park."

"Maar er schijnt toch ook een soort van anti-conceptieplan te bestaan voor olifanten?" zei de journalist van het reisblad.

Aha! Een uur daarvoor, in een plaatselijke supermarkt, was ik me gek geschrokken. In een pad, naast de zeepjes, lag een bakje met condooms en daar werd ik niet vrolijker van. In zo'n ding zou die jongeheer van mij volledig de weg en de kluts kwijt raken. Nu kwam daar opeens het anti-conceptieplan voor olifanten ter tafel en wist ik genoeg. Ik had me zorgen gemaakt om niks.

De komende twee dagen werden we overgelaten aan de zorgen van *game ranger* Ralf, die de taak had om ons theoretisch iets bij te brengen over het park, waarna we op dag vier van ons verblijf met een andere *game ranger* en zijn assistent dan eindelijk de bush zouden ingaan. Half vier 's ochtends - op een tijdstip dat ik in Nederland meestal mijn bed in dook - werd er op de ramen van mijn lodge getikt. Opstaan, witmans. Ik was gelukkig niet de enige die van streek was. Mijn collega's, de avond daarvoor net als ik nog erg spraakzaam, zwegen alleszeggend. Slaapdronken namen we plaats in een soort fort op wielen, een omgebouwde Landrover met alles erop en eraan, zoals comfortabele zitplaatsen en een riant gevulde ijskast vol bier, kaapse wijnen, champagne en light dranken, die de baas vermoedelijk de dag daarvoor pas had ingeslagen toen 'ie wist met wat voor gezelschap hij te maken had. Hij was dan misschien gehouwen uit schokbeton, die Jan Willem, enig gevoel voor smaak en gezelligheid kon hem niet worden ontzegd. Even voor half vijf die ochtend reed de overlander, zoals het gevaarte heette, door de poorten van het Kruger Park. Er was geen weg meer terug. Ralf de *game ranger* begon meteen op wekkerradio-toon te praten over de soorten grond van het Kruger Park en al die tijd drukte ik mijn neus tegen het raam om niets te hoeven missen van het landschap dat om de paar kilometer opmerkelijk veranderde: van vlak met hier en daar een struik tot dicht begroeid en glooiend, maar met op de achtergrond altijd de heuvelrug van de Lebombo Mountains, waarachter Mozambique begon.

Luisterend naar de verhalen van Ralf kwam ik er al snel achter dat een *game ranger* toch wel iets meer in zijn mars moet hebben dan een gewone politieagent. Hij moet technisch zijn, hij moet over een bijna doctorale kennis van de natuur beschikken, hij moet kunnen schieten als de allerbeste (niet alleen om de mens en zichzelf te beschermen tegen gevaarlijke dieren, maar ook tegen de AK-47 automatische geweren van stropers uit Mozambique) en hij moet de boodschap over kunnen brengen. De boodschap dat we zuinig moeten zijn met wat we op aarde nog hebben aan wildlife. In de verte zag ik een giraf van een boom eten en hoewel ik het dier weleens in een dierentuin had gezien, was dit een heel andere dimensie. Ja, het had iets van *Jurassic Park*. Iets onwezenlijks, dat het nog zo bestond.

De dagen met Ralf zagen we vanuit de overlander olifanten, Afrikaanse buffels (één keer zo'n 150 tegelijk bij de Nwanetsi Dam), 12 leeuwen, rustig knorrend langs de weg, nijlpaarden in de Letaba River en nog wat dieren die je maar beter niet kunt aaien. Ik leerde dat er een verschil is tussen communicatie in het dierenrijk en communicatie in het mensdom. Wij hebben telefoon, fax, computer en televisie. Dieren hebben pis en stront. Uitwerpselen kunnen van alles betekenen. Van *oprotten hier*, tot *ik heb zin om te paren*. Eigenlijk heel simpel en direct, maar probeer het toch maar niet thuis.

Ik leerde dat eenzame buffels gevaarlijker zijn, omdat het buffels op leeftijd zijn, die de kudde hebben moeten verlaten. Gefrustreerde, chagrijnige, oude mannetjes zijn

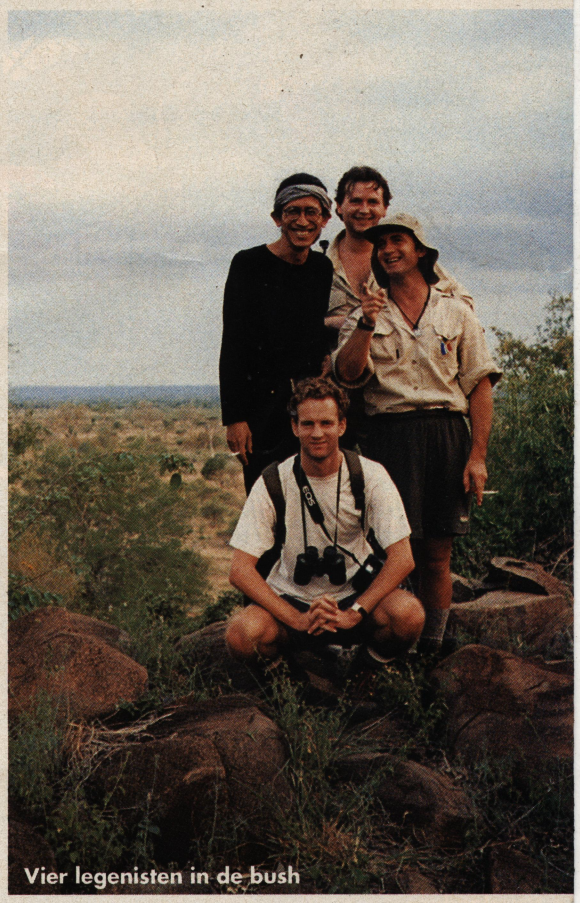
Vier legenisten in de bush

het, met een nijpend gebrek aan sex, drugs & rock 'n' roll. De schrik van elke jager, omdat je ze bijna niet kunt vellen. Je moet ze precies in hun neus raken, want hun hersenen zitten vlak boven de nek. Eén misser en je bent er geweest.

Ik leerde de taal van de *game ranger* begrijpen. Toen één van ons een dier voorbij zag snellen en enthousiast uitriep: "Daar ging een *african wildcat*!" antwoordde Ralf: "Dat is heel bijzonder op dit tijdstip van de dag. De *african wildcat* is een nachtdier. *You were lucky*." Met andere woorden: je lult uit je nek. Maar bovenal leerde ik alles van de grond, de begroeiing en wat er van het *environment* terecht komt als je teveel ingrijpt. Als je bijvoorbeeld goedbedoeld

watermolens plaatste op plekken waar grote droogte heerste. Dan schopte je uiteindelijk de natuur compleet in de war.
De avond voor het echte werk begon en we de *bush* ingingen, besloot ik aan een bar in Phalaborwa de theorie die ik had geleerd praktisch toe te passen. Ik nam één van mijn house-bandjes mee en gaf deze aan de barkeeper met het voorzichtige verzoek de tape straks te draaien. De bar - ook van het type openlucht - werd bevolkt door Zuidafrikaanse mijnwerkers met hangmatjes in de nek (die nog nooit van de top 40 gehoord hadden, laat staan van ondergrondse dansmuziek) en hier en daar een dappere vrouw, die het zwaar te verduren had. Als John Lennon gelijk had en *woman* inderdaad de *nigger of the world* was dan bestond de apartheid hier nog steeds. Ik nam plaats aan de bar en wachtte met kloppend hart op de muziek die komen ging. De vraag was 'hoe zou het Zuidafrikaanse *environment* hierop reageren?' Het antwoord daarop kreeg ik na enkele minuten keiharde *beats per minute*. Ze gingen compleet uit hun dak. Shirts werden uitgetrokken, er werd bovenop de bar geklommen en gedanst. En ondertussen zag je ze denken: wat gebeurt er met me? Van mijnwerkers tot Chippendales. Ik was de natuur in de war aan het schoppen, *playing God with nature*, en het was een verdomd lekker gevoel. Terwijl de mannen om me heen steeds gekker werden, raakte ik aan de praat met één van de dappere vrouwen. Ze heette Rosa en ze was het gewend, het geziek en gezeik. "Het is ook niet gemakkelijk voor ze," zei ze. "*Living next to nature and never be part of it.*"

"En hoe zit het met jou en de natuur?" vroeg ik. "Maak je niet druk om mij," zei ze met een glimlach op haar mond. "*I am a bushgirl.* Ik ben achterna gezeten door luipaarden, ik ben aangevallen door impala's. Ik heb naakt in de openlucht geslapen, zonder muskietennet. Als ik malaria krijg, *fuck it.* Andere mensen roken een joint om high te worden, ik ga de *bush* in."
Ik vertelde van mijn avontuur van de volgende dag. "Vertel me wat je er van vond," zei ze mysterieus. "Ik wil weten wat de *bush* met je deed."
Diezelfde avond in diezelfde bar maakte ik alvast kennis met één aspect van de *bush*. Om even weg te zijn van de chaos en verwarring die ik voor een groot gedeelte zelf had veroorzaakt, was ik tegenover de bar op een laag muurtje gaan zitten. Achter me waren hoge, dichtbegroeide struiken. Er kwam een Zuidafrikaner met een ringbaardje naast me zitten . We raakten aan de praat, over dat het Zuidafrikaans zo op het Nederlands leek, maar dat ik erg moest lachen om woorden als *verneukpoep* (kunstmest), *kleefbroek* (legging), *dames kruisschijf* (het vleesgerecht *lady rumpsteak*) *en voor niks nie bang nie skippie* (zwaar slagschip) . Opeens, midden in het gesprek, schoof de man langzaam naar achteren richting begroeiing. Hij bleef verder naar achteren gaan, zijn hoofd verdween tussen de struiken, toen zijn lichaam en uiteindelijk zijn voeten. Hij was compleet opgelost. Ik keek in mijn glas of er misschien resten van een hallucinerend middel in zaten. Niets, gewoon whisky. Wat bleek? Tijdens ons gesprek had hij vanuit zijn ooghoeken zijn vrouw de bar binnen zien komen. Nu kwam dat niet zo goed uit, want hij had zijn minnares bij zich. De *bush* bracht vervolgens uitkomst. Er werd nog een zoekactie op touw gezet, maar zowel zijn vrouw als zijn minnares hebben hem die avond niet meer gevonden.
"Kijk, een buffel!" riep ik enthousiast. Ruud Troost, de man van *African Holidays* en de andere initiator van deze introductiereis, wist alles van Afrika en dieren en hij keek me dan ook aan of ik van een andere planeet kwam. "Dat is geen buffel, dat is een *wildebeest*, een gnoe." We zaten achterin de open leger Toyota van *game ranger* Johann en zijn donkere in deze contreien geboren en getogen assistent Osias, die voorin druk in gesprek waren met elkaar in een soort neandertaal vol keelklanken. We waren op weg naar het basiskamp Sweni van waaruit we onze *trails* zouden gaan maken en ik was natuurlijk weer erg dom aan het doen. De wildebeest lijkt overal op, behalve op de buffel. Het is de clown van de *bush* met dat huppelende loopje en die veel te grote kop, of zoals Johann het mooi omschreef: "*The wildebeest looks like it's made of spare parts.*"
Veel stelde ik me niet voor van het basiskamp, maar toen we de poorten doorreden bleek dat al meteen erg mee te vallen. Goed, het was niet het vernieuwde *Peninsula Hotel* in Hong Kong, maar de 2-persoons hutten in puntvorm zagen er van buiten pitoresk uit en bij de halfopen eetruimte stonden op een vuurtje knus twee potten te pruttelen, vermoedelijk met thee en koffie. Helemaal *Out Of Africa*. Die middag zou er niet gelopen worden. We moesten onze krachten sparen voor de volgende ochtend. Ik deelde mijn hut met de Yamamoto-man en toen ik op de smalle brits mijn tas uitpakte, rolden er twee kleine halterstangen, een speelgoedgeweer, een speelgoedverrekijker (een verjaardagscadeau van een vriend met humor) en een busje toiletspray uit. Kortom: onontbeerlijke attributen in de bush. Ik schaamde me dood, maar de Yamamoto-man riep, na me eerst voor gek verklaard te hebben, enthousiast uit: "Toiletspray, wat een goed idee! Dat ga ik ook meenemen op mijn reizen." Ik was even vergeten dat ik me in vertrouwd gezelschap bevond.
Die avond, vlak voor het slapen gaan, vertelde Johann als waarschuwing over de twee schorpioenen die in zijn onderbroek zaten. Hij werd gestoken in zijn kont en dat was geen lolletje. Het waren kleintjes, maar met genoeg venijn en gif om Johann even het gevoel te geven alsof zijn hart stil stond.
Op weg naar onze hut, die ik na het verhaal liever niet meer betrad, hoorde ik de geluiden van nachtelijk Afrika. Krekels, hyena's, tyrannausaurus rex. Overdag was het nog enigszins uit te houden hier, maar 's nachts werd het *Freddy Kruger Park*.
De Yamamoto-man, toch iets meer bereisd dan ik, stopte me onder de klamboe en neuriede U2 voor me, alvorens ik met mijn ogen open in slaap viel.
Wat had astronaut Armstrong ook weer gezegd toen hij de maan betrad? Een kleine stap voor mij, maar een grote stap voor de mensheid? We liepen om vijf uur 's ochtends door de *bush*, achter elkaar, Johann en Osias voorop met elk een enorm geweer op de schouders, en vreemde associaties schoten door mijn hoofd. Zo moest ik aan het boek *De Talisman* denken van Stephen King en Peter Straub, waarin de hoofdpersoon in een andere dimensie terecht komt, *The Territories*, waar de lucht zo zoet en helder is dat je een radijs kunt ruiken die een kilometer verderop uit de grond wordt getrokken. We liepen in een gebied waar de mens niet superieur was zoals bijna overal ter wereld. Hier waren we gewoon middelgrote dieren met een aantal tekortkomingen, zoals slechte reukzin en slechte ogen, met uitzondering dan van onze gids Osias, die over bovennatuurlijke gaven beschikte. Om de zoveel tijd wisselden we van positie in de slang van mensen die Osias blindelings volgde. Af en toe bleef hij staan, keek naar de grond, naar de sporen en liep vervolgens verder. Hij had aan het begin van de wandeling een olifant gezien, maar Johann had dat lacherig weggewuifd, overigens meer bewonderend dan honend. De olifant van Osias, een kleintje, bevond zich namelijk over de grens in Mozambique, achter een boom. Na een klein uur gelopen te hebben, een uur vol spanning en dreigend gevaar, stak Osias plotseling zijn hand omhoog. Buffels. Johann bracht zijn vinger naar zijn mond dat we stil moesten zijn en zei dat we een omtrekkende beweging moesten maken. Ik zag de buffels niet, maar ik hoorde ze, ik rook ze, en die ervaring was welhaast net zo spannend als een persoonlijke ontmoeting. We liepen om de struiken ▷

heen, waarachter de buffels zich bevonden en ik keek oplettend naar de grond. Voordat de *trail* begon, had ik Johann gevraagd wat hij zou doen als een zwarte mamba, de meest giftige slang op aarde, me te pakken kreeg. Zonder met zijn ogen te knipperen, had hij geantwoord: "*I pray for you and then I bury you.*" Ik greep in de linkerzak van mijn kaki-short naar mijn blauwe geluksteen en omklemde die met mijn vochtige hand. Op dat moment benijdde ik mijn vriend Pieter Hoovers, eigenaar van dansplatenzaak *Outland* in Amsterdam, die, toen ik vertelde dat ik een voetsafari ging maken, opmerkte: "Kerel, dat is heel manlijk van je, maar ik ga volgende week naar Thailand en dat lijkt me toch een stuk gezelliger." We liepen uren en uren. We zagen zebra's, die op de vlucht sloegen toen we ook maar even dichterbij kwamen. Het leek me een lastig vak, zebra zijn. Voor iedereen bang, voor iedereen op de vlucht. Maar van de *big five* (olifant, luipaard, buffel, neushoorn, leeuw) zagen we alleen een glimp van de buffel en dat was het.

Volgens Johann, die ons terug bij de auto toesprak, was het genoeg. "Het maakt niet uit of je een olifant ziet of een buffel, als je door de *bush* loopt, gebeurt er iets met je. Dit is de wildernis, en we krijgen er niet meer van, alleen maar minder. Misschien over vijf jaar, misschien wel over tien jaar komt er een moment dat je terugdenkt aan die ochtend dat je hier liep." Hij zei nog iets over *diffuse values*, waar ik op dat moment niet veel van begreep, en toen gingen we in de Toyota terug naar het basiskamp. In de auto kwam het gesprek op de zeldzame witte neushoorn, waar we uitwerpselen en sporen van hadden gezien. "Door dat achterlijke gedoe in China wordt dat dier bijna met uitsterven bedreigt," zei Johann met ingehouden woede. "Ze verwerken de neus van de neushoorn tot een soort afrodisiac. Weet je waar die neus uit bestaat? Uit haar, ons hoofdhaar." Hij schudde zijn hoofd. "*They think hair will make your dick hard.*"

Vijf uur later, na een stevige lunch en een lekkere tukkie, stond ik in de *bush* met mijn rug naar een enorme olifant toe die zo te zien noch een stevige lunch had gehad noch een lekker tukkie had gedaan. Johann had ons net verteld dat zijn geweer weliswaar per kogel moest worden gevoed, maar dat het veel meer stopping power had dan een automatisch geweer. "Die dieren maken zoveel adrenaline aan, dat je ze met zo'n automatisch geweer niet kunt afstoppen. Die kogels gaan dwars door ze heen en ze blijven komen." Vervolgens liet hij een patroon zien ter grootte van een torpedo. Ik was erg gerustgesteld na dat verhaal, vooral nu er in de buurt van de Guweni Dam een olifant recht op ons af kwam. De Afrikaanse olifant lijkt in de verste verte niet op de Indiase variant, zeg maar de gezellige Jumbo uit het circus. Met zijn enorme oren, lange tanden en dikke, geribde neus ziet hij er meer uit als een mammoet. Je kunt hem geen kunstjes leren, met uitzondering dan van het vermorzelen van journalisten, maar dat doet hij dan ook heel overtuigend. *No play acting.* Bovendien was deze nat bij zijn slapen en nat tussen zijn benen. Johann fluisterde in mijn oor: "Ga naar voren staan, dan kunnen ze een foto van je maken. Je hebt niets aan foto's van dieren alleen, ze moeten kunnen zien dat je er geweest bent." Ik liep naar een plek toe, ongeveer op 100 meter van de olifant die nu stil bleef staan. Ik draaide mijn rug naar hem toe en poseerde voor de verzamelde fotografen. "*Smile,*" zei een journalist met gevoel voor humor. Ik lachte als een boer met kiespijn. Ik durfde me niet om te draaien, ik bleef geconcentreerd kijken naar Johann, Osias en de rest van de posse.

Jan Willem was de eerste waar ik iets aan merkte. Hij was het tafereel aan het filmen, maar plotseling liet hij zijn camera en zijn onderkaak zakken. Toen ging het snel. Johann laadde pijlsnel zijn geweer en viel op zijn knieën, Osias deed hetzelfde. Ze begonnen te fluiten en met hun handen op de grond te slaan. In een reflex draaide ik me om en zag nog net de olifant wegstormen. Ik had er niets van gezien, maar het moest een heftig moment zijn geweest. De olifant was met een bloedvaart op me afgekomen, met klapperende oren ten teken dat hij me met plezier wilde doden en had, geschrokken van het geschreeuw van Johanna en Osias, een soort halve pirouette gemaakt, waarna hij op de vlucht was gegaan. Dat alles in het eerste half uur van onze middagwandeling. Kom daar maar eens om tijdens een dagtocht op de Veluwe.

We dachten alles gehad te hebben toen we bij de Guweni Dam ingesloten werden door maar liefst zes olifanten, alle van het manlijke geslacht en alle knap chagrijnig. Ik wist dat dit moment nog gevaarlijker was dan het vorige, want ik merkte dat Johann zich niet helemaal op zijn gemak voelde. En een *game ranger* die zich niet op zijn gemak voelde, betekende stront aan de knikker. Johann zei dat we op onze tenen moesten lopen, en zoveel mogelijk op de harde grond, niet op het gras. We deden wat hij zei, we leken wel balletdansers, maar dan van het in-de-broek-pissende soort. Maar waar we ook gingen werden we tegengehouden door olifanten. Welke associaties mijn geest op dat moment maakte, kon ik me naderhand niet herinneren. Er was iets aan de hand met een rouwkaart, of ik het zwarte randje ook op de envelop wilde hebben, of zoiets. Na tien bange, eindeloze minuten bracht Osias onze superman eindelijk uitkomst. Hij zag dat twee olifanten aanstalten gingen maken om met elkaar te gaan vechten en van dat moment maakte hij dankbaar gebruik om een weg te vinden, langszij.

Terug bij de Toyota stak Johann een sigaret op, wat ik hem nog niet eerder had zien doen. "Godzijdank liep dat goed af," zei hij terwijl hij de rook onwennig uitblies. "Dat scheelt me in ieder geval een hoop papieren een boel graafwerk."

Die avond in het kamp werden de gesprekken anders, persoonlijker. We aten van de braai (Zuidafrikaanse barbecue) en we dronken mooie Kaapse wijnen als Fleur du Cap en Nederburg. Scheidingen, huwelijken, therapieën, alles kwam ter tafel, en dat allemaal dankzij een stel woedende olifanten. Ik zei dat als ik 80 was en ik op mijn sterfbed zou liggen er twee dingen door mijn hoofd zouden spelen. De eerste keer dat ik de liefde bedreef. En mijn ontmoeting met de Afrikaanse olifanten. Johann nam een slok van zijn Nederburg Cabernet Sauvignon en zei: "Er zit een duidelijke overeenkomst tussen die twee gebeurtenissen. *In both cases you were fucked.*"

De dag daarna was een minstens zo groot succes, zo niet groter. We zagen twee witte neushoorns, die de Chinezen nog niet te pakken hadden gekregen, we zagen leeuwen, heel even, heel in de verte, weer twee witte neushoorns, op 25 meter afstand nota bene, de totale witte neushoorn-bevolking dus en we zagen buffels (maar het kunnen ook wildebeests zijn geweest).

Tijdens de laatste wandeling terug door de *bush* zag ik voor het eerst de Afrikaanse zon die onder ging en ik begreep het nut van alle lofzangen daarop. Ik pakte uit mijn rugzak het plastic speelgoedgeweer en gaf het aan Osias, die 'Au! Au!' roepend het ding in ontvangst nam en er zogenaamd een paar keer mee in de lucht schoot. Mijn plastic verrekijker doneerde ik aan Johann, de *game ranger* aller *game rangers*, die - mocht hij ooit een lezing houden in Nederland over *wildlife, environment* en *resources* - ervoor zou zorgen dat er weer een autoloze zondag kwam. Lacherig keek hij door de verrekijker. "*The last of the great white hunters,*" zei hij. *Diffuse values.* Niet precies te duiden waarden in het leven. Ik begon het langzaam te begrijpen, nog niet helemaal helder en duidelijk, maar voor deze stadsjongen was het in ieder geval een goed begin. We liepen verder en ik vroeg me af of dappere Rosa in Phalaborwa nog wilde weten wat de bush met me gedaan had.

Vast wel.

(African Holidays (023-421334) biedt voorlopig alleen Nederlanders de mogelijkheid deze wandelsafari te maken. Een 10-daagse reis, die op Schiphol begint in de comfortabele 747 van de Zuidafrikaanse luchtvaartmaatschappij SAL-SAA, komt op ± f 3500,- p.p.)

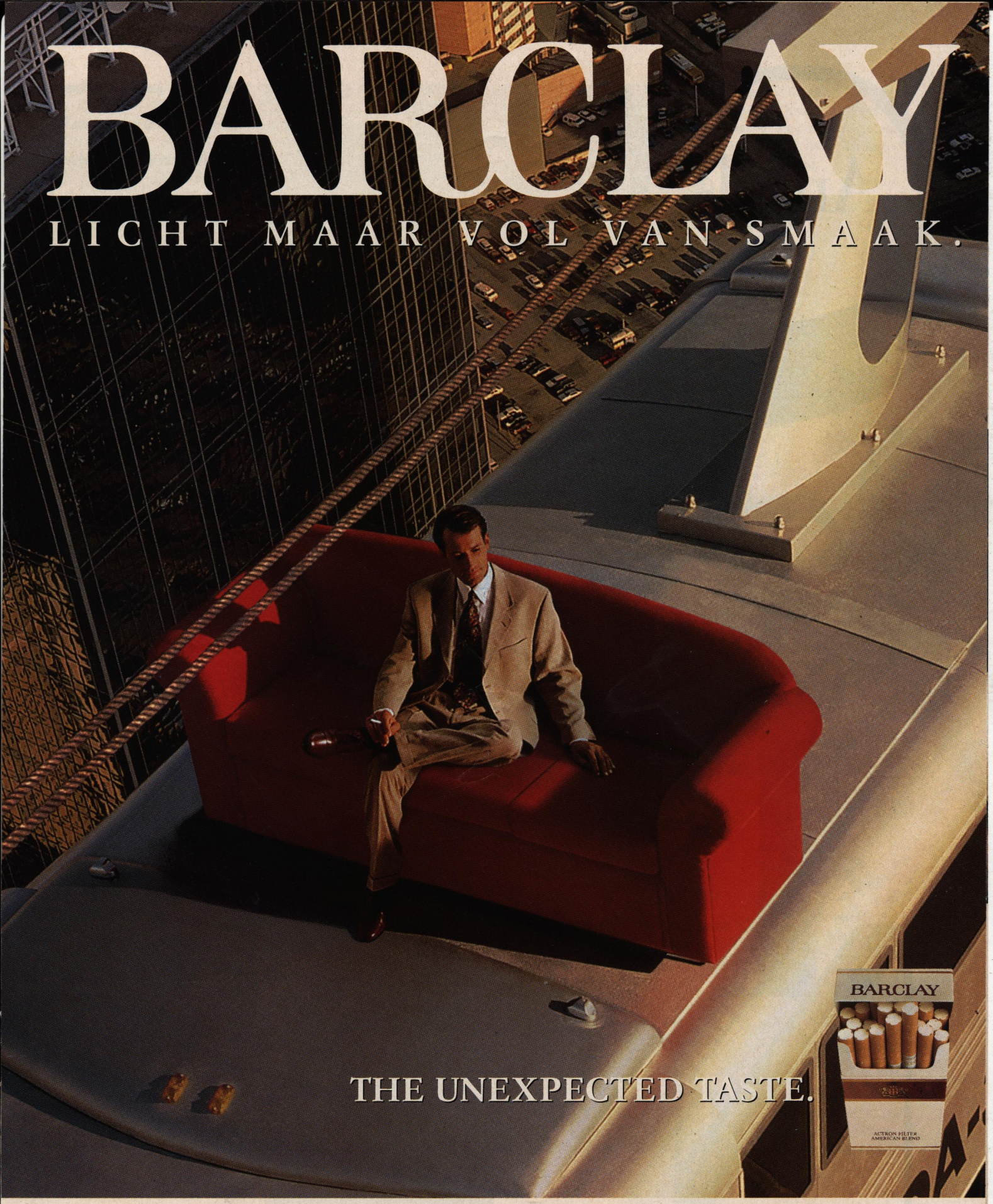

Brengt de gezondheid ernstige schade toe, k.b. 4.10.1994, Stb. 720.

Angels of SIN

Wat krijg je als je het mod striptease van toen? Dan en hete striptease-danseres

Deborah

LICHT: FRANK BERGER, VISAGIE: BEIJNDA SWAAP, STYLING: DEBORAH & RICK DE RONDE, SCHOENEN: SILHOUETTE, ROTTERDAM

erne nachtleven van nu combineert met de échte krijg je *Angels of Sin*, de meest opwindende sen van dit moment... Foto's: Bart Jan Brouwer

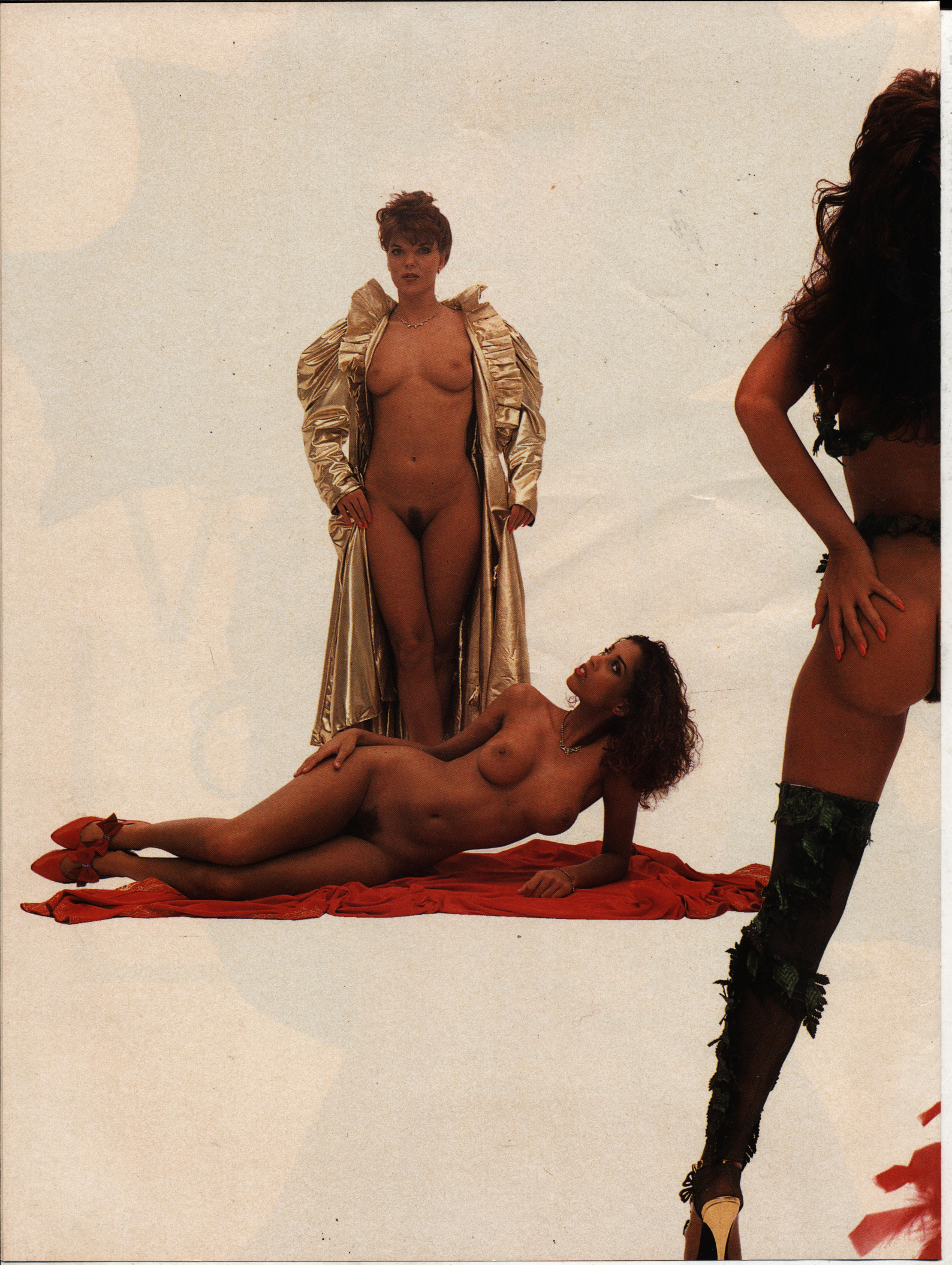

Lust-engelen Deborah en Lidia-Jane vertellen over het slechte imago van de striptease, de opwinding van het publiek, choqueren, exhibitionisme en mannelijke strippers...

LIDIA-JANE: "JE MOET VAN JEZELF HOUDEN, PAS DAN STRAAL je een natuurlijke geilheid uit. En ik hou véél van mijn lichaam. Als ik voor duizend man sta te dansen, kan ik daar oprecht van genieten. Ik vind het heerlijk als het publiek naar mij zit te kijken. Striptease is goed wanneer het als een verhaal is, of voor mijn part als goede sex; het is opgebouwd uit een inleiding, een middenstuk en een slot. En dat slot mag van mij lang, héél lang duren. Ik ga door roeien en ruiten om de mannen en vrouwen op het puntje van hun stoel te krijgen. Misschien dat ik daardoor vaak te horen krijg dat ik zo lang naakt op het podium blijf dansen; maar dat werkt bij mij als een geestelijk orgasme, het is de meest intense zelfbevrediging. Als de kleding uit is en ze raken gefascineerd door m'n lijf, is dat voor mij de *finishing touch* van de show."

Deborah: "Je ziet veel *bimbo's* in de striptease-wereld die bijna pornografische shows geven en niets aan de verbeelding overlaten. Onder begeleiding van een geile blik smeren ze hun borsten in met olie, ze drukken een man met z'n hoofd tussen hun tieten en laten zich overal betasten. Sommige meisjes gaan zelfs op het gezicht van een man zitten! Veel strippers hebben ook een foute manager die zoveel mogelijk geld binnen wil halen. Ik ben zelf slachtoffer geweest van types die meisjes overhalen om steeds verder te gaan. In mijn *agency* wil ik altijd exact weten waar mijn meisjes terechtkomen, dus niet in foute tenten. *Bimbo*-shows zijn niet mijn stijl, dan maar minder verdienen. Logisch dat striptease zo'n slechte naam heeft! Met *Angels of Sin* proberen we altijd het beste van het beste te geven, van onszelf, maar ook door middel van de muziek, choreografie en uitbundige kostuums en accessoires. Een cliché-song als *Je t'aime moi non plus* hoor je bij ons niet. Zie de *Angels of Sin* als theater, zie het als variété met drama, komedie, waarbij wij als allround artiestes voor een dosis eerlijke erotiek zorgen."

Lidia-Jane: "Een goede stripshow heeft een thema: leer/SM of *go-go* of iets met een broeierige jungle, dat kan ook opwindend zijn. De dans en de muziek staan centraal en wij nemen poses aan die een fotograaf zo zou kunnen gebruiken. We krijgen weleens te horen dat onze shows te *arty* zijn, de muziek te *weird*, maar we willen ook een soort *art* overbrengen, waarbij de erotiek niet uitsluitend in onze lichamen zit, maar ergens tussen podium en publiek zweeft. Ik kijk de mensen recht in hun ogen, ook als ik naakt voor ze sta, en geef ze een raadsel. Als ze zien dat ik gepierced ben, zijn ze geschokt, maar tegelijk nieuwsgierig. Ik zie dat de mannen zich afvragen of ik het zelf lekker vind en hoe ik in bed ben. Maar ze krijgen geen gelegenheid daar achter te komen, omdat ik boven ze sta. Kijk, dát is erotiek. Die spanning is mijn kick. Ik daag de mannen uit; ze vinden het heerlijk als ik naakt voor ze dans en met m'n lichaam speel. Ze zijn onzeker, maar doordat ze niet aan me mogen en *hoeven* te zitten, worden ze zelfverzekerd; ze hoeven niet te presteren, zich niet te bewijzen."

Deborah: "Als kind was ik onzeker en verlegen, maar op een dag ontdekte ik dat het heerlijk kan zijn om naakt op een bühne te staan en complimenten te krijgen. Het geeft een kick om controle over je eigen lichaam, je spieren te hebben, om *naughty* en sexy te zijn. Je krijgt er veel voor terug. Heerlijk vind ik het om op het podium iemand anders te worden, een *bitch* of een *glamourgirl*."

Lidia-Jane: "Ik acteer niet als ik strip. Omdat in het dagelijks leven zoveel niet geaccepteerd is, zie ik onze shows als ultieme uitlaatklep. Wat ik met *Angels of Sin* laat zien, is een vertaling van mijn fantasieën. Privé en in bed ben ik niet *cooler* dan wanneer ik strip... Laatst deed ik op *Salto TV* een pure SM-act met leer, heftige, opzwepende muziek en een ketting aan m'n lipjes. Wil je dat goed overbrengen, dan moet je zelf ervaring en affiniteit met SM hebben."

Deborah: "Door de overmatige aandacht voor sensationele sex op TV, en met name door vulgaire strip-acts die je meestal ziet, heeft striptease een slecht imago. Alleen in het TV-programma *Playboy Late Night* heb ik artistiek verantwoorde shows gezien. Onze groep bestaat het langst in Nederland, doordat we *sexual art* brengen. Toch vind ik de Nederlanders conservatief als het om erotiek gaat. Een stripmeisje vinden ze ordinair. Duitsers zijn meer *open-minded* en in Australië, waar ik een tijd gewoond heb, worden strippers als supersterren gezien en behandeld."

Lidia-Jane: "Het maakt mij niet uit voor welk publiek we optreden; als zij willen, wil ik ook. Wel stemmen wij onze optredens af op het soort mensen. Optredens in provincie-clubs, Weert, Nijkerkerveen, Vlaardingen, zijn altijd fantastisch. Maar ook onze striptease voor 1500 chique heren van de *Rotary Club* in België was top. Vanavond doen Deborah en ik een duo-show voor een paar honderd lesbiennes. Dan daag je die vrouwen uit, dus daar ga ik helemaal vóór. Qua reacties maakt het niet uit of je voor vrouwen stript of voor mannen, beiden zijn even geschokt, uitzinnig of opgewonden. Alleen bij een gemengd publiek moet je oppassen dat je een vrouw niet jaloers maakt door voortdurend haar partner uit te dagen."

Deborah: "De meeste *male strippers* vind ik afschuwelijk. Ik ken maar een paar mannen die goed zijn, de rest is altijd bezig met hun breedgespierde lichaam en ego. Wij zijn niet veel met ons lichaam bezig, bij *Angels of Sin* draait het meer om theater. Mannelijke strippers dansen slecht op slechte muziek, doen gemaakt geil en tillen héél even het lapje op om meteen weg te duiken als hun lul een seconde te zien is geweest. Weinig erotisch..."

Lidia-Jane: "Van mij mogen mannen best meer naakt laten zien. Ik wil weleens een charmante *male stripper* zien die humor heeft. Maar ze schamen zich voor hun geslachtsdeel, hè; is 'ie wel lang genoeg, vinden ze 'm niet krom? Het ontbreekt hen aan datgene wat voor mij het belangrijkste is bij strippen. Ze houden niet genoeg van zichzelf."

Deborah: "Maar die mannelijke strippers hebben ons wel meer werk opgeleverd. Vrouwen die van hun mannen naar de *Chippendales* mogen, kunnen hun mannen moeilijk weigeren om van *Angels of Sin* te komen genieten..."

TEKST: JAN PETER JANSEN

A
B
C
D
E

Componeer de Playboy-auto van 1995

Dit is je kans! Trek weg die grauwsluier. 'Schets' de auto van je dromen. Een uitdaging als geen andere. Want de auto die jij samenstelt, wordt misschien wel *Playboy Auto van 1995*. Lees, denk & doe; bepaal je eigen toekomst.

Auto's ontwerpen is vakwerk, daarover kan geen misverstand bestaan. Maar juist die vakmensen lijken soms doof te zijn voor de wensen van de consumenten. Daarom draait Playboy ditmaal de rollen om. Het zijn nu eens niet de professionele ontwerpers die voorschrijven in wat voor auto wij moeten rijden. Nee, de Playboy-lezers bepalen zelf hoe hun volgende auto eruit zou moeten zien. Alle ideeën worden vervolgens met de meest geavanceerde apparatuur omgezet in echte tekeningen op schaal. Vijf 'ontwerpers' die deze auto met hun inzendingen het dichtst benaderen, krijgen hiervan een originele, ingelijste afdruk. Maar er zijn meer prijzen: 50 gratis entree-kaarten voor de beurs 'De Onschatbare Klassieker' in de Expohal te Hilversum, 25 rijk geïllustreerde boeken over hetzelfde onderwerp, 5 exclusieve uitnodigingen voor het Ferrari Kroymans Museum (doorgaans niet toegankelijk voor publiek) en als extra dot op het gaspedaal een hele dag rijden in de Playboy Auto Van Het Jaar 1995 (*zie verderop*).

Het gaat als volgt: aan de hand van vier criteria (**exterieur**, **interieur**, **prestaties** en **techniek**) kies je de auto die voldoet aan al je wensen. Binnen elk criterium kun je per nummer slechts één keuze maken omdat de opties elkaar uitsluiten (bijvoorbeeld: diesel- of benzinemotor). Van de inzendingen wordt één samensmelting gemaakt, een soort grootste gemene deler dus.

Deze auto wordt in detail uitgewerkt door **Cor Steenstra**, de Nederlandse top-ontwerper. En de bestaande auto die in alle opzichten het meest op dat ontwerp lijkt, wordt vervolgens *Playboy Auto van 1995*. Voor degenen die barsten van de fantasie is steeds een regel open gelaten. Daarop kun je je eigen verbeeldingskracht tonen. Misschien vind je die ideeën terug in het uiteindelijke ontwerp.

TEKST: RALPH MÜNZENMAYER/VAN & VAN · ILLUSTRATIE: LUIZ HENRIQUE YUDO

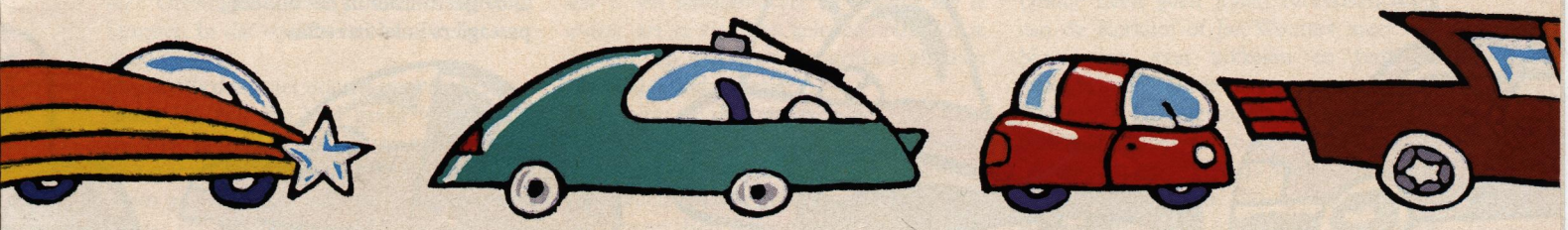

Exterieur

Wordt het een knusse tweezitter of een riante bus voor groepssex? Een hete coupé of een stoere terreinwagen? Kies tussen vorm en functie, tussen geil en grotesk.

1. Carrosserievorm
❑ **a)** Coupé
❑ **b)** Sedan
❑ **c)** Hatchback
❑ **d)** Stationwagon
❑ **e)** Terreinauto
❑ **f)** MPV
❑ **g)** Cabriolet
❑ **h)** Basis met aanpasbare opbouw achter

2. Lengte
❑ **a)** tot 3,5 m
❑ **b)** 3,5 tot 4,5 m
❑ **c)** meer dan 4,5 m

3. Styling
❑ **a)** Gestroomlijnde, ronde vormen
❑ **b)** Gestroomlijnde, strakke vormen
❑ **c)** Rechte, strakke lijnen
❑ **d)** Retro-look

4. Uitstraling
❑ **a)** Snelheid
❑ **b)** Kracht
❑ **c)** Degelijkheid
❑ **d)** Veiligheid
❑ **e)** Functionaliteit

5. Neus
❑ **a)** Klassieke grille
❑ **b)** Zonder grille (luchtinlaat onder de bumper)

6. Koplampen
❑ **a)** Dubbele ronde koplampen
❑ **b)** Rechthoekige koplampen
❑ **c)** Wegklapbare koplampen

7. Ruitewisser(s) vóór
❑ **a)** 1, centraal
❑ **b)** 2, van rechts naar links wissend
❑ **c)** 2, symmetrisch wissend

8. Achterzijde
❑ **a)** Hoge achterzijde, herkenbare achterlichten
❑ **b)** Hoge achterzijde, weggewerkte achterlichten
❑ **c)** Lage achterzijde, herkenbare achterlichten
❑ **d)** Lage achterzijde, weggewerkte achterlichten

9. Spoilers en andere extra's
❑ **a)** Voorspoiler
❑ **b)** Dakspoiler achter
❑ **c)** Achterklepspoiler
❑ **d)** Zijskirts
❑ **e)** Uitlaatpijp(en) buiten langs de dorpel(s)
❑ **f)** **a, b** en **d**
❑ **g)** **a, b, c** en **e**

10. Velgen
❑ **a)** Dicht en aërodynamisch
❑ **b)** Lichtmetaal, 3-spaaks
❑ **c)** Lichtmetaal, 6-spaaks
❑ **d)** Lichtmetaal, 14-spaaks
❑ **e)** Lichtmetaal, 60-spaaks
❑ **f)** Lichtmetaal, gesmeed met gaten
❑ **g)** Lichtmetaal, gesmeed in stervorm

11. Kleur
❑ **a)** Rood
❑ **b)** Geel
❑ **c)** Blauw
❑ **d)** Wit
❑ **e)** Zwart
❑ **f)** Groen
❑ **g)** Paars

12. Kleurnuance
❑ **a)** Licht
❑ **b)** Donker
❑ **c)** Fel
❑ **d)** Pastel
❑ **e)** Parelmoereffect

13. Afwerking
❑ **a)** Verchroomde accenten
❑ **b)** Zwarte accenten
❑ **c)** Accenten van gepolijst aluminium
❑ **d)** Alles in carrosseriekleur

14. Exterieur anders, nl.
❑.....
.....
.....

Interieur

Moet het comfortabel? Zakelijk? Of rudimentair à la Mercedes SLK, met zijn verchroomde klokranden en andere retro-aspecten?

15. Dashboard
❑ **a)** Eenvoudig met inzet voor instrumenten
❑ **b)** Rond de bestuurder gebouwd
❑ **c)** Geen dashboard (knoppen op middenconsole)

16. Instrumenten
❑ **a)** Eenvoudig, analoog instrumentarium
❑ **b)** Uitgebreid, analoog instrumentarium
❑ **c)** Uitgebreid, digitaal instrumentarium
❑ **d)** Geen instrumentarium (rij- en motorgegevens geprojecteerd op de voorruit)

17. Stuurwiel
❑ **a)** Tweespaaks
❑ **b)** Driespaaks
❑ **c)** Vierspaaks
❑ **d)** Geen stuurwiel (stuur als knuppel op de console tussen de stoelen)

18. Afwerking dashboard en interieur
❑ **a)** Kunstleer
❑ **b)** Leer
❑ **c)** Rubber
❑ **d)** Wortelnotehout
❑ **e)** Blank metaal
❑ **f)** Gelakt metaal
❑ **g)** Glanzend gelakt kunststof
❑ **h)** Chroom

19. Bekleding
❑ **a)** Stof
❑ **b)** Leer
❑ **c)** Lak
❑ **d)** Satijn
❑ **e)** Alcantara
❑ **f)** Tijgervel
❑ **g)** Jute
❑ **h)** GoreTex (ademend, maar waterdicht)

20. Kleur interieurbekleding
❑ **a)** Zwart
❑ **b)** Beige
❑ **c)** Rood
❑ **d)** Blauw
❑ **e)** Grijs
❑ **f)** Als carrosserie

21. Stoelopstelling
❑ **a)** Bestuurder links, passagier rechts
❑ **b)** Bestuurder in het midden, passagiers links en rechts

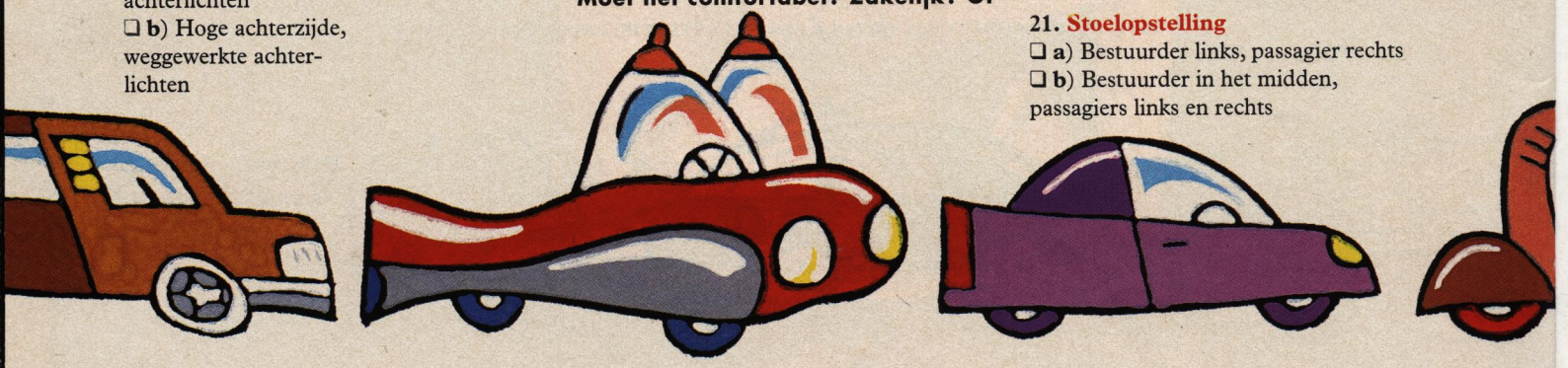

22. Uitrusting
❑ **a)** Comfortabel: zachte stoelen, goede audio, veel opbergruimte, veel elektrische bediening en verstelling, veel verlichte zaken, air-conditioning
❑ **b)** Zakelijk: met multi-mediacomputer incl. CD-rom, fax, GSM-telefoon, TV, satellietverbinding voor navigatie
❑ **c)** Functioneel: met koffiezetmachine, ijskastje, opbergnetten aan de voorstoelen, spelcomputers voor de kinderen
❑ **d)** *Survival*: met satellietnavigatie (en kompas bij uitval), fleshouders, gereedschapsset, uitneembare en tot bed ombouwbare stoelen, muskietennetjes voor de ramen, jerry-cans, bull-bar, lier.
❑ **e)** *Sound and Vision*: audiosysteem met 5 eindversterkers, CD-wisselaar, MiniDisc, 20 speakers, 4x 250 Watt; TV met satellietschotel, videorecorder, CD-i en beeldplaatspeler.
❑ **f)** *Sportief en basic*: alles in lichtgewicht uitvoering (zoals met gaten doorboorde pedalen), kuipstoelen, vierpunts gordels, klein stuurtje, korte pook.

23. Interieur anders, nl.
❑.....
.....
.....

Prestaties

Wat verwacht je van je droomauto? Wil je een V12 met meer dan 600 pk of een lichte turbodiesel die op een theekopje brandstof naar Parijs tuft?

24. Motortype
❑ **a)** Tweecilinder benzine, 22 kW (30 pk)
❑ **b)** Viercilinder benzine, 66 kW (90 pk)
❑ **c)** Viercilinder benzine met turbo, 132 kW (180 pk)
❑ **d)** V8 benzine, 206 kW (280 pk)
❑ **e)** V12 benzine, 440 kW (600 pk)
❑ **f)** Viercilinder diesel, 37 kW (50 pk)
❑ **g)** Viercilinder direct ingespoten turbodiesel, 88 kW (120 pk)
❑ **h)** Elektromotor op accu's, 10 kW
❑ **i)** Elektromotor op zonneënergie, 6 kW

25. Transmissie
❑ **a)** 5-versnellingsbak
❑ **b)** 6-versnellingsbak
❑ **c)** 4-traps automaat
❑ **d)** 5-traps automaat
❑ **e)** Continu Variabele Transmissie

26. Aandrijving
❑ **a)** Voorwielen
❑ **b)** Achterwielen, motor vóór
❑ **c)** Achterwielen, motor achter
❑ **d)** Achterwielen, transaxle (motor vóór, versnellingsbak achter)
❑ **e)** Automatisch inschakelbare vierwielaandrijving
❑ **f)** Handmatig inschakelbare vierwielaandrijving
❑ **g)** Permanente vierwielaandrijving

27. Prestaties anders, nl.
❑.....
.....
.....

Techniek

Kies je voor een duurzame aluminium carrosserie, of voor een plastic wegwerpauto (denk aan de Swatch!) waarvan je elk jaar een nieuwe koopt?

28. Carrosseriemateriaal
❑ **a)** Staal, verzinkt
❑ **b)** Aluminium
❑ **c)** Kunststof
❑ **d)** Hout
❑ **e)** Perspex

29. Wielophanging
❑ **a)** Stalen veren, keihard afgesteld
❑ **b)** Stalen veren, comfortabel afgesteld
❑ **c)** Luchtvering
❑ **d)** Actieve hydropneumatische vering

30. Stuurinrichting
❑ **a)** Onbekrachtigd, optimaal stuurgevoel
❑ **b)** Bekrachtigd, lichte assistentie
❑ **c)** Bekrachtigd, lichte assistentie, vierwielbesturing
❑ **d)** Bekrachtigd, royale assistentie
❑ **e)** Bekrachtigd, royale assistentie, vierwielbesturing!?

31. Remmen
❑ **a)** Schijven vóór, trommels achter
❑ **b)** Geventileerde schijven rondom
❑ **c)** Geventileerde schijven rondom met ABS en elektronische remkrachtregeling

32. Techniek anders, nl.
❑.....
.....
.....

Pak je pen en vul in. Niet later dan 15 mei a.s. moeten alle inzendingen bij ons binnen zijn. Onze deskundige ontwerper buigt zich dan over de 'grootste gemene deler' en zet op papier wat de Playboylezer voor zich ziet als ideale auto.

Naam:.....
.....
.....
Adres:.....
.....
Postcode/woonplaats:.....
.....
(steeds één letter invullen)

1_____ 11_____ 22 _____
2 _____ 12 _____ 23 _____
3 _____ 13_____ 24 _____
4 _____ 15_____ 25 _____
5 _____ 16 _____ 26_____
6 _____ 17_____ 28 _____
7 _____ 18 _____ 29_____
8 _____ 19_____ 30 _____
9 _____ 20_____ 31_____
10_____ 21 _____

PLAYBOY AUTO "95

Groep 14, 23, 27 en 32 hoeven niet ingevuld te worden, maar hier kun je desgewenst op een apart blad je fantasie laten gaan. Door inzending hiervan doe je afstand van alle publicatierechten in tijdschriften uitgegeven door de VNU. De rechten op het uiteindelijke ontwerp blijven berusten bij de maker.

BON

Bon in voldoende gefrankeerde envelop vóór 15 mei 1995 sturen naar:
Redactie Playboy
Playboy Auto van 1995
Postbus 1 - 2000 MA HAARLEM

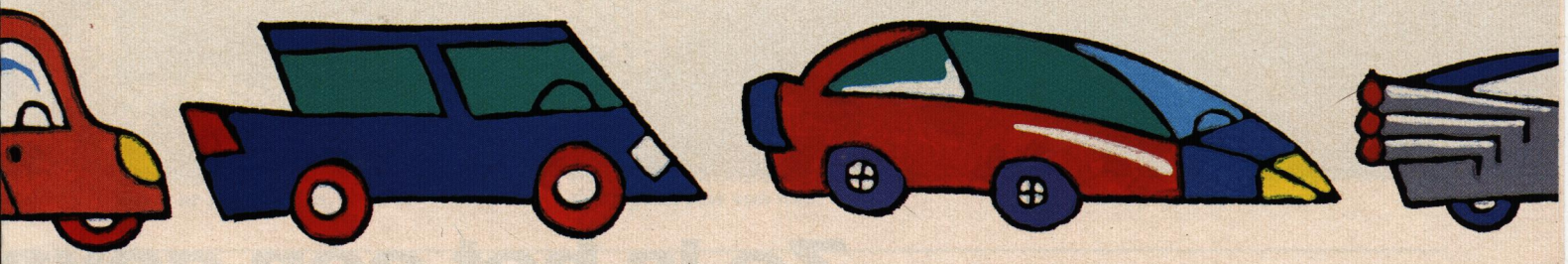

Zo is het een geva

arlijke bocht.

Zo niet.

Wegligging zoals je alleen van Citroën mag verwachten. De Citroën ZX met meesturende achteras. **BIJZONDER CITROËN**

CITROËN ZX VANAF F 28.110,-. PRIJS INCL. BTW, EXCL. KOSTEN RIJKLAAR MAKEN, EXCL. VERWIJDERINGSBIJGRAGE. INCL. 3 JAAR CITROËN ASSISTANCE. LEASEPRIJS EXCL. BTW VANAF F 715,- P/MND FULL SERVICE OPERATIONELE LEASE 48 MND BIJ 20.000 KM/JAAR VIA CITROËN LEASING NEDERLAND. 6 JAAR CARROSSERIEGARANTIE. WIJZIGINGEN VOORBEHOUDEN. CITROËN PREFEREERT TOTAL.

DE WERELD VOLGENS:

Mariska Majoor

Ruim vier jaar lang zat ze achter een raam op de Wallen. Nu maakt ze de Pleasure Guide, een blad voor hoerenlopers, en ze startte het Prostitutie Informatie Centrum. Maar hoe kijkt Majoor aan tegen de wereld buiten de rode lampen?

Succes

"Het onderwerp prostitutie verdient veel aandacht, vind ik. Ja, en inderdaad weet ik die aandacht naar het onderwerp toe te trekken. In dat opzicht ben ik dus succesvol. Ik doe dit vooral omdat ik het leuk vind; dat geldt voor alles wat ik doe. Ik moet het in de eerste plaats leuk vinden. Toen ik uit het 'leven' stapte, voelde ik me kut en ongezond. Ik ben toen meteen in therapie gegaan, heb heel hard aan mezelf moeten werken en goed nagedacht over wat ik wilde. En nu zit ik op een manier die wél goed is nog steeds in het sexwereldje. De prostitutie trekt me gewoon aan. Natuurlijk baal ik er ook vaak van omdat mensen elkaar misbruiken, pijn doen en besodemieteren. Maar er wordt hier wel intens geleefd, ook al is het vaak op het randje. En ik kan daar toch niet buiten blijkbaar."

Idealen

"De *Pleasure Guide* is begonnen als een persoonlijke kick. Kijken of het me zou lukken om een blad op te zetten zonder opleiding, kennis of ervaring. Plotseling had ik van de ene op de andere dag een eigen blad en was ik uitgever, journalist, hoofdredacteur, advertentie-verkoper en weet ik veel wat tegelijk. En het lukte nog ook. Het centrum ben ik uit idealisme begonnen. Ik wilde een plek waar iedereen altijd naar binnen kan voor informatie. En dat gebeurt ook, 35 keer per dag. Dan blijkt toch dat er nog heel veel onwetendheid is. Veel vragen over Aids, maar ook over sexuele handelingen - pijpen en likken - en wat het allemaal kost. Ik wil prostitutie uit de taboesfeer halen, alles wat erin omgaat meer aan de oppervlakte brengen en zo mijn bijdrage leveren aan het elimineren van de negatieve aspecten zoals vrouwenhandel en Aids. Dit is ook mijn actie tegen al het geouwehoer: er wordt sowieso teveel geluld en te weinig gedaan, ook qua prostitutie."

Geld

"Ik verdien nog geen cent met wat ik doe. Het centrum kost me alleen maar geld en ik heb net genoeg advertenties om het blad te kunnen uitbrengen. Toen ik daaraan begon zei iedereen 'te gek, een gat in de markt' en even dacht ik, dat ik er misschien wel rijk mee kon worden. Beetje naïef. Natuurlijk is geld belangrijk. Maar niet het belangrijkste, want ik weet uit ervaring dat als je het hier in je koppie niet op een rijtje hebt, je zelfs aan veel geld geen reet hebt en er niet gelukkiger van wordt. Maar geld veraangenaamt het leven wel. In de tijd dat ik zelf nog als prostituée werkte, verdiende ik heel veel. Dure kleding, valse nagels, groot huis, luxe, ik had het allemaal. Ik leefde in een roes. Maar heb ik al die luxe niet, dan is het voor mij ook goed. Alleen moet je je prioriteiten verleggen. Zolang ik m'n rekeningen nog maar kan betalen, lekker kan eten en mijn hond kan onderhouden..."

Drugs

"Coke, speed, de raarste pillen en het liefst alles door elkaar. Alleen heroïne heb ik in de 4,5 jaar niet gebruikt. Ik vond coke roken en het op je tandvlees smeren altijd het lekkerst. En daar draag ik nu nog steeds de consequenties van: zo af en toe heb ik het gevoel dat mijn tanden eruit rollen. Dat heb ik met alles, ik ga altijd tot het uiterste: met drugs, maar ook met drank had ik dat. Na een paar jaar besefte ik dat het zo niet langer kon: ik was zo

DOOR: WILLEM BAARS · FOTO: MICHEL LINSSEN

ongezond bezig en ik voelde me er ook niet meer lekkerder door. En dan verdien je dus ook niks meer, want je staat met zo'n chagrijnige bek achter het raam dat je mannen alleen maar afstoot. Het verdoofde me. Ik kan me dan ook goed voorstellen dat mensen drugs gebruiken, want leven in een roes, dat heeft zo zijn voordelen. Je schermt je af van dingen die in de wereld gebeuren. Maar drugs zijn ongezond en gevaarlijk. Daar ben ik nu achter."

Huwelijk

"Ik ga trouwen, absoluut. En ook in de kerk. Vroeger vond ik het burgerlijk. Misschien is het een reactie op mijn verleden, maar nu vind ik het romantisch en het lijkt me ook lekker om te kunnen zeggen van 'Dit is mijn man'. Het moet een groot feest worden. Ik zou niet per se in het wit willen trouwen, maar wel heel sexy en strak met een supersplit. Het moet een verschrikkelijk wild feest worden: veel bloemen, veel mensen, veel muziek, veel eten, veel lachen, veel gekke dingen. Eeuwige trouw? Daar doe je het dan wel voor, ja. Of het lukt, is afwachten, want te allen tijde wil ik mijn leven blijven leiden en moet ik me gelukkig voelen. Zo niet, dan moet je ervoor vechten of er uiteindelijk mee ophouden."

Monogamie

"Mensen vragen me vaak: hoe zou je het vinden als je eigen vriend naar een prostituée zou gaan? Nou, dan zou ik hem meteen het huis uittrappen. Ik stimuleer prostitutie niet. Wel kan ik me voorstellen dat er situaties binnen een relatie ontstaan waarin het gebeurt. Maar trouw zijn aan elkaar, sex alleen met elkaar, dat vind ik belangrijk. Je wilt mooi worden gevonden en natuurlijk wil je lekker zijn in bed. En dus moet hij zijn liefde voor je tonen door het alleen met jou te doen. Aan de andere kant: sex is lekker en leuk genoeg om het eens met anderen te doen in plaats van met steeds dezelfde. Het hangt allemaal van de situatie af."

Mannen

"Ik bedoel het niet negatief, maar mannen zijn allemaal geilbakken. Mannen zijn enorm veel met sex bezig, ze zitten gewoon zo elkaar. Dat weet ik nu, na een periode dat ik heel negatief over ze dacht. Toch: als ik aan mannen denk, denk ik aan sex. Vanaf mijn prilste jeugd is me dat ook ingeprent: dokters, melkboeren, slagers die hun handen niet konden thuishouden en dat varieerde van even knijpen tot aanranding en verkrachting. Geen leuke dingen. Toen keek ik heel zwart/wit tegen mannen aan, maar ik heb het verwerkt en uiteindelijk ben ik met de wetenschap dat mannen zulke geilbakken zijn en ook bereid zijn om voor sex te betalen wat gaan doen. Zo is het allemaal gekomen. Nu zie ik het allemaal veel minder negatief. Mannen zijn nu eenmaal anders met sexualiteit bezig dan vrouwen. Vaak vind ik ze onuitstaanbaar, maar ik ben toch blij dat ze er zijn. Ik neem ze heel serieus, zowel als partner als mens en vriend, maar ik vind ze vooral ook leuk speelgoed."

Emancipatie

"Ik ben voor gelijkheid. Maar het is nu eenmaal een feit dat er toch altijd een bepaalde ongelijkheid tussen man en vrouw is. Verschil in gevoelens, gedachten. Ik vind dat je niet kunt generaliseren en dat anderen zich niet met jouw leven moeten bemoeien. Mannen en vrouwen moeten zelf onderling met elkaar bepalen hoe ze hun leven inrichten. Gelijke rechten, daar ben ik voor. Maar als vrouwen tevreden zijn met huishoudelijke taken en daar ook voor kiezen, prima! Je moet het samen oplossen en dat heeft dan toch niks te maken met gelijkheid of emancipatie?"

Geloof

"Ik geloof in eerste instantie in mezelf. Maar echt gelovig ben ik niet, hoewel ik er wel mee bezig ben en mijn ouders ook katholiek zijn. Een beetje dubbel: aan de ene kant denk ik wel dat er iets bestaat, aan de andere kant maakt het me heel kwaad. Uit het geloof komt zoveel ellende en onrecht voort. Het lijkt soms wel hoe geloviger mensen zijn, hoe meer ze andere mensen veroordelen."

Aids

"Misschien ben ik zelf ook wel seropositief. Met mijn achtergrond weet je maar nooit. Ik heb me nog nooit laten testen; mijn dokter raadt het me af. Waarom zou je het moeten weten? Ik zou er alleen nog maar aan denken en ik zou niets meer willen en kunnen. Het lijkt me vreselijk om langzaam dood te gaan en heel erg ziek te worden. Nu zou ik denken: stel dat ik Aids heb en ik word ziek, dan zou ik er misschien wel zelf een eind aan maken. Vreselijke ziekte. Nu ben ik heel voorzichtig met sex. Uit de voorlichting die ik geef, blijkt trouwens dat heel veel mensen toch ook een bord voor hun kop hebben en denken dat het hun nooit en alleen junks en prostituées kan overkomen. En nog steeds zijn er teveel prostituées - vooral buitenlandse vrouwen - die zwichten voor het geld van een lamlul die het zonder condoom wil doen."

Sex

"Er zijn heel veel vormen van sex en ik vind het interessant om er over na te denken en te zien hoe mensen ermee omgaan. Je kunt met dezelfde persoon sex hebben uit liefde, maar ook uit pure geilheid. En dan vrij je ook anders. Dat vind ik het leuke eraan. Je merkt dat mensen steeds extremer worden in hun sexualiteit: SM, spelletjes doen. Het is allang niet meer: slaapkamer, wippie maken, slapen, niet over praten, alleen maar om kindjes te maken. Weet je wat grappig is? Veel vriendinnen die nog steeds werken, zijn in hun werk beesten in bed; de vreemdste standjes, de geilste verhalen en de meest wilde toeren. Maar daarbuiten zijn ze ontzettend preuts. Ook bij mij heeft het heel lang geduurd voordat ik de vieze woorden durfde uitspreken. Als je opgewonden en geil bent, dan is het gewoon lekker. Een beest in bed zijn, mmm."

Bosnië

"Ik ben niet zozeer met Bosnië of Rwanda bezig, want die gein gebeurt overal in de wereld. Het is verschrikkelijk en je kunt je ook afvragen wat je eraan kunt doen. Hebben wij mazzel dat we in een rijk land geboren zijn en elke dag te vreten hebben? Of kunnen we meer doen dan eraan denken? Ooit heb ik weleens de neiging gehad om hier gewoon met alles te kappen en naar een land waar veel ellende is te gaan om te helpen. Maar uiteindelijk toch niet gedaan. Maar ik wou dat ik meer kon doen dan ik nu doe."

Pulp op TV

"*The Bold, Sisters, Beverley 90210*, geweldig. Het is troep, maar ook heerlijk ontspannend. Wat maakt het uit, de mensen willen het toch zien? Ik geniet ervan en ik kijk er elke dag naar. Afgelopen jaar was ikzelf met een Prostitutie-manifestatie op het *Acht Uur Journaal*, een serieus nieuwsbulletin dus waarvan ik altijd dacht dat daarin de waarheid wordt verteld. En dan blijkt dat zelfs bij zo'n simpel item als dat van ons toch foute dingen worden gezegd omdat de journalist niet goed heeft geluisterd."

Heroïneprostitutie

"Een probleemsector die me heel boos maakt. Boos op de klanten die misbruik van ze maken. Kerels in dure Mercedessen, BMW's die verdomme voor een tientje een wip willen maken met een meisje dat verschrikkelijk in de shit zit en ziek is. En haar het liefst nog een paar klappen nageven ook. Maar ik verdom het om die meiden zielig te vinden. Ik blijf erbij dat iedereen zichzelf altijd voor keuzes kan stellen. Ze hebben zichzelf in de nesten gewerkt en als je voldoende kracht en pit in je donder hebt en ook wilt, dan kun je je gewoon uit de meest verschrikkelijke problemen werken."

voor

na

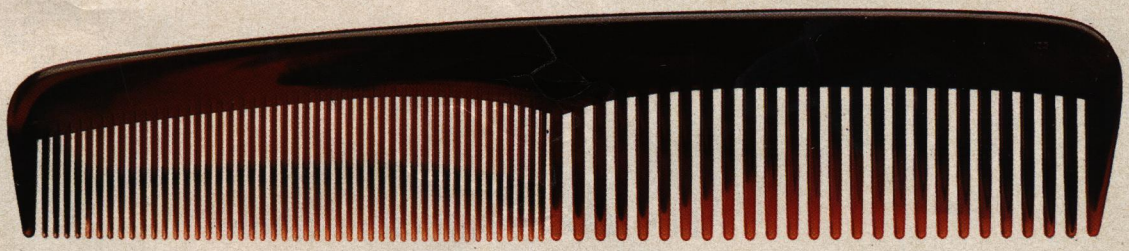

De meeste mannen verliezen hun wilde haren niet snel. Sommigen zelfs nooit. Toch krijgt bijna iedere man vroeg of laat met haaruitval of kaalheid te kampen. De kam verdwijnt in de kast en daarmee een stukje mannelijke trots. Gelukkig is er nu Viviscal.

Viviscal is een nieuw voedingssupplement met natuurlijke extracten. Het bevat stoffen die overmatig haaruitval helpen tegengaan en nodig zijn om nieuw haar te laten groeien.

Een 37-jarige man, die het nieuwe haargroeimiddel gebruikt, is hiervan een goed voorbeeld. 'Ik was al 9 jaar kaal en na vele crèmes en lotions had ik nog steeds geen haar. Iemand attendeerde mij op Viviscal. In het begin was ik behoorlijk sceptisch. Maar gaandeweg zag ik steeds meer resultaat. Ik voltooide de behandeling en heb nu duidelijk zichtbaar meer haar'.

De behandeling met Viviscal is opmerkelijk eenvoudig. Het middel wordt gewoon als tablet ingenomen. Viviscal dient tenminste 6 maanden gebruikt te worden en is verkrijgbaar bij drogist, apotheek en reformzaak. Zij kunnen u alles over het produkt haarfijn uitleggen.

Haalt u straks de kam weer uit de kast?

HAAR groeit natuurlijk met VIVISCAL®

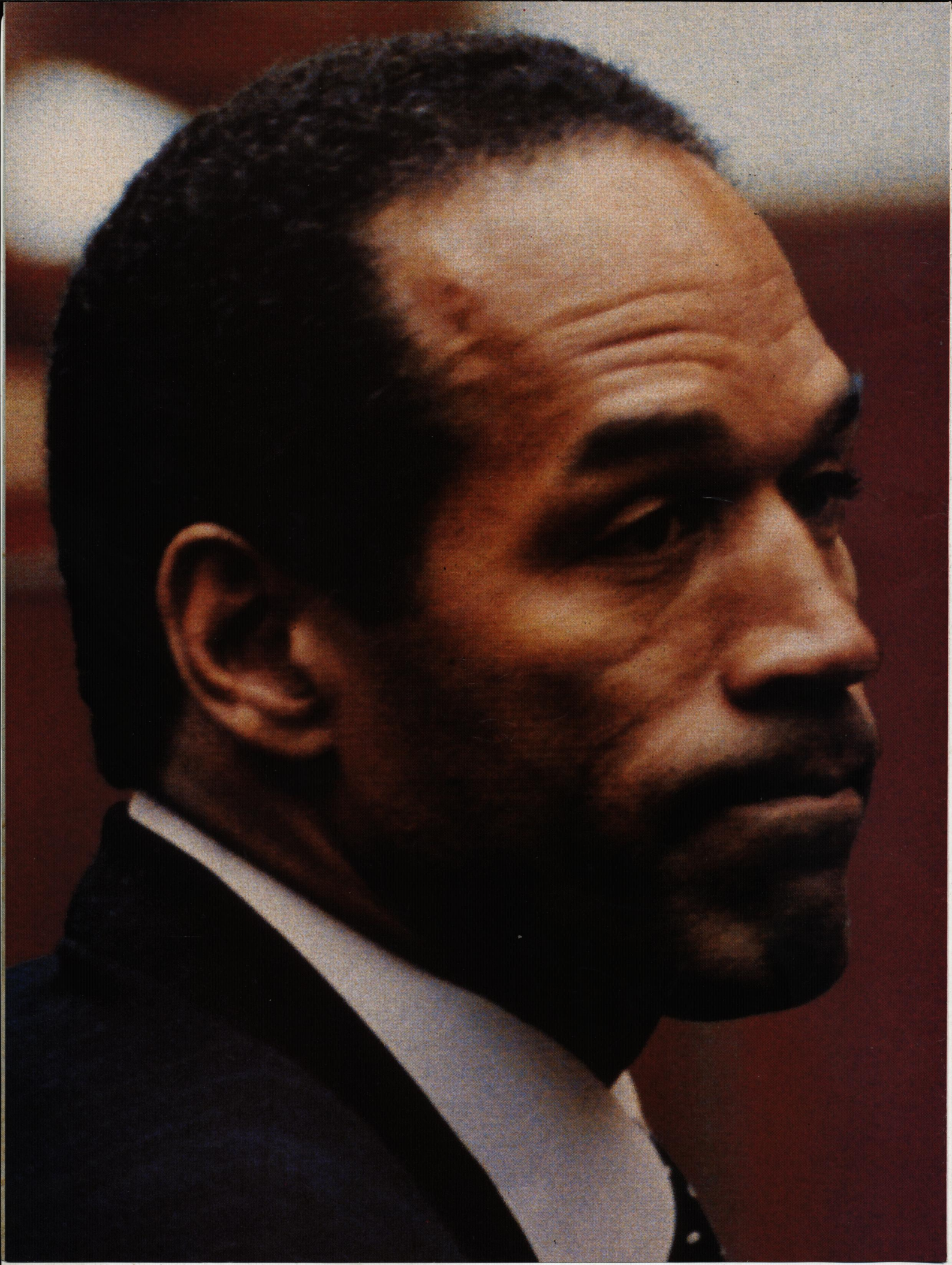

Traditioneel kennen we fanclubs voor topsporters, filmsterren en popmuzikanten. Momenteel zijn er - met name - in Amerika ook al fanclubs voor moordenaars en seriemoordenaars. Of voor hen die daarvan verdacht worden. Tijden veranderen. Daar kun je moralistisch of afkeurend over doen. Je kunt 't ook - zoals Nieuwe Revu - bijtijds signaleren. En in de juiste kaders plaatsen. En waar nodig relativeren. Of genuanceerd bekritiseren. Hierbij noemt Nieuwe Revu het beestje graag bij de naam. Zonder een blad voor de mond te nemen. Spreekt dit u aan? Bel dan gratis 06-0224 222 voor een abonnement.

REVU

Nieuwe

Helden

Nieuwe

Revu

S T I J L

Astir Awards

Elk jaar vergeeft de Nederlandse Vereniging van Cosmetica-journalisten de **Astir Awards** voor verrassend nieuwe en originele pafums en cosmetica. Tijdens de feestelijke uitreiking in het Amsterdamse *Hotel The Grand* zag het Amerikaanse **Aramis** zijn tabak-achtige mannengeur **Havana** bekroond, terwijl **Cacharel** er een Award binnenhaalde voor **Eden**. Deze maanden is een aantal geuren op de markt gebracht die potentiële winnaars voor de volgende Astir-verkiezing zijn. Neem het schitterende, cirus-achtige **L'Eau d'Issey Pour Homme** van **Issey Miyake**. Zoals van de geniale Japanse ontwerper te verwachten viel, is de uitgebreide herenlijn gegoten in platte, architectonisch vormgegeven flacons van matglas en dof aluminium. 125 ml eau de toilette kost *f* 115,-. Ook bijzonder is natuurlijk **Escape for men**, voor Nederland de derde herengeur van **Calvin Klein**. Gelijk Klein's kleding is de ronde flacon ingetogen, basic en simpel, dus mooi. Escape (100 ml komt op *f* 110,-) is houtachtig, koel en fris en heeft een luxe badlijn met o.a. balm en douchegel. **Giorgio Beverly Hills** heeft na Giorgio en Red nu een derde herenparfum met het fruitige **Wings**. Een erg Amerikaanse odeur, net als de 'gedraaide' fles. **Fahrenheit**, de geur van **Christian Dior** die in *taxfree shops* al jaren de meestverkochte is, heeft zich op het high tech scheren gestort. De range van 14 (!) produkten is afgestemd op de 'stressy en vermoeiende tijden' waarin we leven. De produkten bevatten bestanddelen (o.a. tarwe-eiwitten, zoethoutextract, vitamine E, UV-filters) die kalmerend, verzorgend en beschermend voor onze te scheren huid zijn. Verrukkelijk *splashen* is het met de Eau Tonique (*f* 52,-).

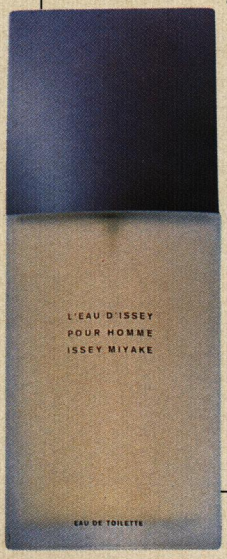

Heet rubber

De **Yellow Cab Checker**, de sportieve schoen met de rubberen zool met bandenprofiel, is in twee jaar tijd de meest geïmiteerde vrijetijdsschoen ter wereld geworden. Massawinkels Van Haren en Bata maar ook duurdere schoenenketens hebben allemaal hun eigen *fake*-Cab in de collectie. Maar de slimme jongens van Yellow Cab zijn de concurrentie inmiddels alweer vooruit gesneld; dit voorjaar komen ze met een serie originele ontwerpen die de Checker-imitaties in één klap onverkoopbaar maakt. De collectie is zeer groot, met modellen als de *Reverse*, de *Holy Shit*, de *Trunk* en de *Wheel*. De *Wheel* (zie foto) heeft een kanvas buitenwerk, foam-voetbed en gerecyclede rubberen autobanden (!) aan de zijkanten en op de neus. De *Wheel* in laag model kost *f* 119,50. *Meer informatie: Yellow Cab, telefoon 04160-36431.*

Alexander de Grote

Het gebeurt niet vaak dat je zou wensen dat een persoon veel minder bescheiden is. Bij de Nederlandse mode-ontwerper **Alexander van Slobbe** (35) krijg je dat gevoel echter voortdurend. Hoewel internationaal inmiddels doorgebroken tot de top twaalf van mode-ontwerpers (vlak na **Yamamoto** en **Dolce & Gabbana**, zeggen modebijbels *Depeche Mode* en *Vogue Hommes*) blijft Van Slobbe verlegen en onzeker over zijn eigen kunnen en ontbreekt het hem aan de natuurlijke arrogantie die hand in hand lijkt te gaan met zijn vakgebied. Voor zijn show van de herfst- en wintercollectie '95 in Parijs was de belangstelling van de internationale pers en showbiz-coryfeeën (Frans Ankoné, Boy George) zelfs zo groot, dat bijna 300 genodigden zijn sobere, elegante, maar door kleur- en stofgebruik (zwart, zilver, goud, rood) bijzondere kleding en de gelikte show, van buiten moesten bekijken. Het maakte ze niets uit, als ze na afloop maar konden vertellen erbij te zijn geweest. Het klinkt ongelofelijk, maar we stonden erbij en keken ernaar en kunnen niet anders dan beamen: Van Slobbe maakt momenteel in Parijs en Milaan los wat Gaultier daar 8 jaar geleden teweegbracht. Hoewel een minuten durend ovationeel applaus Van Slobbe ten deel viel, was het enige wat hij ons na afloop met groot gevoel voor understatement vroeg: *'Kwam het wel een beetje over?'*. De lovende bladen en kranten lieten weeks erna over die vraag gelukkig geen twijfel bestaan. Het zal Van Slobbe niet veranderen. (WB)

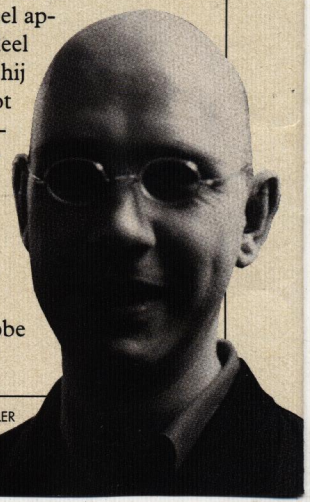

PHOTO: MARIE DIEBLER

DOOR: JAN PETER JANSEN

body & soul

ONDER REDACTIE VAN WILLEM BAARS & MICK BOSKAMP & DEBBIE JENNER

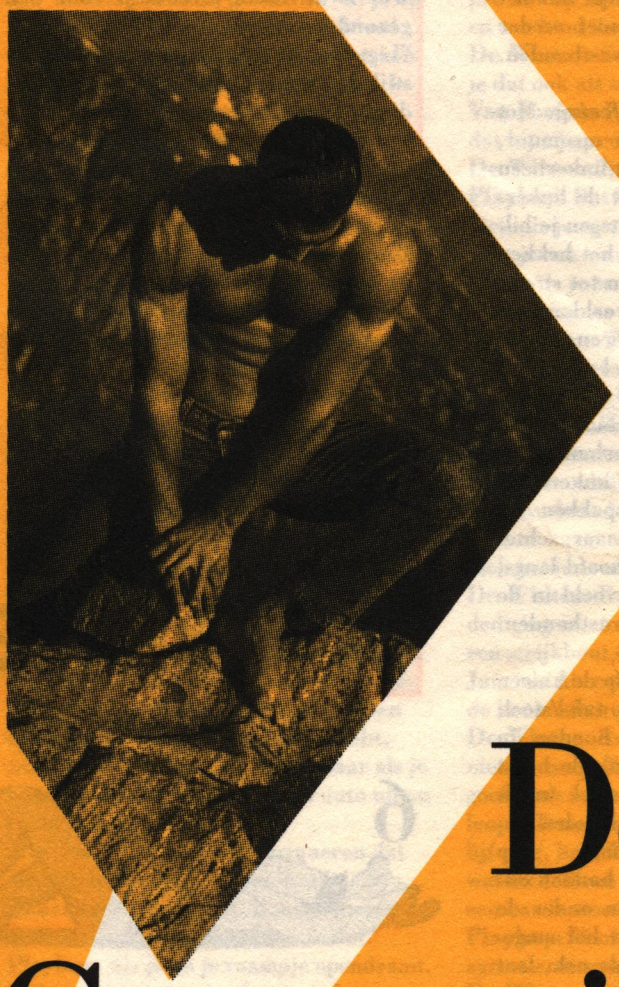

FOTO: JAN-WILLEM GULDEMOND, UIT DE CATCH-ANSICHTKAARTENCOLLECTIE

De Generatie Extreem

WIE EEN ANDERE SPORT WIL GAAN BEOEFENEN maar nog steeds geen keuze heeft kunnen maken, hoeft niet langer te zoeken. De trend van het moment is gevaar. Voor het eerst in de geschiedenis worden in juni in de VS de zgn. *Extreme Games* gehouden (die rechtstreeks worden uitgezonden op TV). Wat zijn *Extreme Games*? Simpel. Hoewel, simpel: *Bungee Jumping*, *In-Line Skating*, *Mountain Biking*, *Orienteering Undurance* (een soort extreme marathon), *Skateboarding*, *Sky Surfing*, *Sport Climbing*, *Street Luge* (= rodelen) *Racing* en *Extreme Water Sports* (met o.a. het onderdeel *Barefoot Jumping*!). Kortom: stuk voor stuk nieuwe sporten, speciaal bestemd voor hen die levensmoe zijn.

Lijken deze bezigheden in eerste instantie ontsproten te zijn uit het brein van de man die ook *'Vlieg Er Eens Uit'* heeft bedacht, de werkelijkheid is dat (trend-)kenners in Amerika wel degelijk voorspellen dat steeds meer mensen het gevaar zullen opzoeken in de sport. De behoefte om de adrenaline te laten vloeien door het lichaam is groter dan ooit. Waar mensen klaarblijkelijk het meeste last van hebben anno 1995 is de sleur van alledag. En reken er maar op dat die sleur wordt doorbroken als je - zoals bij het onderwerp *Free Style Bungee Jumping* - met een mountain bike onder je kont en slechts vastgehouden door een zwaar elastiek - uit een luchtballon wordt gegooid.

Ook heel gezellig is bijvoorbeeld het onderwerp *Street Luge*, oftewel: rodelen, dat volgens bobslee-expert **Rob Geurts** nog niet in Nederland wordt beoefend. Rodelen is bobsleeën zonder sneeuw. Het grote probleem bij deze variant is dat je niet kunt remmen, vandaar dat het de reputatie heeft een sport voor krankzinnigen te zijn. De *Extreme Game Luge* wordt gedaan op een baan met een helling van 6-12%, waarop een snelheid kan worden bereikt van zo'n 100 km/h! Mannelijk is het in elk geval wel. Misschien is het in Nederland nog even wachten op het rodelen, een sport als *Bungee Jumping* (het is écht een sport!) krijgt hier een steeds grote schare volgelingen. Er is zelfs een Nederlandse Federatie Voor Bungy Jumpen die de veiligheid van de springers waarborgt. Als je de sprong eens wilt wagen, kun je terecht bij *Bungee Jump Holland* (tel. 070-3453662). Op 30 april wordt er gesprongen voor de Stopera in Amsterdam. Maar laat die mountain bike dan maar gewoon thuis. (DJ)

De High Performance Sok

Een voetsafari in het Kruger Park in Zuid-Afrika (zie elders in dit nummer): elke ochtend om vier uur op en vervolgens urenlange wandelingen maken onder barre (lees: gloeiend hete) omstandigheden. De benen doen nog wel aardig mee, tenminste: als ze goed gesmeerd zijn, maar de voeten hebben het zwaar. Dat goed schoeisel in dit geval een absolute *must* is, mag als bekend worden verondersteld, maar hebben we ooit weleens aan de sokken gedacht? Ik in ieder geval wel. Die vier dagen dat ik door de savanne trok, op zoek naar olifanten en rhino's, zweerde ik bij de sokken van het merk *High Performance*. Net als bij de sportschoenen van de erkende merken, zijn deze high tech-sokken op maat ontworpen voor het zware doel: ademend door het gebruik van de speciale stof *coolmax*, beschermend tegen blaren en een extra versteviging achter, bij de onderkant van de voet, voor het nemen van glooiende oppervlakten. Auto's worden getest in ruige gebieden, deze sokken gingen helemaal mee naar Zuid-Afrika's *wildlife*. Maar ze kwamen ongeschonden en met een perfecte staat van dienst terug in Nederland, waar ze - uit eerbetoon - op de hand werden gewassen in Woolite (Er zijn ook *High Performance*-sokken voor tennis, fitness, aerobic, fietsen, basketbal, skiën en golfen. *Informatie: Candlelight BV, tel. 035-562045.* (MB)

TESTBANK

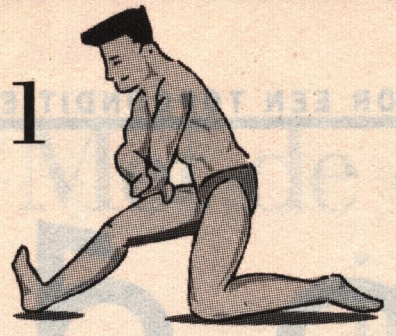

De Warming Up

1.Knielende hamstrings-strekoef.: Strek het rechterbeen naar voren, met de knie licht gebogen, en op de hiel rustend. Iets voorover buigen vanuit de heupen en strek vervolgens heel langzaam het rechterbeen. Als de strek wordt gevoeld aan de achterzijde van het rechterbovenbeen, stop dan met het strekken van het been op dat punt, dus niet verder strekken en 20 seconden vasthouden. Wissel van been.

2.Staande heup-strekoefening: Met de rechterhand steunen op muur, boom, tafel enz. Buig het linkerbeen en pak de enkel vast met de linkerhand. De voet hoeft niet tegen je billen aan te komen, maar het bekken moet zo gekanteld worden tot er een lichte strekpijn wordt gevoeld aan de voorkant van het bovenbeen. 20 seconden vasthouden. Wissel van been.

3.Triceps-strekoefening: Strek de rechterarm omhoog, en buig bij de elleboog, zodat de rechterhand achter de nek komt. Met de linkerhand de rechterelleboog vastpakken en zachtjes de rechterarm naar achteren trekken, achter het hoofd langs, totdat de strek wordt gevoeld in de triceps. 20 seconden vasthouden. Wissel van arm.

4.Borst-strekoefening: Op de knieën staan, handen leunend op tafel/stoel, heupen boven de knieën houden, in één lijn met de rug. Druk de borst naar beneden totdat de strek wordt gevoeld. 20 seconden vasthouden.

5.Rugspieren-strekoefening: Op handen en knieën staan, handen onder de schouders, knieën onder de heupen. Maak de rug zo bol mogelijk, van stuitje tot aan de nek, laat het hoofd ontspannen hangen.

6.Buikspieren-strekoefening: Op de rug liggen, met de knieën gebogen, armen boven het hoofd gestrekt. Rek je helemaal uit, totdat de strek wordt gevoeld in de buikspieren, er mag een lichte holling in de rug zijn.

Een Mond Om Te Zoenen

Rodney Wintersberger uit Amsterdam is onze favoriete tandarts. Als geen ander weet hij zijn patiënten op zijn gemak te stellen. En bovendien weet hij wat het oog wil: een mond om te zoenen. Geen wonder dat we hem de volgende, prangende vragen voorlegden:

Hoe houden we onze tanden zo stralend mogelijk?

"Regelmatig naar de mondhygiënist(e) gaan, minimaal twee keer per dag poetsen, het liefst drie keer per dag. En altijd poetsen na het nuttigen van zoetigheid. Geen thee, koffie, of rode wijn drinken. Flossen en tandenstokers gebruiken. En als het moet, je tanden en kiezen laten bleken bij de specialist."

Wat is de beste levensstijl voor een gezond gebit?

"Ligt voor de hand: een gezonde levensstijl. Met een gezond en afgewogen voedingspatroon, waarin alle noodzakelijke vitamines en mineralen zitten. Wat je absoluut moet zien te vermijden, is stress. Stress slaat op je tandvlees. Doet er rare, ongezonde dingen mee."

Hoe vermijden we angst voor de tandarts?

"Door tijdens de behandeling ontspanningsoefeningen te doen, door mee te kijken via het spiegeltje, door er zelf voor te zorgen dat je het volste vertrouwen in je tandarts krijgt. Door bijvoorbeeld goed van tevoren af te spreken dat hij meteen stopt als het pijn doet. Maar de beste tip is misschien wel: geniet er gewoon van. Het is tenslotte duur genoeg." (MB)

De KENNER

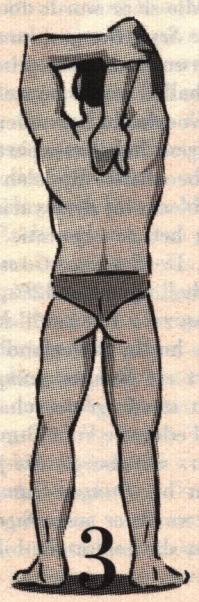

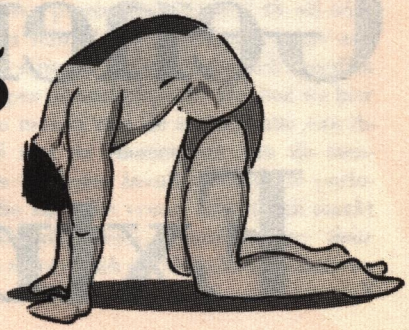

ILLUSTRATIES: FIT FOR FUN

GESPIERDE TAAL

De Ram en zijn sport

Voor het eerst in de geschiedenis van de astrologie kijkt astrologe **José van Buuren-Adriaensen** naar de tak(ken) van sport die het best bij het teken van de maand pas(sen)t. Dit keer de Ram.
"De trefwoorden die bij het teken Ram horen, zijn o.a. actie, aanvallen, doorrammen, en last but not least: vechtlust. Het spreekt voor zich dat dit teken beslist geen 'zacht eitje' is. De behoefte om in de aanval te gaan, evenals de meestal gezonde agressie die dit teken in zich heeft, geeft het beeld van bijvoorbeeld een stoere vechtsporter. Kan Ram de strijd aangaan en zijn krachten meten, dan is hij in zijn element. Of hij zich in het heetst van de strijd altijd aan de spelregels zal houden, is weer een ander verhaal. Ook wil het nog weleens voorkomen dat Ram niet zo goed tegen zijn verlies kan en hij net zo lang om revanche roept tot hijzelf, getooid met lauwerkrans en beker, als winnaar op het erepodium staat. De kleur die bij dit teken hoort, is het rood. Is de Ram in een minder goede conditie, trek hem dan een rood trainingspak aan, en hij kan weer de hele wereld aan. Kortom: is men als Ram op zoek naar een passende tak van sport, ga dan niet bij een kegelclub, behalve als het de bedoeling is op zijn tijd flink met die kegels te gaan gooien."

Sam Sam Doen

Niets is zo lekker om samen bezig te zijn aan het lichaam. Dat komt misschien omdat de begrippen oefeningen doen en erotiek zo verdomde veel op elkaar lijken. Liefhebbers als we zijn van de sportieve verstrengeling, kochten we in Londen (voor nog geen 30 piek) de videoband *Sexercise*, met als subtitel *'For Couples... Feel Fit... Feel Sexy.'* Wat ons voornamelijk opviel, was dat de dames en heren zich zo goed wisten in te houden tijdens de (opvallend spannend in beeld gebrachte) oefeningen. Maar ja, je wilt fit blijven of niet.
Heel wat relaxter is de CD-i, getiteld *'PLAYBOY's Complete Massage'*, die hier nog verkrijgbaar is ook voor nog geen *f* 50,- (bij o.a. de Free Record Shop). Alle massages, van oriëntaalse tot Zweedse, worden op niet mis te verstane wijze voorgedaan. Daar steek je echt wat van op. (MB)

Fit Terwijl Je Stil Staat

Dat is toch te mooi om waar te zijn? Misschien wel. Misschien ook niet. Volgens beoefenaars van *Zhan Zhaung*, een eeuwenoude Chinese vorm van *internal exercise*, zul je je niet alleen als herboren voelen, je valt ook af en wordt beduidend fitter en dat allemaal door 20 minuten per dag stil te staan. Verscheur dus maar die lidmaatschapskaart voor de gym, eet alles wat los en vast zit, tenminste als je in staat bent om een boom na te doen...
Zhan Zhuang (vraag niet hoe je het uitspreekt!) is gebaseerd op het geloof in 'chi', oftewel levensenergie. Duizenden jaren geleden werd de techniek Chi Kung (energie-oefeningen) ontwikkeld om de chi in het lichaam te leiden en stimuleren als wapen tegen fysieke en mentale stress. Zhan Zhuang betekent 'staan als een boom' en is een vorm van Chi Kung. Tijdens een ZZ-les wordt er eerst geleerd om als een boom te staan, met 5 basis-posities. De bedoeling is om, net als een boom met zijn diepe wortels, sterke stam en verspreide takken, van binnen 'te groeien'. Vergeleken met andere vormen van inspanning die energie verbruiken, ben je tijdens ZZ juist energie aan het verwekken, aan het opladen. Uit onderzoek blijkt dat tijdens een typische ZZ-sessie de ademhaling dieper wordt, de bloedsomloop wordt versneld, de longcapaciteit wordt vergroot, de hartslag omlaag gaat en de toevoer van zuurstofrijk bloed naar de organen en weefsels wordt gestimuleerd. Als dit in het Westen echt aanslaat, betekent dat het einde van de multi-miljoen dollar fitness-industrie. En daar zullen weer een boel mensen heel lang, heel erg stil van blijven staan... (Zhan Zhuang-sessies worden gehouden bij **Oibibio in Amsterdam**) (DJ)

Het ijzer en de rockster

Henry Rollins uit Californië maakt met zijn *Rollins Band* loeiharde rock 'n' roll. Hij is op dat gebied wereldwijd een erkend genie. Schijnt. Ik ken hem van zijn publikaties, o.a. in het Amerikaanse blad *Details*. Eén van zijn geliefde onderwerpen is bodybuilding. Voor hem is het ijzer *a way of life*. Op school was hij een *loser*. Een bonestaak die door iedereen getreiterd werd. Totdat op een dag een ex-vietnam veteraan Mr. Pepperman de klas binnenkwam lopen. Voor Pepperman was iedereen bang. Niemand sprak in de klas voor zijn beurt. Als iemand lastig was, tilde hij die persoon van de grond en plakte hem vervolgens tegen het schoolbord aan. Pepperman beval Rollins een halterbank te kopen en ermee aan de slag te gaan. Pepperman maakte de volgende afspraak met de getailleerde stopnaald Rollins. Pepperman zou hem elke dag, zonder vooraankondiging, in de ribben meppen. En de dag dat Rollins die klap lachend zou incasseren, mocht hij zijn eigen lichaam bekijken in de spiegel. Die dag kwam. Rollins herinnert zich: *"I saw a body, not just the shell that housed my stomach and my heart. My biceps bulged. My chest had definition. I felt strong. It was the first time I can remember having a sense of myself."* Waar Rollins ook gaat of staat, welke tournee hij ook afwerkt, of het nou door Rusland is of door Australië, er moet altijd een gym in de buurt zijn. Voor Rollins heeft het ijzer niets met ijdelheid te maken. "Als ik die gasten bezig zie, puur en alleen uit cosmetisch oogpunt, dan zie ik stripfiguren, zie ik *billboards* van onzekerheid. Kracht heeft niets met de buitenkant te maken, kracht komt van binnenuit." Maar Rollins' mooiste uitspraak met betrekking tot zijn sport is deze: "Het ijzer liegt nooit tegen je. *I have found the Iron to be my greatest friend. It never freaks out on me, never runs.* Vrienden komen en gaan, maar 100 kilo blijft altijd 100 kilo."Henry Rollins is mijn nieuwe held. Ik weet bij God niet hoe zijn muziek klinkt. MICK BOSKAMP

STELLA

Stella Jongmans, de snelste PLAYBOY-atlete ter wereld, verhaalt over haar ervaringen rondom de atletiekbaan. Deze maand over bewust hardlopen.

Morgen zal ik alles opschrijven

ZE HEBBEN ME GEDROPT IN EEN BOEDAPESTER hotel waar het water bruin is, de temperatuur 35° Celsius en het eten van een kwaliteit die ik mijn hond niet zou durven voorzetten. Niet dat het wat uitmaakt, want ik ben met mijn gedachten in een andere wereld. Ik zit in een diep zwart gat. De maand is alweer om en ik moet een column inleveren! En ik weet helemaal niets! Goed, het is niet écht mijn vak, maar toch... Nu pas besef ik hoe moeilijk het is om iedere maand een 'stukkie' te schrijven. Over bepaalde onderwerpen raak je weliswaar nooit uitgepraat, maar er een samenhangend verhaaltje van maken is andere koek. Op zich wel aardig natuurlijk, een topsporter die al tijdens haar carrière in het beroemde zwarte gat valt, schiet het door m'n hoofd. Waardoor ik aan Jan Mulder moet denken. Mulder, ex-topsporter en begenadigd columnist, wijdde ooit een fraai stuk aan het Grote Niets na de sportcarrière. Hoe zou hij dat doen, trouwens? Elke week en elke maand columns in diverse tijdschriften en kranten? Gewoon over straat lopen, een beetje rondkijken en *pats!* een column?

Ik kijk uit het raam. Buiten motregent het. De straat glimt in het fletse licht van de straatverlichting. Een paar uur geleden heb ik 800 meter *indoor* gelopen. Altijd lastig, een 800 meter in Oost-Europa. Vrouwen zijn, zeker op een krap bemeten *indoor*-baan, meedogenloos als het er om gaat een goed stekkie in een sterk veld te veroveren. Ik werd tweede en dat stemde me niet ontevreden. Dat klinkt misschien raar, of typisch Hollands om niet ontevreden te zijn met een tweede plek. Maar dat komt, ik had in deze race een ander doel dan winnen. Ik wilde een tijd neerzetten. Zo rond de 2.03 wilde ik lopen. Voor mezelf, om te testen of ik dat kon. Ik heb me namelijk voorgenomen om wedstrijden wat bewuster te lopen. Niet alleen maar zo hard mogelijk, maar vooral zo hard als *nodig*. Na de wedstrijd moet ik die 800 meter evalueren en op papier zetten. Dat deed ik al met mijn trainingen, want mijn trainer vindt het belangrijk om een soort van naslagwerk van mij te hebben. Dan kan hij zien hoe de zaken ervoor staan. Ik heb gemerkt dat ik daardoor meer betrokken ben wat ik doe op de trainingen en in de wedstrijden. Door alles op te schrijven realiseer je je veel beter waarmee je bezig bent.

Op de straat onder mij rent een jonge man in trainingspak. Voor ik hem goed kan bekijken, schiet hij de hoek om. Een paar seconden was hij in mijn leven. Ik vraag me af wie hij is, wat hij doet... Zou hij ongelukkig zijn, en arm? Zou hij zijn trainingen beschrijven, in een geheim sportschrift? Dat hij verbergt voor zijn vriendin, omdat zij het 'kinderachtig' vindt?

Ik bedenk me dat steeds meer mensen gaan hardlopen, zo maar op straat, bijvoorbeeld om af te vallen. Vaak zonder enig benul van wat ze aan het doen zijn. Vooral in deze tijd van het jaar, wanneer de eerste stralen van het voorjaarszonnetje voorzichtig tussen de bewolking door piepen, trekken ze plotseling een paar ouwe gympen uit de kast en sprinten ze zonder enige vorm van opwarmen in korte broek naar buiten. Om vervolgens op de eerste de beste straathoek ter aarde te storten. Als het besef dat ze nog van deze wereld zijn is teruggekeerd, strompelen ze naar huis terug en storten ze zich op de weegschaal. Je hoeft geen gediplomeerd trainer te zijn om te begrijpen dat deze methode niet werkt.

Het is veel beter om rustig te beginnen. Koop dan wel eerst een paar goede schoenen, want anders loop je na een poosje helemaal nooit meer. Het beste is om 4 à 5 minuten rustig te draven, gevolgd door een minuut of 6 wandelen. Zodra het hardlopen gemakkelijk gaat, kun je de wandelpauze inkorten, of wat langer hardlopen (7 minuten). En schrijf alles wat je doet op in een soort logboek.

Ik sluit het raam van mijn hotelkamer en duik onder in mijn subtropische slaapparadijs. Gedachtenflarden spoken door mijn hoofd. Morgen zal ik alles opschrijven, denk ik...

Pamela Playboy video

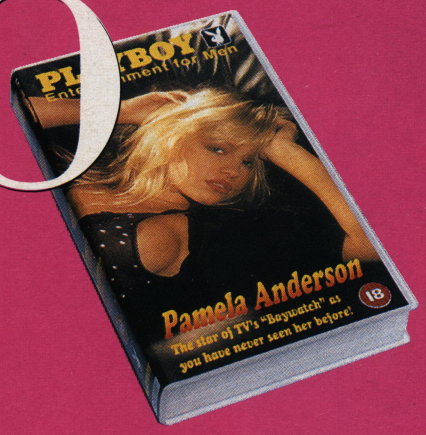

NEEM EEN JAARABONNEMENT OP PLAYBOY! EN HAAL GRATIS PAMELA ANDERSON BIJ JE IN HUIS: DRIE KWARTIER LANG DE MOOISTE BEELDEN VAN DE OPWINDENDE BAYWATCH-STER, GEFILMD TIJDENS PLAYBOY-OPNAMEN.

BEL: 06-02 24 222 België: TUM, 03-24 745 93

Nog steeds Bo

ALS EEN VENUS STEEG ZE OP VANUIT DE branding. Miljoenen en miljoenen ogen hebben inmiddels gezien hoe ze adembenemend mooi richting camera liep. De film heet '10'. De vrouw heet Bo Derek. Vijftien jaar geleden is het dat we die gedenkwaardige scène voor het eerst zagen. En onwillekeurig moeten we er aan terugdenken, terwijl Bo als een tot leven gekomen 'déjà vu' op ons af loopt. Haar huid is als ivoor, haar spieren glad als zijde, haar ogen elektrificerend blauw... Ze is nu 38, maar ze oogt minstens tien

FOTOGRAFIE: JOHN DEREK

jaar jonger. In haar nabijheid lijkt tijd plotseling een irrelevant verschijnsel. Haar gezicht verstilt in een glimlach, als we onze bewondering uitspreken.

"Toen ik jong was, voelde ik me vreselijk onzeker," zegt ze zacht. "Ik ontmoette John Derek in 1973 op het Griekse eiland Mykonos, tijdens de opnamen van een film die hij regisseerde. Hij was 47 en ik 17. Hij was met zijn derde vrouw, Linda Evans. En hij zei gewoon tegen Linda dat hij op mij viel. Typisch John, altijd het hart op de tong..."

Ze laat ons de ranch zien die ze samen met John deelt. Een klein paradijs, zorgvuldig verborgen in de Santa Ynez vallei in Californië. Het is de lokatie waar deze foto's zijn gemaakt.

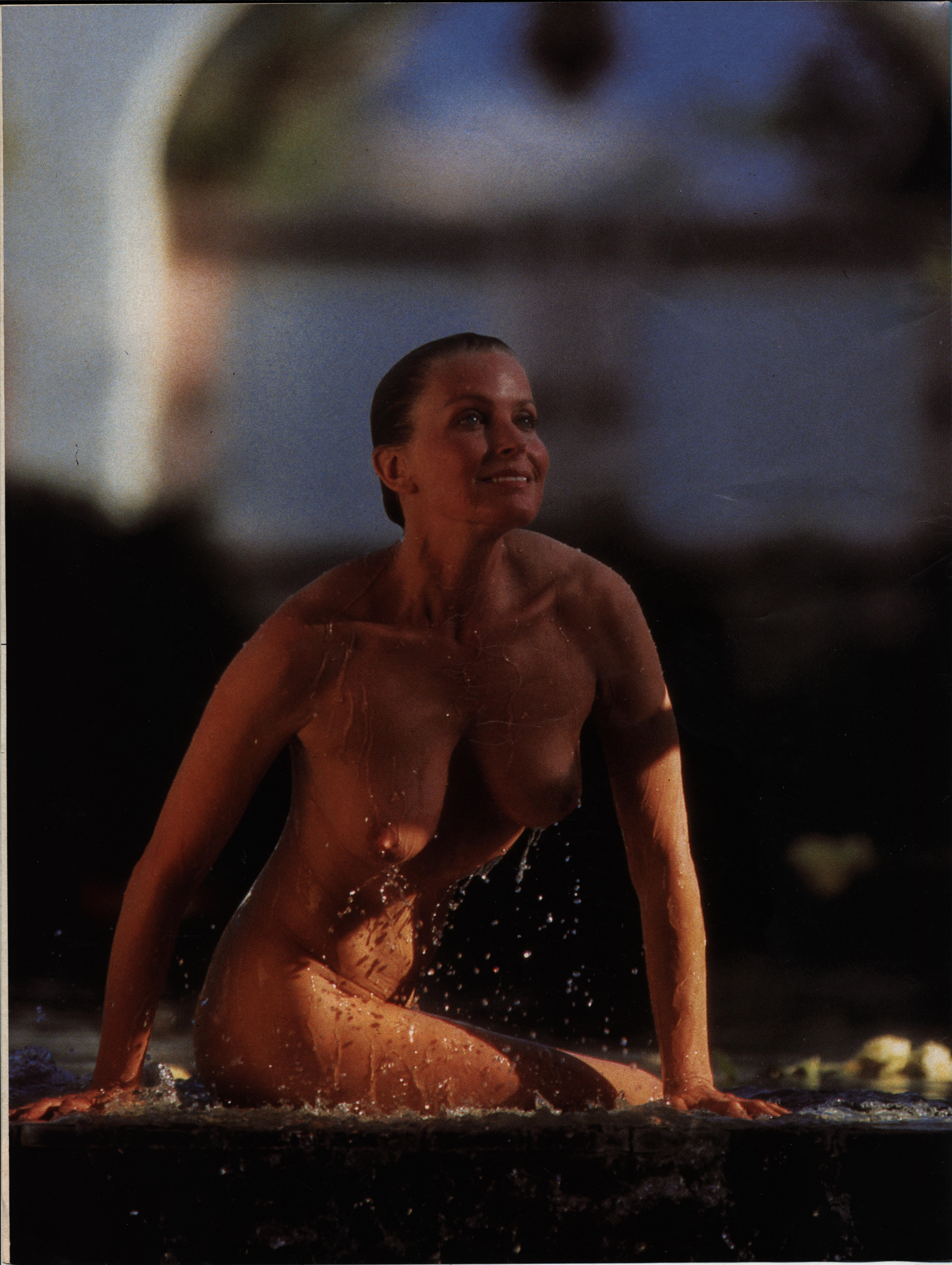

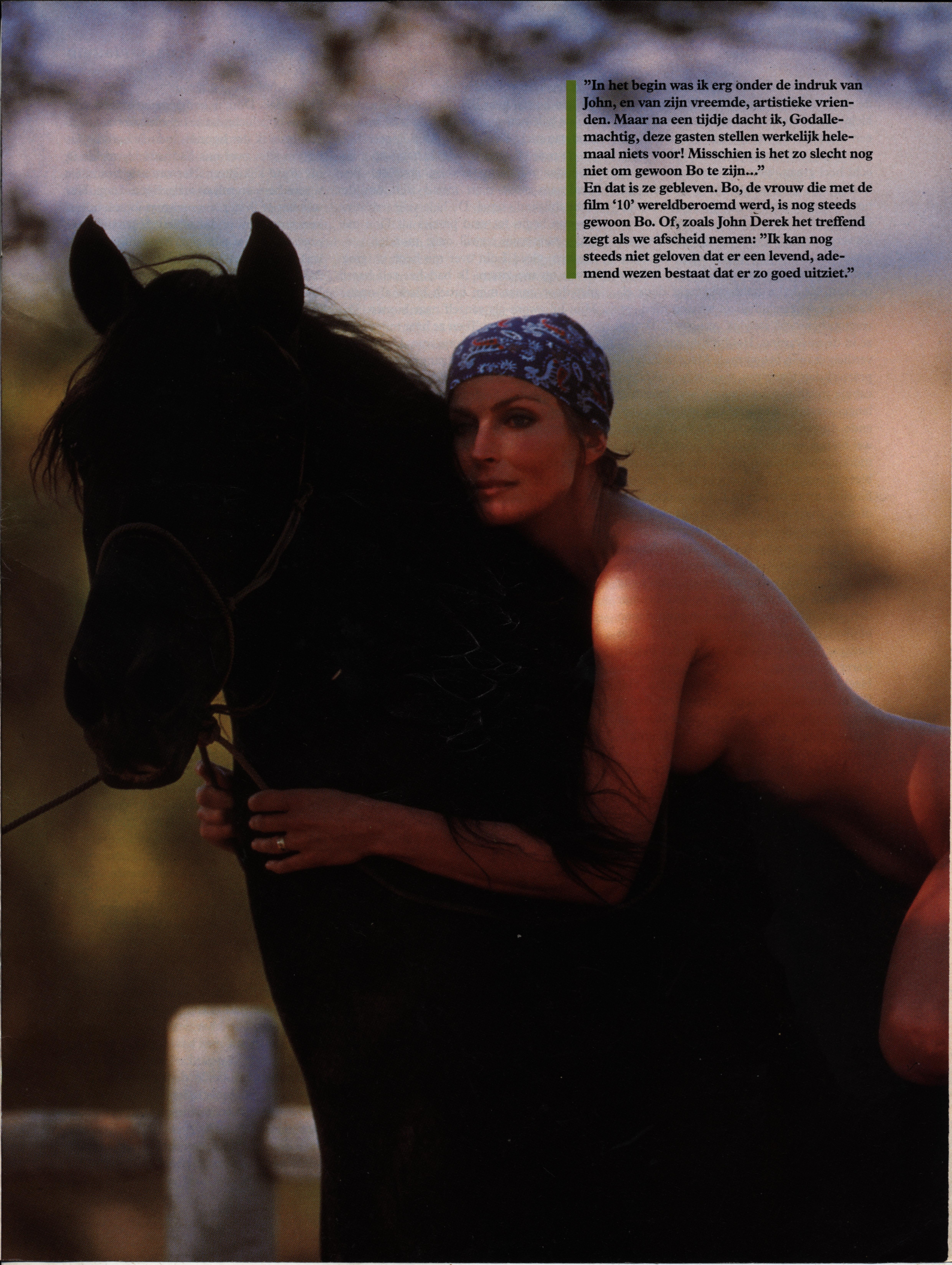

"In het begin was ik erg onder de indruk van John, en van zijn vreemde, artistieke vrienden. Maar na een tijdje dacht ik, Godallemachtig, deze gasten stellen werkelijk helemaal niets voor! Misschien is het zo slecht nog niet om gewoon Bo te zijn..."
En dat is ze gebleven. Bo, de vrouw die met de film '10' wereldberoemd werd, is nog steeds gewoon Bo. Of, zoals John Derek het treffend zegt als we afscheid nemen: "Ik kan nog steeds niet geloven dat er een levend, ademend wezen bestaat dat er zo goed uitziet."

vertrekken. Ze drentelde naast me voort op de treuzelende, onzekere wijze van een klein kind. Het had me niet verbaasd als ze een duim in haar mond had gestopt. Bij de deur van haar slaapcel zei ze: "Ik mag je echt heel graag, weet je. Je stelt mensen op hun gemak, geeft ze het gevoel dat ze je geheel kunnen vertrouwen. Het is een bijzondere gave."

Ze vergist zich. Ze verwart algehele desinteresse met respect. Ik merk vaker dat mensen mijn gelatenheid aanzien voor nobeler trekken. Ze halen zelfbewustheid door elkaar met onverschilligheid waarop mijn onverstoorbaarheid feitelijk teruggaat. Ik laat ze in de misvatting. Het hindert me niet. Ik verdien er mijn brood mee. Meer in zichzelf pratend dan tegen mij, wankelde Lulu haar cabine in. Ik liep haar na, ik kon haar niet langer verstaan terwijl ze nog wel zulke vleiende dingen over me zei. Ze had het dan wel bij het verkeerde eind, ik hoorde de opmerkingen niettemin graag. Op de drempel bleef ik tegen de deurstijl leunen. Het viel moeilijk uit te maken of Lulu me opmerkte of niet, maar ze knoopte met de rug naar me toe haar doktersjas los. Ik kuchte maar ze reageerde niet, en trok haar onderjurk over het hoofd uit. Het was binnen nog benauwder dan buiten, viel me op. Lulu's rug glansde in het halfduister. Ze was bruiner dan ooit. Ik voelde het bloed in mijn slapen bonken. De hitte werkte drogerend. Het had me geduizeld toen we van het bankje waren opgestaan, het duizelde me weer. Heel het land snakt naar een regenbui. Het KNMI voorspelt onweer, maar doet dat al dagen. Lulu keerde zich in *slow motion* om en glimlachte toen ze me in de deuropening opmerkte.

"Wat is het vies benauwd, hè?" Ik knikte. Een zweetdruppel druppelde langs mijn wenkbrauw naar het jukbeen. Ik veegde onwillekeurig mijn wang schoon. Donkere tepels schemerden door de witte stof van Lulu's BH, transpiratie gaf haar katoenen broekje een vlekkerig aanzicht. Met een slappe plof liet Lulu zich op het bed zakken. Scheef tegen de wand geleund bleef ze als een meelzak zitten en staarde voor zich uit. Ik leunde roerloos tegen de deurstijl. Zo keken we verstild als in een *tableau vivant* voor ons uit. Door niet te bewegen, voelde je de hitte minder. Verderop praatte iemand onverstaanbaar in zijn slaap. Lulu keek me met een lauwe glimlach aan. Ik liep de cel in, zakte met een zucht naast haar op bed en liet mijn hoofd tussen mijn knieën vallen. Ze legde moederlijk een hand op mijn natte rug. Weer rook ik die romige notengeur. Ik draaide mijn hoofd naar haar om. Ze keek me aan met die vermoeide glimlach, en haar arm op mijn schouder gleed mee toen ik langzaam achterover zakte, half tegen haar aan. Mijn wang in haar okselholte, mijn neus tegen haar bustehouder. Sloom trok ze het bandje van haar BH omlaag. De moeten van de baleinen stonden diep in haar bruine huid van zacht sandelhout. Mijn lippen kusten de rode strepen, terwijl de hand op mijn schouder mijn rug afwezig streelde. Behoedzaam sloot mijn mond zich om de dichtstbijzijnde tepel. De hele vrijpartij verliep van begin tot eind precies als Don me had beschreven; terwijl onze monden versmolten, gleed Lulu over me heen en ging boven op me zitten. Ik had het zelf haast niet door, maar mijn broek bleek al open. Mijn lul zwom als vanzelf naar binnen. De rest was een déja vu. Toen ze haar inderdaad een minuut durende orgasme inzette en mijn zaad roffelend de uitgang vond, stortte ze echter niet, zoals Don had gezegd, bij wijze van *grande finale* ineen. Ze bleef kaarsrecht en onbeweeglijk op me zitten en opende langzaam de ogen. Er lag weer de onverzettelijke blik in van altijd. Op haar mond prijkte die verbeten trek die ik voor het eerst opvatte als een teken van minachting. Ze bestudeerde me langdurig, met onbewogen blik. Ik was *groggy* van de langgerekte wip, het late uur en de versuffende hitte, en ogenknipperde verdwaasd voor me uit. Mijn oogleden waren loodzwaar en ik wilde ze het liefst voor uren sluiten. Lulu's ogen weerhielden me. Na een eeuwigheid opende ze haar mond en het duurde nog weer eens lange tijd voor ze begon met spreken. Dan zei ze in langzame en afgemeten bewoordingen: "Was het een beetje zoals je had verwacht?"

Ik keek haar verblufd aan.

"Toen je vanavond begon over die avond in het voorjaar toen Don en jij op een terrasje aan de Brouwersgracht hadden zitten zuipen, wist ik meteen waar je eigenlijk over sprak." Ik keek haar stomverbaasd aan, maar mijn oogleden knipperden niet langer.

"Don kwam die avond lallend thuis, weet je. Apetrots verkondigde meneer dat hij jou eens precies uit de doeken had gedaan hoe geweldig wij met elkaar vreeën. Hij had het je tot in de details verteld en aan je gezicht gezien dat je maar wat onder de indruk was geweest."

Ik vervloekte Don en zijn eeuwige loslippigheid. En zijn vriendin heeft er al even veel last van. Tussen d'r benen, bedoel ik.

"Het had weinig gescheeld of hij had mij het hele verhaal ook nog eens gedaan."

Mijn slaperigheid was volledig verdwenen. Ik wist me totaal overmeesterd door de trotse vrouw boven me. Mijn lul begon als sneeuw voor de zon in haar schede te verschrompelen. Zocht als een hond met de staart tussen de benen een veilig heenkomen. Weg tussen haar dijen. Onderhand onderzocht Lulu zonder onderbreken mijn gezicht.

"Klootzak," siste ze vinnig.

Ik keek onbewogen terug.

"Klootzak. Don, jij godvergeten klootzak."

Ik was opgelucht dat ze het niet over mij had.

"O, toen ik dat hoorde, toen ik hoorde dat hij jou alles over ons had verteld, voelde ik me zo te kijk gezet. Het zette de intimiteit tussen hem en mij zo walgelijk te koop. Het was net of ik net zo goed met jou naar bed kon gaan, zou jij dat willen; je wist toch al precies hoe het zou zijn. Het enige verschil was dat we het niet werkelijk hadden gedaan. Dat was dan ook het enige."

Haar fiere houding verslapte, de rug kromde zich licht en haar handen plantten zich naast mijn schouders op het matras. Het lange blonde haar viel voor haar gezicht en kietelde mijn borst. In het duister kon ik haar ogen niet langer onderscheiden. Ik wist niet wat onaangenamer was, haar priemende blik trotseren of niet weten hoe ze keek.

"Ik wist natuurlijk niet of jij met me naar bed wilde. Ik nam aan van niet. Je bent Dons beste vriend. Mij maakte het geen bal uit. En nog niet. Of het er van zou komen, hing van jou af. Ik hoopte voor Don dat je de fatsoenlijke, betrouwbare vriend was die je me leek te zijn. Ik was er eigenlijk wel van overtuigd dat je me niet in bed zou proberen te krijgen."

"Ik wilde het ook niet," onderbrak ik haar met gortdroge keel, "tot dat verhaal van Don dan. Dat ontketende een verlangen in me waar ik helemaal niet op uit was. Maar het was er. Ik kon het niet ontkennen."

Ze knikte. "Het veranderde mij, het veranderde jou. De enige die het niet veranderde, was Don. Tot vannacht dan. Ik neem niet aan dat hij het erg leuk zal vinden wat er vannacht is gebeurd. Eigen schuld. Het zou te gek zijn als hij uiteindelijk als enige vrijuit zou gaan."

"Ga je het hem vertellen dan?"

Ze keek me neutraal aan. Zelfs aan de mimiek van een diepvrieskip zou meer informatie te ontfutselen zijn geweest.

"Heb je geen spijt?" vroeg ik ongelovig.

"De ellende was al aangericht. Ze is wat minder geworden."

Ik knikte, al wist ik niet of ik haar begreep.

"Enkel heb jij weer nieuw verdriet gebracht. Teleurstelling. Ik mocht je zo graag. Je was nou een van de weinige mensen die echt stond voor wat hij zei. Betrouwbaar. Een steun. Een echte vriend."

Tot nog toe had ik me goed gehouden, nu keek ik weg van haar gezicht. Ze zakte onderuit en kwam met haar volle gewicht op mijn borst te liggen. Ze likte aan een van mijn tepels, snuffelde door mijn borsthaar en mijn opportunistische pik zwol onmiddellijk tussen haar dijen op. Lulu verschoof haar onderlijf om hem ruimte te verschaffen. Er ontsnapte een lange, genotterige kreun aan haar verbeten mond en ze siste: "Slappeling."

PHILIPS INVENTS

De Matchline breedbeeld-televisie 100 Hertz met Digital Scan

Philips vindt de Matchline 100 Hertz met Digital Scan uit. Toch wordt hier met het unieke "CrystalClear" nog een nieuwe dimensie aan toegevoegd. Deze unieke combinatie in techniek resulteert in een uitzonderlijk rustig beeld zonder trillingen met een nog hoger contrast en een nog scherper beeld. De Matchline TV is bovendien de eerste breedbeeldtelevisie die Digital Scan combineert met 100 Hertz techniek. En dankzij de Panoramic View functie kunt u elke uitzending nu al op breedbeeldformaat bekijken op een manier alsof u het zelf beleeft. MATCHLINE

Philips breedbeeldtelevisie: de natuurlijke manier van kijken.

PHILIPS INVENTS FOR YOU

PHILIPS

Bel voor meer informatie de Philips Consumentenlijn: 06-8406 (20 cent per minuut).

Ka

Ze zijn bezeten van hun sport, verslaa
te nemen. Toch zien ze zichzelf be
Kamikaze vertellen deze sportieve t
van hun halsbrekende toeren. Deze ma

ka

29 jaar, controleert als keurmeester van de Stichting Recreatie in Den Haag buitensportorganisaties op veiligheid en natuurvriendelijkheid, woont in Wageningen. Kwam in 1987 in de Belgische Ardennen met de speleologie in aanraking. Volgde in Nederland een basiscursus bij een speleologenvereniging. Daalde in het Poolse Tatra-gebergte af in de Jaskina Snieza, de grot van sneeuw en ijs. Nam in 1992 deel aan de Dutch Caving Expedition in de Filippijnen waar nauw werd samengewerkt met het nationale ministerie van Landbouw en Bosbeheer bij het in kaart brengen en fotograferen van ondergrondse watersystemen. Wil toekomstige expedities sterker koppelen aan ontwikkelingshulp en bescherming van natuur en milieu.

Voorbereidingen

"De beste voorbereiding is uiteraard regelmatig te grotten, hetgeen ik dan ook doe. Daarnaast zit ik in de goede positie dat ik door m'n werk veel met sport bezig ben, zoals lopen, klimmen en kanoën en op deze wijze m'n conditie redelijk op peil kan houden. Bovendien moet ik als controleur op allerlei veiligheidsaspecten van de buitensporten letten waardoor m'n technische kennis voortdurend wordt aangevuld."

Het materiaal

"Je draagt een bepaald soort kleding: een stevige, waterdichte overall, een isolatiepak, speleolaarzen (zonder canvaslaag), een helm van kunststof met verlichting en een reddingsdeken voor noodprocedures. De verlichting bestaat uit een elektrische en een carbidlamp plus reserve-onderdelen. Daarnaast hebben we technische uitrusting om te klimmen en af te dalen, zoals een speleogordel, een croll, een touwrem plus trapkoord en leeflijn, een speciaal geknoopt touw met twee musketons, die je niet hoeft te schroeven."

De sponsors

"Sponsoring is een groot probleem voor speleologische expedities. Speleologie is in ons land een onbekende sport en onbekend maakt onbemind. Doorgaans krijgen we slechts gedeelten van een expeditie gesponsord: vliegtickets tegen gereduceerde prijs en materiaal van diverse fabrikanten. Voor de rest moeten we barbecues organiseren en T-shirts verkopen om de extra kosten te kunnen financieren. Een klimexpeditie - om maar iets te noemen - naar de K-2 wordt zwaar gesponsord, terwijl voor een speleologische expeditie naar de Filippijnen nauwelijks sponsors te vinden zijn. Eigenlijk is dat een vreemde zaak. Te meer daar zo'n expeditie naar de Filippijnen een enorme goodwill oplevert door de vorm van ontwikkelingswerk die ermee gepaard gaat."

Waarom ben je speleologie gaan doen?

"Als assistent-beheerder van een groot bungalowpark in de Belgische Ardennen was ik bijna 24 uur in de weer. Ik zocht rust, stilte en ook een stuk spanning en vond dat in het afdalen in grotten in de omgeving waar ik werkte. Al gauw liet de speleologie diepe indrukken bij me achter door het ervaren van een compleet andere wereld. Het is er donker, je komt er geen mensen tegen, geen huizen, bomen en wegen. Je raakt in een totaal andere dimensie verzeild. Met niets anders te vergelijken. Of het moet een sprookjeswereld zijn met prachtige druipstenen, watervallen en merkwaardige organismen. Soms heb je ook het gevoel een soort Armstrong te zijn die als eerste mens voet op de maan zet. Dat ervaar je als je naar gebieden trekt waar nog onbekende grotten zijn, zoals op de Filippijnen. Het hoogtepunt van zo'n expeditie is dat je je voet kunt neerzetten op nog nooit betreden bodem, rond kunt dolen in een gebied dat nog niet in kaart is gebracht."

Wat betekent deze sport voor je?

"Een vlucht uit het dagelijks leven. Alles in die bovengrondse wereld is zo georganiseerd, staat zo vast, is ook zo bekend, dat ik op zoek ga naar het onbekende en dat vind ik in die werelden onder de grond."

Vind je gevaarlijk wat je doet?

"Speleologie op zich hoeft niet gevaarlijk te zijn mits je je voldoende indekt. Daaronder versta ik: cursussen volgen, over goed materiaal beschikken, je ter plaatse op de hoogte stellen van de situatie, goede plannen maken en goede mensen om je heen verzamelen want speleologie is een echte teamsport. Op die manier beperk je het gevaar. Een gevaarlijk element bij het grotten is als het plotseling gaat regenen en je een *crue* krijgt, in een gang zit die binnen enkele minuten vol water loopt. Vandaar dat het opvragen van een weerbericht uitermate belangrijk is. Mensen zijn in het algemeen op zoek naar spanning en niet naar gevaar. Sporters die het gevaar opzoeken, vind ik ziekelijk. Naar mijn gevoel is daar iets mee mis."

DOOR: HERMAN LABRUYÈRE

mi

fd aan gevaar en bereid grote risico's slist niet als lefgozers. In de serie hrillseekers over het wat en waarom and: **Herman Frederiks, speleoloog**

ze

Wat geeft spanning je?
"Meer zelfkennis, door het benaderen van je eigen grenzen. Ik denk dat het heel belangrijk is je eigen grenzen te leren kennen en te weten of je bepaalde situaties wel of niet kunt hanteren."

Welke sport vind je gevaarlijker?
"Duiken in combinatie met speleologie. Dat is, denk ik, de gevaarlijkste sport ter wereld. Je zit in ondergronds water waarin je niet zomaar even naar boven kunt komen om wat lucht te happen indien je je zuurstofapparaat kapot hebt gestoten."

Wat is de gevaarlijkste situatie waarin je hebt verkeerd?
"Dat was op de Filippijnen. We ontdekten daar een nieuwe grot waarin zich een enorme put bevond met een vlijmscherpe rots. Als je touw daar maar even mee in aanraking kwam, zou het meteen worden doorgesneden. Het kostte ons een dag om daarin af te dalen. Vervolgens volgden we een gangenstelsel dieper de grot in. We zaten uiteindelijk zo'n 130 meter onder de grond. Op een gegeven moment belandden we in een heel lage, brede gang, waar zoveel water in stond, dat er nog slechts tien centimeter luchtruimte boven zat. We voelden tocht en zagen vleermuizen vliegen. Dat betekende dat er ergens achter in die gang een grote ruimte moest zijn. We hadden ontzettend veel moeite gedaan om zo ver te komen en veel tijd gestoken in het elimineren van de risico's. M'n maatje bleef op me wachten. Ik ging door, moest op mijn rug het water in met dat kleine laagje lucht boven me. Ik wist niet hoe lang die gang was want er was nog nooit iemand doorgegaan. Al gauw verwijdde die zich tot een ondergronds meertje met het plafond direct erboven. Het bleek zo groot te zijn dat mijn oriëntatie ging wegvallen door het omzeilen van allerlei obstakels. Opeens realiseerde ik me dat de grens was bereikt. Het zweet brak me uit. Er was die drive om door te gaan, want ik wilde weten waar ik op uit zou komen. Maar ik wist dat als het buiten maar even zou gaan regenen het hele zaakje vol water zou lopen en ik zonder lucht zou komen te zitten. Ik ben er 200 meter in gegaan en toen omgekeerd. Puur omdat mijn maatje daar nog stond kon ik door zijn geroep de weg terug vinden."

Wat vind je heldhaftig?
"Dan denk ik aan mensen die zich met een zeker gevaar voor eigen leven inzetten om iets goeds te doen. Wat dat betreft heb ik bewondering voor Artsen zonder Grenzen die midden in oorlogstijd naar een vluchtelingenkamp in bijvoorbeeld Soedan."

Wat zijn de belangrijkste eigenschappen die je moet hebben voor jouw sport?
"Goede ogen, om zelfs bij het slechtste licht nog iets te kunnen opvangen en gevaren die jou en het team belagen tijdig te kunnen onderkennen. Goede ogen ook in meer figuurlijke zin: te zien wat het gevaar van jouw aanwezigheid voor zo'n grot inhoudt. Dan doel ik op het ecologische systeem dat ontzettend kwetsbaar is in zo'n grot. Alles wat daar leeft, is compleet aangepast aan dat milieu. Je komt daar vissen tegen die geen ogen hebben. Als je die kwetsbaarheid in zo'n milieu niet kunt signaleren, kan je enorme schade aanrichten."

Wat is je grootste angst?
"Lieden die zich met buitensporten bezighouden door onbewust gedrag of uit commerciële overwegingen het gaan verpesten voor de mensen die echt genieten van het buiten zijn in de natuur. Dat gebeurt al op grote schaal. In België worden steeds meer grotten en rivieren afgesloten omdat buitensporters er zich niet netjes gedragen en zich niet aan de regels houden. Dat gebeurt overigens niet alleen in België maar in heel Europa en zelfs al in Derde Wereldlanden. Steeds meer natuur wordt er kapot gemaakt door commerciële drijfveren van buitensport-organisaties en reisbureaus. In nog geen vijf jaar tijd heb ik in de Ardennen een paradijselijk stukje natuur door bemoeienissen van buitensporters zien veranderen in één grote modderpoel. Dat is diep triest. Het gevolg is dat steeds meer lokaties door overheden voor de buitensport worden afgesloten en dat is ook heel begrijpelijk."

Wat is je grootste wens?
"Om mijn hobby, de speleologie, in te zetten voor ontwikkelingswerk."

Hoe ver ga je om je doel te bereiken?
"Tegen de grenzen van mijn eigen kunnen aan."

Als je moet kiezen tussen een gewone grot en de grot der liefde?
"Voor mij is spanning het belangrijkste. Ook in sex. Een grot zonder spanning is niet leuk en sex zonder spanning is ook maar slap gedoe. Het verschil tussen speleologie en sex is dat je bij speleologie de spanning voortdurend onder controle moet houden en bij sex op het juiste moment moet loslaten."

Wat is je schietgebed op het cruciale moment?
"In een echt moeilijke situatie is er geen tijd voor een schietgebed. Dan ben ik erg nuchter en ga juist heel accuraat handelen."

Wat was het belangrijkste moment in je sport?
"Toen ik twee jaar geleden mijn baan als keurmeester kreeg, was dat het belangrijkste moment in m'n leven. Toen ik mijn vriendin ontmoette, was dát het belangrijkste moment. Er is steeds een nieuwe piek. Voor mij is er niet één bepaald moment dat het allerbelangrijkste is. Als ik terugkijk, ga ik altijd relativeren."

Zijn er makkers in jouw sport verongelukt?
"Nee, gelukkig niet. Wel zijn er enkele maten door het oog van de naald gekropen, bijvoorbeeld op het nippertje gered van onderkoeling."

Wat is de gevaarlijkste plek waar je de liefde hebt bedreven?
"Ik wou dat ik kon zeggen dat het in een grot was. Dat lijkt me helemaal te gek. Maar het gebeurde gewoon bovengronds, in een bos. Niet gevaarlijk dus, maar ik vond het wel heel spannend."

De (fiscaal) aantrekkelijke secretaresse

Je hebt deeltijdsecretaresses en voltijdsecretaresses, waarvan de tweede relatief het minst kost. Maar het voordeligst is toch je eigen vrouw...

In een kantoorgebouw stapte ik op de negende uit de lift en werd daar aangesproken door een vrouw. "Komt u voor de heer Schot?" vroeg ze.
Ik kwam niet voor de heer Schot, ik ken trouwens geen Schot, maar greep de strohalm van het avontuur, dus ik beaamde het.
"Volgt u mij maar," zei de vrouw. Ze had zo'n secretaressestem, kordaat en koel, alleen in gebruik tijdens de uitoefening van haar beroep en dan nog uitsluitend in de omgang met zakelijke relaties van buitenaf. Zo liep ik door een lange gang in straf tempo achter de benen van de secretaresse aan. De eerste kennismaking met een bedrijf bestaat vaak uit de benen van de secretaresse. Directiesecretaresses dragen bijna altijd een rok, soms zelfs een japon of een *deux pièces*. Directiesecretaresses zouden kleedgeld moeten krijgen, wat rechtvaardiger is dan een auto van de zaak voor chefs die toch nooit buitenkomen.
Dat met de heer Schot is toen narrig afgelopen, want gevoel voor humor bleek niet de sterkste kant van deze secretaresse en ook Schot zelf zag niet de aardigheid van onze verrassende ontmoeting in. Zelf voelde ik me niettemin volop teruggeworpen op het fenomeen secretaresse. Twintig jaar lang heb ik daar in het verleden mee moeten leven. Toen de voorspoed het grootst was had ik er zelfs drie, van wie er overigens twee in deeltijd werkten. Een deeltijdsecretaresse is half werkneemster, half vrouw. Half werkneemster komt in deze situatie neer op toch nog wat omhanden willen hebben en bij dat gevoel zoekt zij een passende baas. 't Is vaak voor de gezelligheid en een overdreven zakcent dat ze werkt, maar of dit voor de economie een gezond uitgangspunt is, waag ik te betwijfelen. Zelf heb ik altijd vermoed dat twee deeltijdsecretaresses samen veel duurder zijn dan één voltijdsecretaresse, al was het maar omdat op het jaarlijkse personeelsfeest de deeltijdsecretaresses zich te goed deden op het niveau van een voltijdsecretaresse.
De ene deeltijdsecretaresse heette Annemarie, de echte naam van de andere wil me niet meer te binnen schieten, maar ik noemde haar altijd het *slangetje*. Slangetje deugde niet en had, zo bleek al spoedig, ook in vorige banen niet gedeugd. Ze sjoemelde bijvoorbeeld grootschalig met haar vakantiedagen en sprak kwaad over haar *collegaatjes*, ten onrechte naar naderhand bleek. De bom barstte op een dag dat op kantoor een ingrijpende verbouwing gaande was. Ter wering van het stof waren de deuropeningen behangen met doorzichtige plastic vellen. Slangetje haalde weer één van haar streken uit, ten koste van anderen en toen nam ik het niet meer. Woedend beende ik op haar kamer af, raakte verwikkeld in zo'n plastic vel en van daaruit bulderde ik dat het afgelopen moest zijn en dat ze anders haar biezen kon pakken. Nu was ik voldoende werkgever om te weten dat je niet zomaar iemand kunt ontslaan, dus ik vertrouwde mijn eigen woorden niet helemaal. Maar zie, nadat ik was uitgeraasd en me had bevrijd uit het plastic, kwam ze even later naar me toe en verzocht met een nederig meisjesstemmetje om ontslag op staande voet. Dit werd bliksemsnel verleend en ik begeleidde haar persoonlijk naar de uitgang. Sindsdien was het op kantoor een stuk leuker.

Voor de andere deeltijdsecretaresse, Annemarie, had ik een zwak. Ze was welopgevoed, van middelbare leeftijd, haar vijf kinderen waren al groot en haar man was net als ik directeur, zij het elders, dus ze kon met mij meevoelen. Ik heb twee dingen aan haar moeten verbeteren. Ten eerste: ze kwam naar kantoor met zo'n jagershoedje op met neergeklapte randen, Engels voor gevorderden zal ik maar zeggen, en dat stond haar bezopen. Dit moest ik haar uitleggen, want ik heb liever niet zulke hoedjes om me heen. Annemarie heeft het hoedje nooit meer gedragen.
Wat ook niet kon, waren op zekere dag haar contactlenzen. Ze had van zichzelf bruine ogen en droeg een bril. Maar op een ochtend wenste zij mij goedemorgen, ik keek op en tuurde in felblauwe kijkers, *horror* van de beklemmendste soort. Dat is toen een betrekkelijk lang gesprek geworden. Ook dit keer liep het voor mij, voor het welbehagen ten kantore en voor haarzelf goed af; ze heeft de lenzen nooit meer ingedaan. Later is Annemarie vertrokken omdat zij zich het gebruik van een PC niet eigen wilde maken. Jammer.
Dan was daar ook nog de voltijdsecretaresse, het pronkstuk, dat met haar benen de bezoekers door het bedrijf voorging en daarin heel begaafd bleek. Ik zal u een geheim verklappen voor het geval u ooit een eigen zaak begint. Zoek daarvoor een voltijdsecretaresse die ook genegen is met u in het huwelijk te treden (of dat al heeft gedaan). Dat is verreweg het goedkoopst. Ze kan toe met weinig of geen salaris als er even geen geld is, ze is fiscaal heel aantrekkelijk en ze doet in één ruk door het huishouden erbij. Daarom laat het zich denken dat de oprichting van mijn onderneming samenviel met een bruiloft.

DOOR: F.L. SPIELMANN · ILLUSTRATIE: RAOUL DELEO

Authentieke tuitsigaren dragen de naam Elegant, zoals u weet. Naast de bekende tuitcigarillo, tuitsumatra en tuitknak is er nu de Elegant Rich & Light. Een slanke tuit waarvan het dekblad, de zogenoemde Havana Shade, op Cuba onder kaasdoek wordt geteeld.

Voeg bij dit lichte dekblad de kruidige melange van het binnengoed en u hebt een vermoeden van smaak en aroma: licht en rijk. (Precies zoals de naam zegt.)

Elegant. De Authentieke Tuitsigaren van Agio.

Brengt de gezondheid ernstige schade toe, k.b. 4.10.1994, Stb. 720.

Creatief in bed

De Vlamingen zijn steeds creatiever en intenser in bed. Nieuwe technieken zouden het sexleven behoorlijk opkrikken. Zo blijkt een orgasme van 45 minuten vandaag de dag niet meer onmogelijk te zijn voor de Vlaming.

Niet de kwantiteit maar de kwaliteit van het paren zou in Vlaanderen de laatste decennia gevoelig de hoogte zijn ingegaan. Erotiek schijnt één van de weinige zaken te zijn die in de cultuurindustrie waarin wij leven, is kunnen ontsnappen aan oppervlakkigheid. Een recente enquête van het weekblad *Panorama/De Post* heeft uitgewezen dat in Vlaanderen diepzinniger, creatiever en intenser wordt gevreeën dan 20, 30 jaar geleden. Dit ondanks het feit dat in de jaren '50 en '60 de Vlamingen op dat terrein ook al een benijdenswaardige reputatie hadden opgebouwd. Een *prestige d'amour* die weerklank vond tot in Eindhoven en Amsterdam. Tot Parijs zelfs. Zo werden onze Vlaamse wielrenners Rik Van Steenbergen en Rik Van Looy in Franse publikaties beschreven als meesters over *Les muscles de l'orgasme*, meesters over de spieren van het orgasme. Een Westvlaamse wielrenner, wiens naam ik niet zal noemen, werd er zelfs van verdacht *a volonté* orgasmes te kunnen opwekken die méér dan een uur konden duren (*sur commande et à volonté des orgasmes de plus d'une heure*). Het zijn de instinctieve basishandelingen van onder meer die persoon die aan de grondslag zouden liggen van een Antwerpse studie over het klaarkomen. Zoals bekend duurt een doorsnee orgasme zowel bij vrouwen als bij mannen slechts 4 tot 12 seconden. Het gebruik van de juiste spieren op de juiste manier zou een orgasme evenwel kunnen rekken tot langer dan één uur. Tijdens een vooraanstaand congres van juli 1994 in het Congrespaleis aan de Kerkrui zou een daarvoor aangezocht echtpaar dankzij de nieuwste technieken een orgasme hebben beleefd met een duur van méér dan 45 minuten (!). Onderzoeken met medewerking van meer dan 100 echtparen zouden aan de basis liggen van een systeem dat orgasmes oproept op om het even welk tijdstip en dat de duur van de orgasmes verhonderdvoudigt. Dokter Vuylsteke van de groep *Dokters voor Vrij Vlaanderen* bracht de idee voor deze methode enkele jaren geleden aan de oppervlakte in ons gewest en experimenteerde in de eerste plaats in zijn eigen vriendenkring. Dokter Vuylsteke: "Mijn vriend Herman Hamberger uit Rumbeke had een ellendig sexueel leven. En dat al sinds enkele tientallen jaren. Zijn vrouw kon zich niet herinneren dat ze ooit was klaargekomen en Hemberger zelf beschouwde zijn penis als een soort blindedarm. Hij noch zij kon nog moeilijk worden gemotiveerd om nog een keer over te gaan tot de geslachtsdaad. Haar orgasmes ontlokte zij dan ook voornamelijk uit dankzij handwerk. Hijzelf aan occasionele ontmoetingen met homofielen en prostituées. De man stond in elk geval zeer sceptisch tegenover mijn therapie. Maar onder druk van zijn echtgenote, die een laatste poging wou ondernemen om hun huwelijk te redden, hield hij zich toch enkele weken aan mijn richtlijnen. Het resultaat was zonder meer hoogst verrassend en verbazingwekkend. In een brief van 25 november 1993 schreef Herman Hamberger het volgende: *Geachte Dokter, beste vriend. Sinds we ons houden aan uw instructies werd heel ons liefdeleven omgegooid. Mijn lieve vrouw Rita en ikzelf zweven iedere dag door de zevende hemel en we komen tot orgasmes die vaak langer duren dan één uur. Het stap voor stap volgen van uw aanwijzingen heeft ons leven een andere betekenis gegeven.* Toch even zeggen dat zulke belangrijke positieve wijzigingen in het sexuele gedrag niet van vandaag op morgen kunnen gebeuren. De morgen van de volgende dag zal een paar niet meteen een orgasme van 60 minuten bereiken, het kost heel wat tijd en moeite en vooral een strenge discipline. Er is echt wel wat inzet en oefening vereist om tot zo'n resultaat te komen. Vooral mannen hebben weleens last om de kaap van de 15 minuten te nemen. Vrouwen daarentegen kunnen al vrij snel hun orgasmes uitbreiden tot 15 à 30 minuten met een intensiteit die op een zéér hoog kwalitatief niveau ligt. Een gegeven dat na het liefdesspel wordt geaccentueerd door vaginale contracties die in de meeste gevallen nog tientallen minuten, zelfs tot een uur na de coïtus kunnen nawerken. Contracties die inzake prikkel in grote mate vergeleken kunnen worden met het orgasme zelf. Wordt het klaarkomen na enige tijd een gewoonte, dan kan het exitatieniveau dankzij enkele bijkomende oefeningen nog worden opgetrokken tot een nog hoger peil met sneller wederkerende golven van contracties. Maar ook voor mannen biedt de techniek een grote verbetering. In feite voelt een man met een normale gezondheid het verschil van bij de eerste training. Mannen die bij wijze van spreken niet meer weten dat ze een vrouw naar een hoogtepunt kunnen penetreren, krijgen na de eerste oefeningen hevige erecties die gedurende lange tijd intact kunnen blijven, die doorgaans één uur of méér hun werkvermogen kunnen behouden. Maar dat is lang niet alles. Ook het tijdstip van de ejaculatie kan 100% onder controle worden gehouden. De fase *of no return*, dus het stadium waarin het ejaculaat opwelt, een doorgaans zeer korte tijdspanne die tot de meest opwindende behoort die het menselijk lichaam kan beleven, kan ook bij mannen meer dan 60 minuten worden aangehouden. Dankzij de nieuwe techniek zit ook de doorsnee man al vrij snel tussen de 30 en de 60 minuten op een orgasme zo hevig als een vuurberg. Zijn genieten wordt steeds sterker en stijgt zo nu en dan tot quasi ondraaglijke hoogtes. Op een steeds kleiner en kleiner wordend bewustzijnsniveau tot hij definitief, en dat punt kan verder en verder worden verlegd, op een punt komt waarbij nadenken totaal onmogelijk wordt en dus ook de controle van de ejaculatie.

Let wel, hij kan preventief voor een groot deel wél bepalen op welk moment dat zal gaan gebeuren. Het hoeft geen betoog dat vrijen op zulk een waardig niveau zalig is voor de gezondheid en vele ziektes en klachten voor

DOOR: IVAN HEYLEN • ILLUSTRATIE: GERT DOOREMAN

komt. Het sexuele plezier stimuleert immers in hoge mate het centrale zenuwstelsel en bevrijdt opgekropte spanningen en stress. Alleen mensen met hartklachten moeten vooraf wel even praten met de behandelende geneesheer. Iedere dag feest in bed! Het is een slogan die van Vlaanderen één van de bekendste erotische glossies zal maken op de wereldkaart van *plaisir à volonté*. Hoera. Tussen alle grote kwaden van de consumptiemaatschappij draagt deze nieuwe en energievriendelijke genotsvorm alleen maar goede elementen in zich. Hoe gaat dat nu allemaal in zijn werk. Professor dokter Vuylsteke: "De praktische beleving van het horizontale orgasme steunt op de wetten van de transcendente meditatiewetten van Maharishi Mahesh Yogi. De eerste oefening bestaat erin een mantra te herhalen. Neem nu bijvoorbeeld het veelgebruikte *herum*. Herhaal in gedachten gedurende enkele minuten, tien minuten, een half uur, een uur, herum-herum-herum. Al na enkele ogenblikken zal blijken dat het lichaam enigszins oplost in de geest. Welnu, tijdens de copulatie herhaalt men in gedachten eveneens die mantra: he-rum-he-rum-he-rum. En wel degelijk mooi samen in het ritme van de in- en uitglijdende penis. En wel zo dat de 'he' wordt gedacht tijdens het naar binnenduwen van de lingam. De 'rum' loopt dan weer synchroon met het terugtrekken. Het belang van de juiste plaatsing van de mantra maakt het verschil tussen kunst en handelen. Door de op die wijze verkregen coördinatie tussen geest en zenuwstelsel ontstaat het vermogen om doelgericht tot orgasmes te komen die resulteren in een maximaal genot. Orgasmes die aanslepen zolang de persoon de mantra op het gepaste ritme herhaalt. Het is een open weg naar een cosmisch sexleven. En een groots sexleven is een sleutel tot een goede gezondheid, lichamelijk en geestelijk. Voor zieken is het mantra-neuken of mantra-masturberen zelfs de snelste weg naar herstel. Komen tot een orgasme van een uur of langer is voor veel mensen de realisatie van een cosmisch gebeuren, van een atheïstische godsverwerkelijking."

Tot zover Dr. Vuylsteke met zijn bijdrage tot betere sex in Vlaanderen. De serie columns *Sex in Vlaanderen* geeft een duidelijke en daardoor een misschien wat overdreven weerspiegeling van onze moderne liefdeswereld in Vlaanderen. Deze overdrijving heeft uiteraard geen ander doel dan het nut van de lezer. De geheime onderhuidse ziekten waaraan deze wereld lijdt, dringen door de heldere en no-nonsens wijze waarop ze worden benaderd, beter tot de lezer door. *'Sex in Vlaanderen* is bedoeld als een vlijmscherpe satire op de gebreken en de excessen van minnaars in de hedendaagse maatschappij. De verantwoordelijkheid voor alle geniale, verfoeilijke cynische, sadistische of maniakale uitspraken van geciteerde getuigen ligt dan ook vanzelfsprekend bij die getuigen elf. De schrijver neemt op dat vlak vaak voorwaardelijk afstand van de inhoud van die getuigenissen. *(Met dank aan het Gewestelijk Instituut voor Seksuologie)*

Prikkelende Pierce

Ze is stijf, ze is bleek, ze is nuffig en ze is zwaarlijvig. Mary Pierce is een non in Calvin Klein-ondergoed. En o, wat maakt haar dat on-weer-staan-baar prikkelend...

Een enkele keer staat er een sporter op die meer dan het normale aantal toeschouwers naar de stadions trekt. Die heeft dan het zogenaamde *charisma*. Er gaat een wervende straling van zo iemand uit. Meestal gaat die aantrekkingskracht gepaard met een even groot gedeelte van de supporters dat tegen is.

Ik ken mensen die nooit naar tennissen keken, maar nu geen *game* overslaan wanneer **Mary Pierce** meedoet. Waarschijnlijk gebeurt dat niet vanwege de uitstekende volley van Pierce, maar zijn er andere kwaliteiten in het geding, bijvoorbeeld die ingewikkeld geknotte paardestaart.

Je bent voor of tegen Mary Pierce. Ik ben vóór, maar ik begrijp de tegenstemmers. Of liever: ik begrijp dat de tegenstemmers ons, de voorstemmers, niet snappen.

Erotiek laat zich niet volgens bepaalde regels vatten.

Wij voelen de onstuitbare drang om Mary te zien tennissen. Als ze klaar is, gaan we bekijken hoe zij haar natte halsje afdroogt, Mary denkt dan aan Iraanse poëzie uit de achttiende eeuw. En we worden steeds geiler en Mary gaat steeds harder meppen. Ze heeft vast een SM-kamertje in haar villa. Aha, we gaan de paardestaart met een dikke spijker in de muur rammen en met een tennisracket zachtjes op haar slaan als ze wil.

"Heb jij SM-neigingen?" vroeg iemand me laatst.

Nee, niet zoveel.

Mary Pierce zou me kunnen overhalen, bedacht ik me. Ik zou zelfs veel voor haar doen: een dikke buik krijgen en dan zo'n raar masker opzetten. Belachelijk zou ik me willen maken voor Mary. Een zwakke zucht verlaat haar mond, haar lichaam spant zich en zij serveert, Mary Pierce ziet eruit als een non. Dat maakt haar zo onweerstaanbaar. Dat maakt haar tevens onaantrekkelijk. Stijve hark, bleek, nuffig, paardestaart, ietsje te zwaarlijvig en moeilijk verplaatsbaar; alles wat wij heerlijk aan haar vinden, is voor de rest van de tennisliefhebbers reden om de knop van de televisie om te draaien en naar iets anders te kijken.

Ze staat klaar voor de opslag. Opeens is er wanhoop in haar blik. Wij, de fans, kruipen dichter naar het scherm toe. Dit is het, nu gaat ze doen dat ons verlamd en willoze slachtoffers maakt. Het mini-toneelstukje met een enkel dramatisch gebaartje.

Die schrik in de ogen. Het plotselinge afwezig zijn. Dat mooie amateurtoneelverdriet.

Waar denkt ze aan? Aan haar eerste fietsje? Aan de dingen die nooit weerom keren? Aan de vergankelijkheid van alles? Waarom die plotselinge weemoed in haar ogen en die de diepte mee in sleurende zucht?

Alsof het opgooien van de tennisbal haar te machtig wordt. Ik wil naar haar toe rennen en de zware taak van haar overnemen - dit is geen werk voor een zwangere vrouw.

Misschien overdrijf ik. Het is ook al zolang geleden dat een tennisbal in een vrouwenwedstrijd op een *bevallige* manier over het net werd geslagen. Je was het niet meer gewend.

De laatste die zo sloeg als Mary-Jo Pierce was, vijfendertig jaar geleden, **Maria Esther Bueno** uit Brazilië. (Met lyrisch commentaar van **Willem O'Duys**. Willem moet met O en al, nog één keer terugkomen om Mary Pierce in geuren en kleuren aan ons uit te leggen.)

Bueno was een elegante, donkere atlete. De samba.

Mary Pierce is een stijve, bleke vrouw. 't Klooster.

En daarom kijken wij naar tennis van Mary Pierce. De non in haar maakt gek van verlangen. In maagdelijk wit slaat ze haar balletjes weg. Onder het witte rokje draagt ze een zwarte Calvin Klein-onderbroek met pijpen, hetgeen duidt op uittreding.

't Is een non, maar alle remmen zijn los. Het vrome Beatrijs-gezicht, dat regelrecht uit de middeleeuwen komt en dat wij dolgraag in een sadistisch-erotische bui met fijne kettingen en andere accessoires zouden omhangen voor een aangenaam samenzijn na de *match*, is het mooiste dat momenteel op de sportvelden te bewonderen valt.

Pierce wint de *grand slams*, maar voor hetzelfde geld zou zij in een literair programma van **Adriaan van Dis** haar nieuwe boek over het leven van Sartre kunnen komen promoten. Haar *Hollands Dagboek* in NRC Handelsblad zal stof doen opwaaien: dat er nog zóveel leuke onvermelde anekdotes over haar en haar verhouding met **Simone de Beauvoir** waren! De rijen voor Athenaeum Boekhandel zijn enorm wanneer zij signeert. De aanbidders zijn zowel mannen als vrouwen. Tegenstanders zijn er niet meer.

Nu zijn ze er nog, de mensen die het onweerstaanbaar aantrekkelijke aspect in Mary Pierce niet voelen en zien. Ze zijn aan de verliezende hand. Nadat Pierce Wimbledon gewonnen zal hebben en **Armando** naar haar beeld een gedenkteken heeft gemaakt voor de Europese Gemeenschap in Straatsburg, ter herinnering aan de Franse revolutie, zal zij door het hele volk aanbeden worden. Met of zonder bijgedachten.

DOOR: JAN MULDER · ILLUSTRATIE: ILLUSTRATIE KOLLEKTIEF

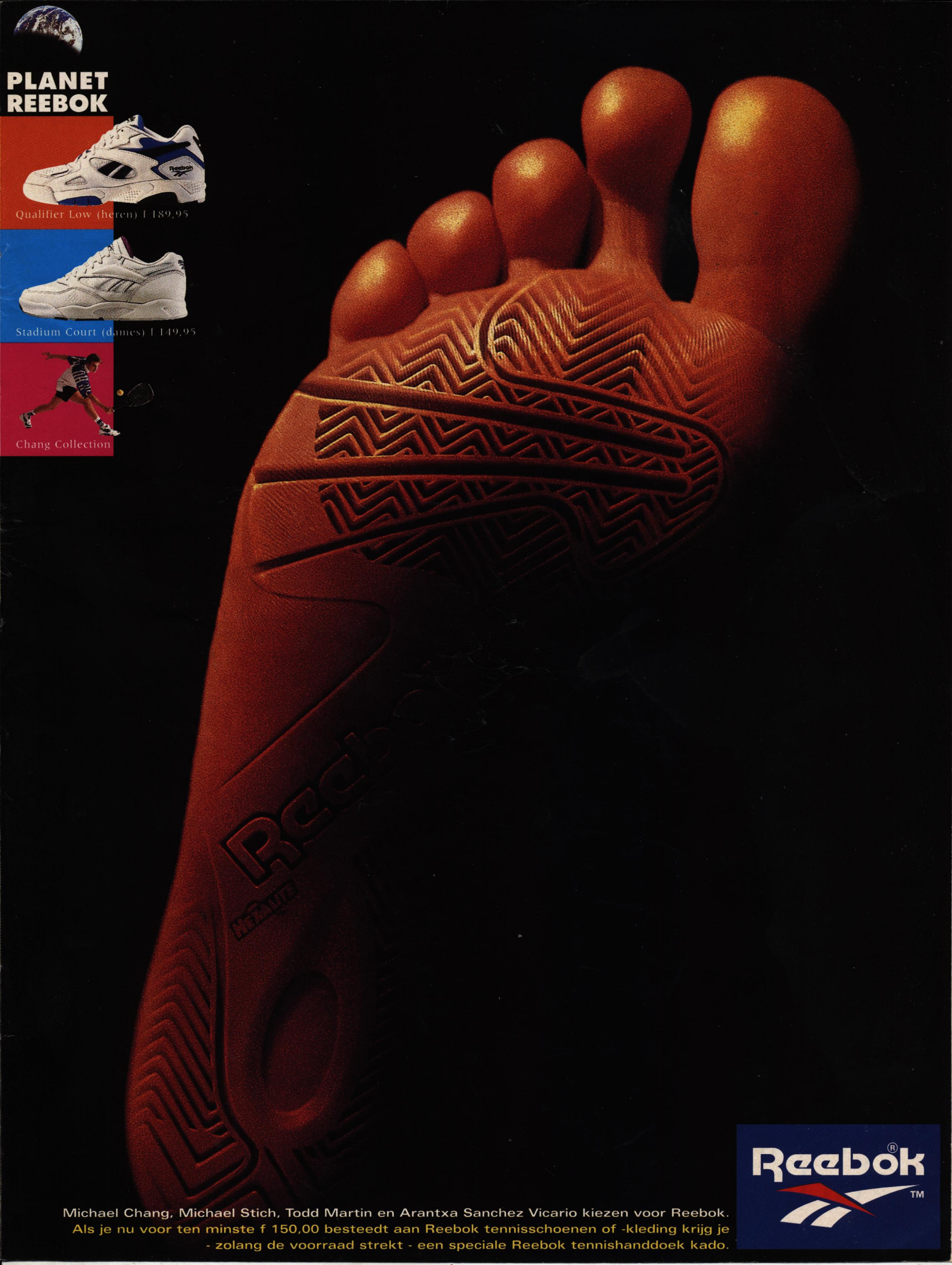
PLANET
REEBOK
Qualifier Low (heren) f 189,95
Stadium Court (dames) f 149,95
Chang Collection
Reebok
Michael Chang, Michael Stich, Todd Martin en Arantxa Sanchez Vicario kiezen voor Reebok.
Als je nu voor ten minste f 150,00 besteedt aan Reebok tennisschoenen of -kleding krijg je
- zolang de voorraad strekt - een speciale Reebok tennishanddoek kado.
Reebok
TM

VOLGENDE MAAND

Herman Brood & Monique Sluyter

The Beauty and the Beast? Brood en spelen? Hoe dan ook, ter gelegenheid van PLAYBOY's 12de verjaardag hebben we een speciale combinatie. Schilder ***Herman Brood*** *maakte* ***Monique Sluyter*** *tot zijn persoonlijke kunstwerk. Resultaat is een waanzinnig mooie fotoserie.*

Playboy is jarig *Voor u, de lezer, betekent de twaalfde verjaardag van PLAYBOY Nederland naast de kunstzinnige Brood & Sluyter-serie een héél speciaal aanbod: de roemruchte geschiedenis van PLAYBOY in één dik, rijk geïllustreerd boekwerk. Hoogtepunten uit het belangrijkste mannenblad ter wereld in één luxe uitgave.*

Autotest *De nieuwe Fiat Barchetta, getest door* ***Ric van Kempen.*** *En ook: een Nederlandse Alfa Romeo-monteuse als fotomodel. Hoezo ARBO-wet?* ***Hans Toonen & Hans Wientjens*** *fotografeerden haar... in de garage.*

Elmore Leonard, *zeggen ze wel eens, is de* classiest pulp fiction writer *in Amerika. Dat is als een compliment bedoeld. Van deze man een kort verhaal in het mei-nummer: over een marshal die een jonge crimineel van politiebureau naar bajes moet vervoeren, in een Cadillac. Spannend!*

Kan de verslaggeefster zich even uitkleden? ***Jimmy Carter****, ex-president van de Verenigde Staten, zei ooit in een PLAYBOY-interview dat hij wel eens lust voelde voor een andere vrouw dan zijn eigen echtgenote. Deze uitspraak sloeg in als een bom, maar zijn woorden zijn niets vergeleken met wat PLAYBOY nu laat lezen in het meest bizarre vraaggesprek dat het blad ooit heeft geplaatst: met de Russische presidentskandidaat* ***Vladimir Zhirinofsky****. Tijdens het gesprek met de verslaggeefster liet hij duidelijk blijken dat haar interview geslaagder zou worden naarmate ze meer open zou staan voor sex...*

Mag u nu de PLAYBOY kopen?

Ja, vanaf 7 april ligt het nieuwe nummer in de winkel, in de kiosk en bij uw favoriete benzinestation

PLAYBOY

HUGH M. HEFNER
EDITOR-IN-CHIEF

NEDERLANDSE REDACTIE:
Jan Heemskerk, hoofdredacteur, **Piet van Oss**, art director, **Mick Boskamp**, chef-redacteur, **Willem Baars**, **Jan Peter Jansen**, **Guus Luijters**, **Wim Schouten**, redactie, **Robert van Heusden**, **Ab van Joolen**, vormgeving, **Ina van Rijn**, **Betty van den Merkenhof**, secretariaat.

VASTE MEDEWERKERS:
Hans Boskamp jr., Michiel Heemskerk, Ivan Heylen, Stella Jongmans, Ric van Kempen, Goedele Liekens, Michel Linssen, Sara Luijters, Jan Metselaar, Jan Mulder, Herbert Paulzen, Govert de Roos, Hanneke Savenije, F.L. Spielmann, Ben Teeuwisse, Hans Toonen & Hans Wientjens, Studio Het Werkt, Theun de Winter.

AAN DIT NUMMER WERKTEN MEE:
Teksten: Herman Labruyère, Joris Moens, Pieter Webeling, Maarten Westermann.
Fotografie: Bart Jan Brouwer, John Derek, Marie Diebler, Theo Noort, Rob van der Reijden, Marly Schoenmakers.
Illustraties: Horacio Altuna, Rhonald Blommestijn, Raoul Deleo, Gert Dooreman, Richard Fegley, Marvin Freedman, Illustratie Kollektief, Mariet Numan, Ronald de Wit, Luiz Yudo.

PLAYBOY USA:
Arthur Kretchmer, editorial director, **Tom Staebler**, art director, **Gary Cole**, photography director.

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING:
Henry W. Marks, managing director, **Judie Feldman**, editorial services supervisor, **Karen Ziffra**, editorial services administrator, **Mary Nastos**, senior coordinator, **Tanya Robinson**, **Rosemarie Medina**, editorial services assistants.

PLAYBOY NEDERLAND:
Uitgeverij Spaarnestad BV, Ceylonpoort 5-25, 2037 AA Haarlem/Schalkwijk. Tel. 023-304304, fax 023-337293

MARKETING:
Anouk Boering, **Sonja Groot**.

UITGEVER NEDERLAND:
Meinard Carper.

DISTRIBUTIE:
Losse nummers: Aldipress BV, De Meern, tel. 03406-60611.

ABONNEMENTEN:
Voor abonnementsopgaven, inlichtingen en adreswijzigingen (min. 3 weken van tevoren) kunt u zich wenden tot:
Media Expresse *bij u in de buurt. De gegevens van Media Expresse vindt u in de Gouden Gids onder Boeken en Tijdschriften, op uw acceptgirokaart, het Media Expresse Magazine en op de adressticker op uw tijdschrift.*
Medianet BV, *Stationsplein 112-118, 2011 LN Haarlem, postbus 299, 2000 AG Haarlem/antwoordnummer 50200, 2000 VK Haarlem, tel. 023-173513, van ma t/m do van 08.30 tot 18.00 uur en op vrijdag van 08.30 tot 16.00 uur.*
Abonnementsvoorwaarden: *Abonnementsprijs per jaar f 87,-. Dit bedrag dient bij vooruitbetaling te worden voldaan. Daarvoor ontvangt u een acceptgirokaart. Betaling door middel van automatische incasso is ook mogelijk. Alle abonnementen gelden tot wederopzegging en worden zonder tegenbericht automatisch verlengd. Opzeggen van abonnement dient, liefst schriftelijk, te geschieden min. 6 weken voor afloopen van het abonnement, bij Media Expresse of Medianet.*
Buitenland: *Voor abonnementen in het buitenland (behalve België) worden prijzen en condities op aanvraag bij Medianet verstrekt.*
Wet op de Persoonsregistratie: *Enkele door u verstrekte gegevens zoals naam, adres en telefoonnummer hebben we opgenomen in ons gegevensbestand, zoals aangemeld bij de Registratiekamer te Rijswijk o.n. P0001113. Dit om u in de toekomst informatie te geven omtrent abonnementen, aanbiedingen etc.*

VERDELER VOOR BELGIË:
Karel Huysmans, Jan Blokxstraat 7, 2018 Antwerpen, tel. 03-2474511.

ADVERTENTIE-EXPLOITATIE:
Admedia BV, *Startbaan 8, 1185 XR Amstelveen, postbus 2216, 1180 EE Amstelveen, tel. 020-5455555.*

DRUKKERIJ:
Koninklijke Smeets Offset, Weert, **Pierre Timmermans**, **Gerard Kwaspen**.

LEESPORTEFEUILLE:
Zonder schriftelijke goedkeuring van de uitgever is het niet toegestaan PLAYBOY op te nemen in een leesportefeuille.

Deze klimplant staat garant voor de karakteristieke smaak van Grolsch Premium Pilsner. Reden te meer om alleen genoegen te nemen met absolute topkwaliteit hop.

OP EEN DAG DRINK JE GEEN BIER MEER, MAAR DRINK JE GROLSCH.

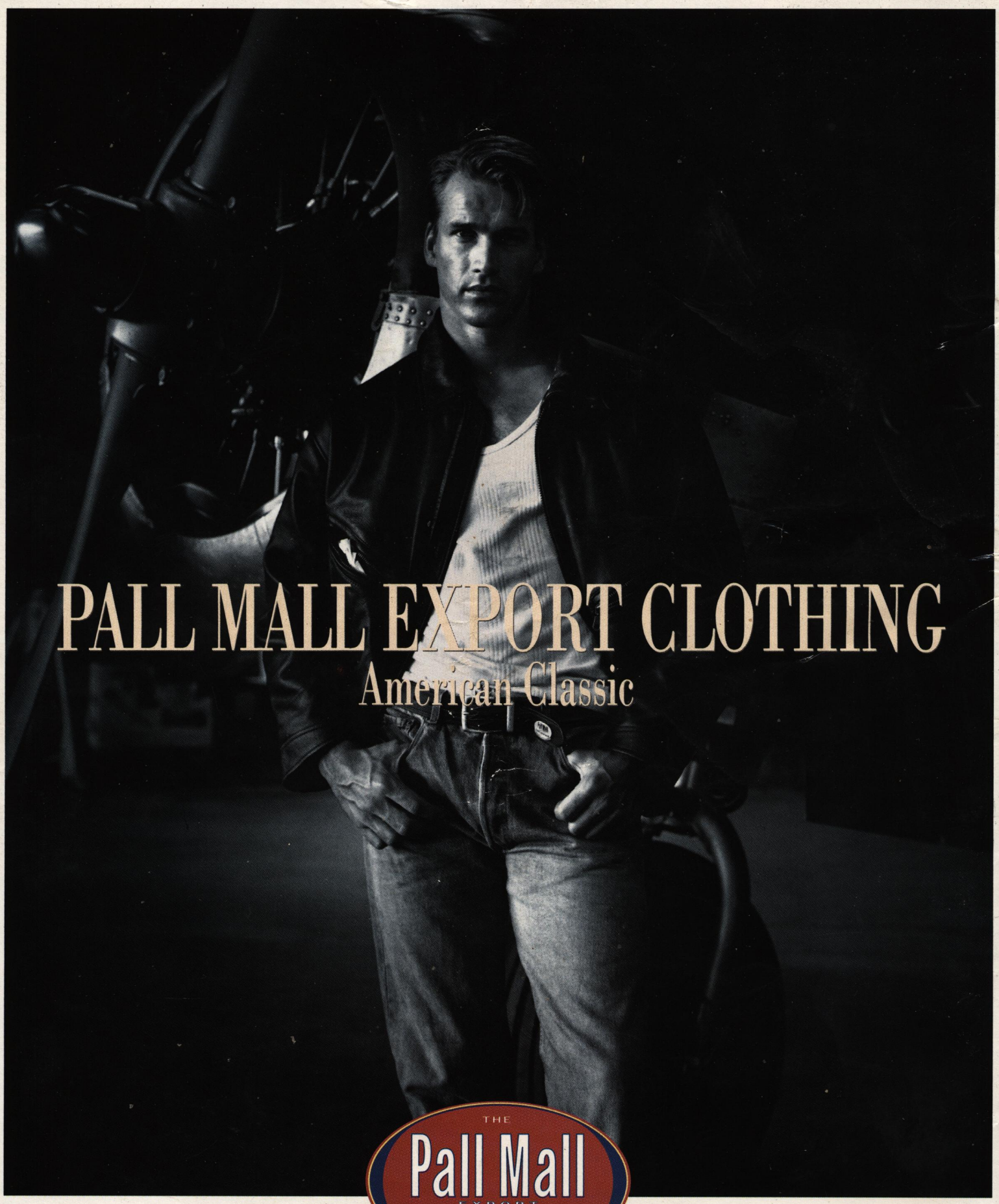

For more information THE Pall Mall EXPORT Clothing Company AMERICAN CLASSIC Call: 020 - 5406644

Spring 1995 summer

Matinique

Calyrescort Hell!

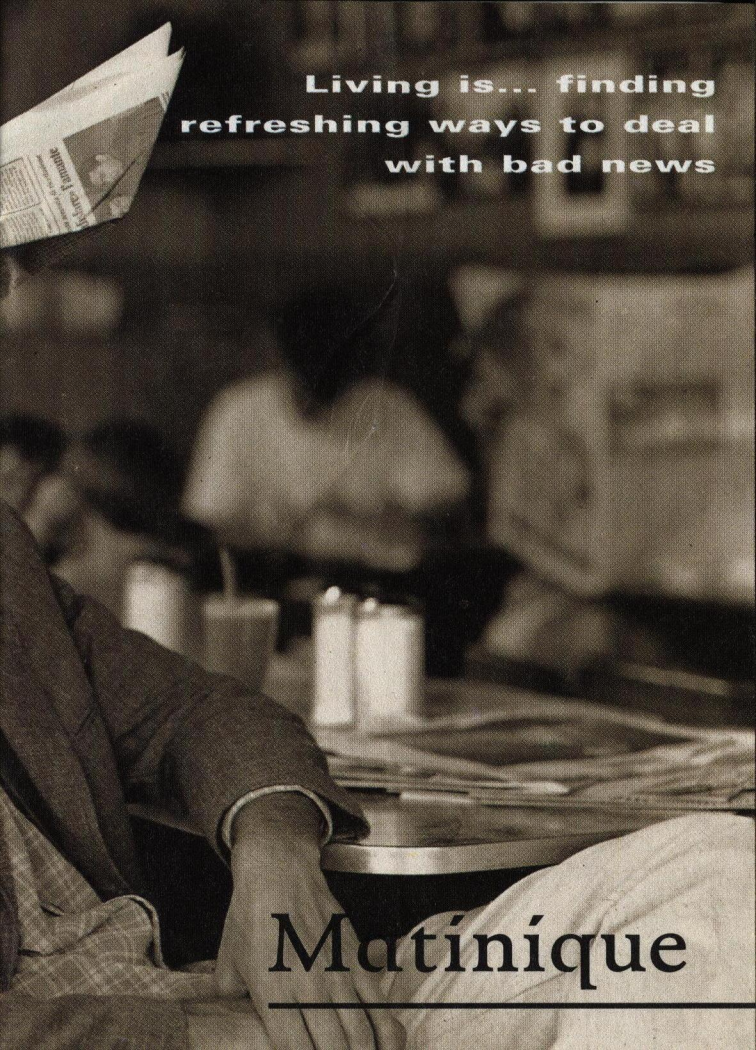
Living is... finding
refreshing ways to deal
with bad news
Matinique

400 Darrel T-shirt
250 Leon Waistcoat
132 Leslie Shirtjacket

110 Simon Shirt
532 Cab Waistcoat
252 Winol Blouson
206 N.West Jeans
Matinique

220 N.Martin Blazer

218 N.Ted Waistcoat

132 Jens Shirt

220 Mason Pants
402 Nickel T-shirt
532 Marley Knit
240 Lance Blazer
Matinique

404 Jacob T-shirt
537 Flint Knit
212 Rad Pants
206 Horton Blouson

Living is... standing up for what you believe
Martinique

216 Perth Shirt Jacket
531 Tilton Knit
212 Rail Pants

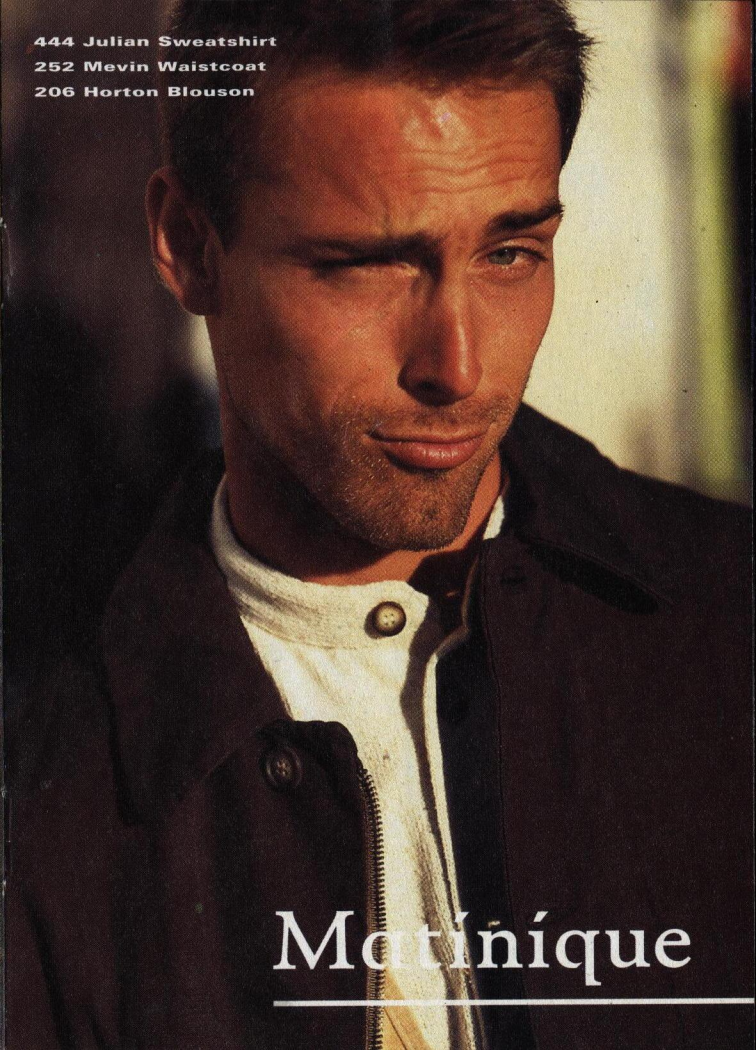
444 Julian Sweatshirt
252 Mevin Waistcoat
206 Horton Blouson
Matinique

Living is... not having to
argue about who is doing
the dishes

Matinique

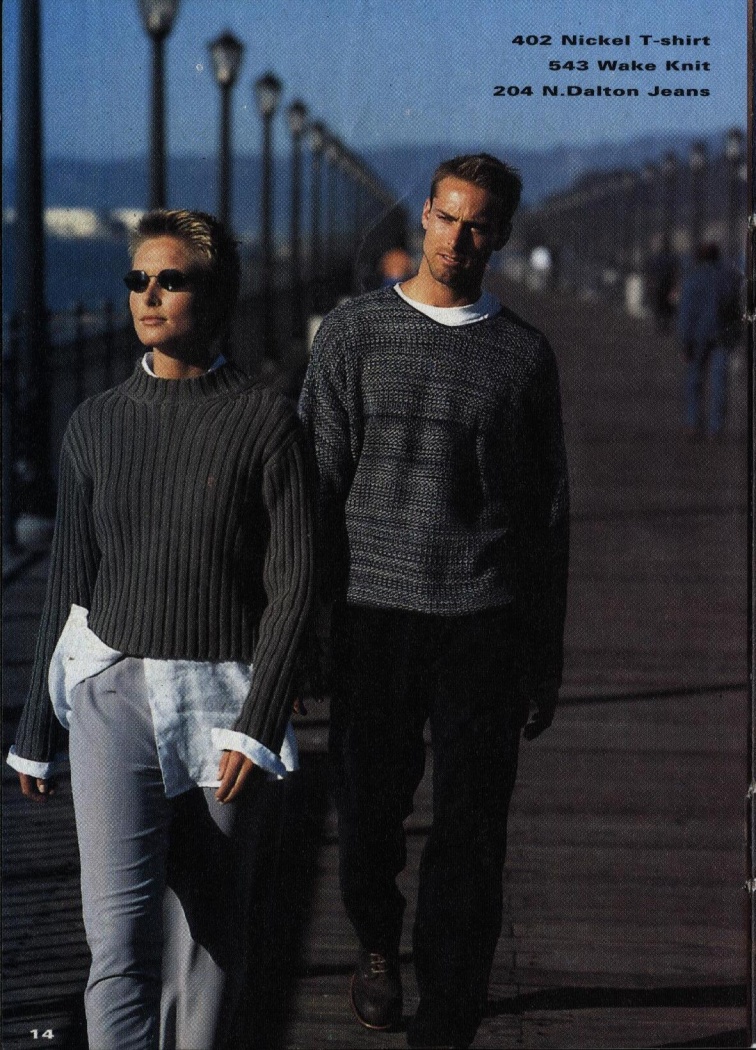

402 Nickel T-shirt
543 Wake Knit
204 N.Dalton Jeans

202 Robert Chinos
568 Serge Knit
116 Turner Shirt
402 Nickel T-shirt
Matinique

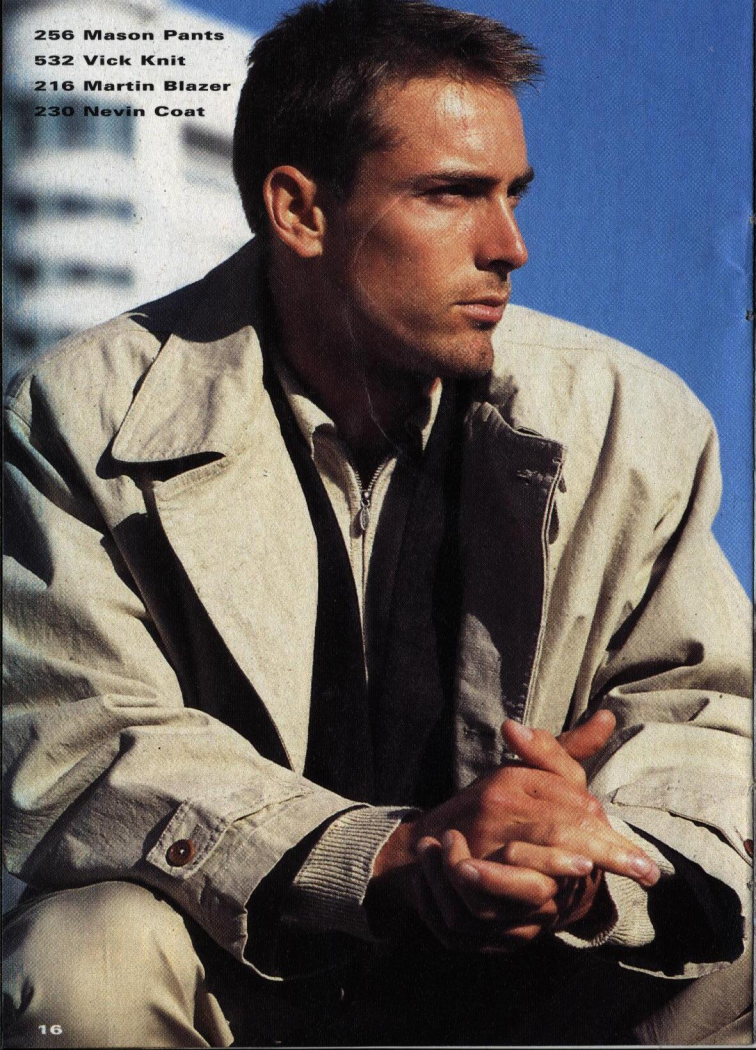
256 Mason Pants
532 Vick Knit
216 Martin Blazer
230 Nevin Coat

402 Nickel T-shirt
531 Al Knit
228 Lance Blazer
228 Lewis Pants
Matinique

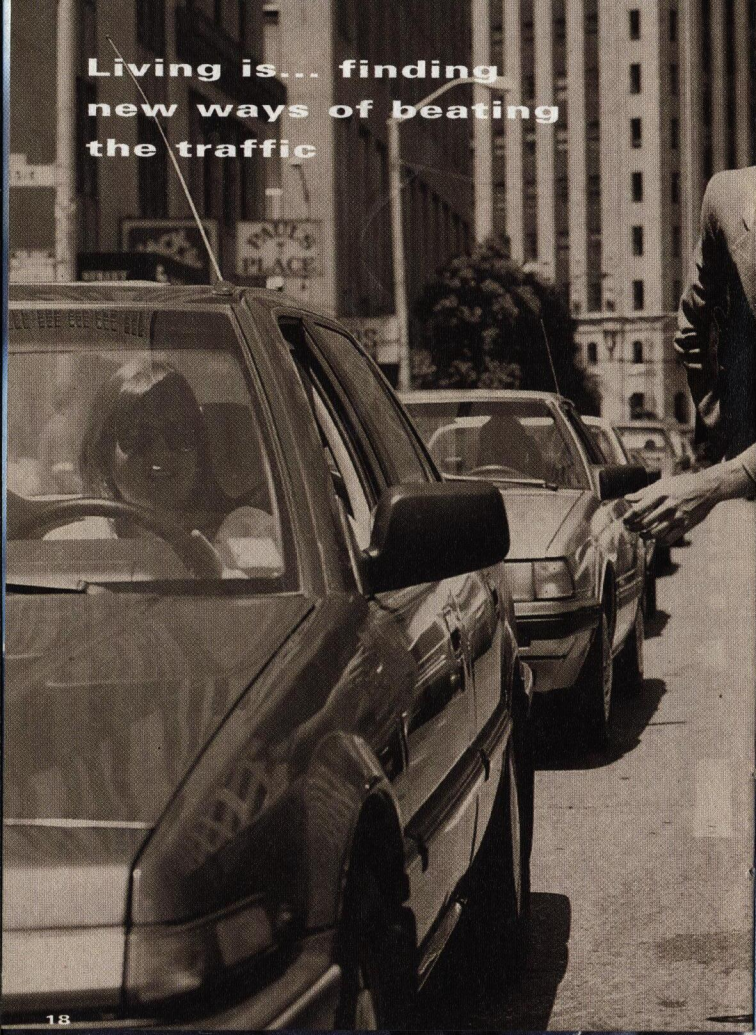
Living is... finding
new ways of beating
the traffic

Matinique

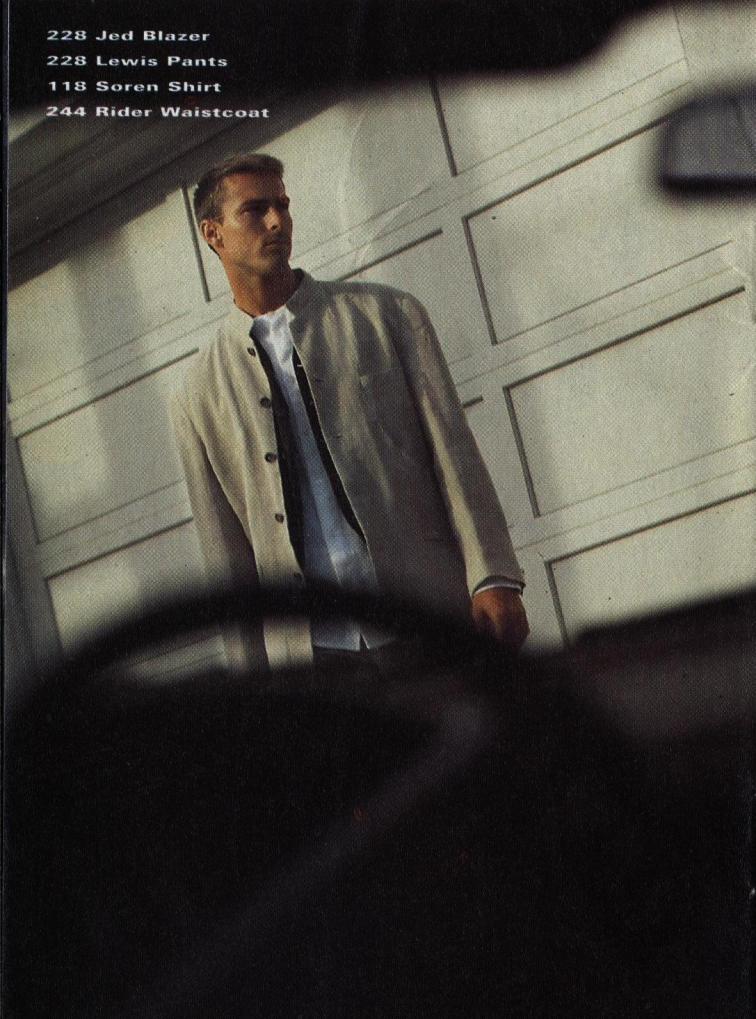

228 Jed Blazer
228 Lewis Pants
118 Soren Shirt
244 Rider Waistcoat

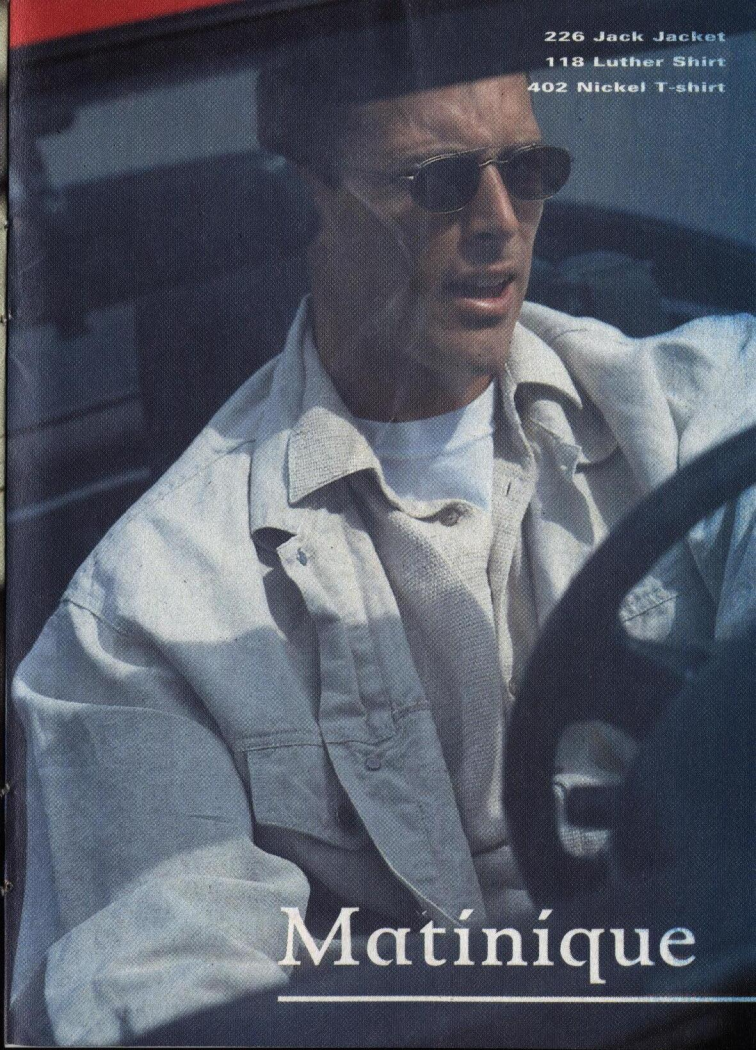
226 Jack Jacket
118 Luther Shirt
402 Nickel T-shirt
Matinique

424 Marc Sweatshirt
232 Horton Blouson
412 Leif Sweatshirt

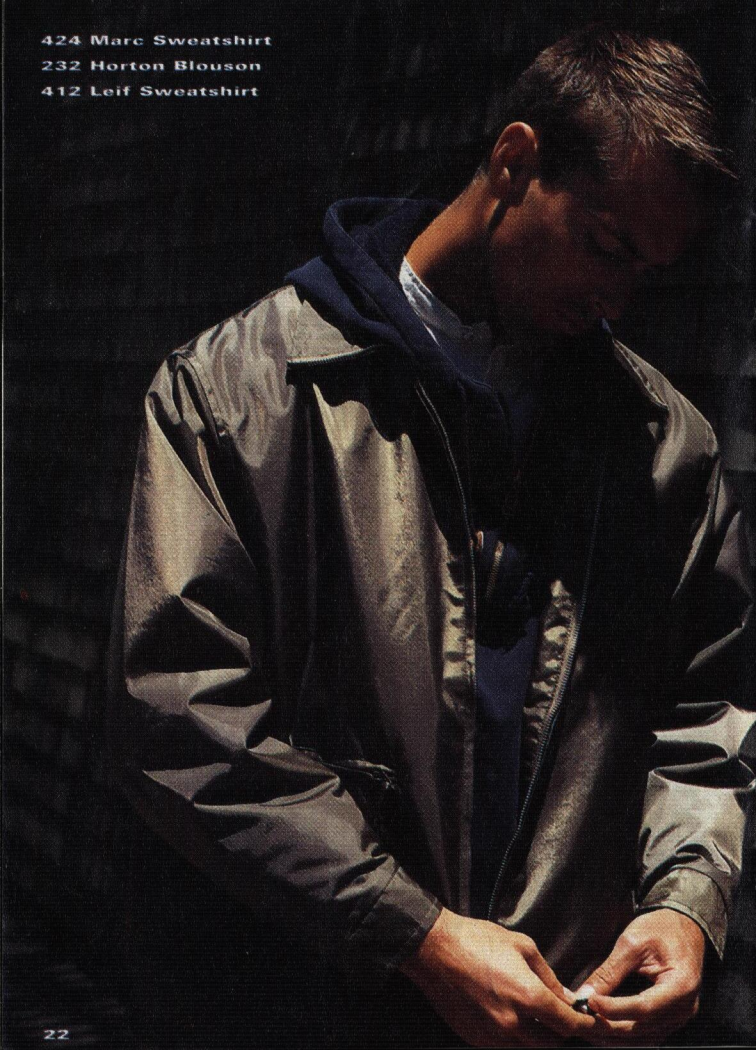

212 Steve Pants
228 Kemp Waistcoat
402 Dalbert T-shirt
228 Malvin Blazer
14 16 18
Matinique

Alkmaar The Sting • **Almelo** Split Level • **Alphen aan de Rijn** The Sting • **Amersfoort** Arthur & Willemijn Ludo • **Amsterdam** Hans Hendriksma InWear/Matinique Store (Leidsestraat 1) Look Out The Sting • **Apeldoorn** Set Point The Sting • **Arnhem** Different Set Point The Sting • **Bergen op Zoom** • Hot Legs • **Beuningen** E. van E. • **Boxmeer** Pankie • **Breda** Calucci Set Point The Sting • **Bussum** Arthur & Willemijn • **Culemborg** Hamberg • **Cuyk** Ap-art • **Den Bosch** Different Evoluzione The Sting • **Den Haag** Casa Nova Charlie Cotton Club The Sting • **Deventer** La Moda • **Doetinchem** Set Point • **Eindhoven** Per Plex Set Point The Store • **Emmen** Trendshop Nico • **Enschede** Mano-X The Sting • **Etten-Leur** Van Gastel Casuals • **Goes** Hot Legs • **Gorinchem** Spirit • **'s-Gravenzande** 't Haantje • **Gouda** Sting • **Groesbeek** E. van E. • **Groningen** The Sting • **Haarlem** Class • **Harlingen** Wiep's Boutique • **Heerlen** Carita • **Heilo** X-Posé • **Hilversum** InMind Set Point • **Hulst** Alberdo • **Hoorn** BMJ Selekt • **Klazienaveen** Flair • **Leerdam** Hamberg • **Leeuwarden** Mercure Niinsky • **Leiden** Omnia Fausta Via Mio • **Maastricht** Carita Fashion Center Carita • **Meppel** Roan • **Middelburg** Henk Sies • **Naaldwijk** 't Haantje • **Nistelrode** Van Tilburg • **Noordwijk** Zippy Men • **Nijmegen** Different Set Point The Sting • **Oisterwijk** Frits Knibbeler • **Oss** Partner • **Raalte** Henry Bosch • **Ravenstein** Van Tilburg • **Roermond** The Store • **Roosendaal** Calucci • **Rosmalen** Miss Mister • **Rotterdam** Bloomingfields • **Rijnsburg** Ruudolf • **Schagen** Alissa Men • **Scharwoude-Noord** Ram & Dresspoint • **Schiedam** Visconti • **Sevenum** Jansen-Noy • **Sittard** Connection Vie-Kell • **Steenwijk** Salsa • **Terneuzen** Alberdo • **Tilburg** Comme Ca Set Point Spring Garden The Sting • **Uden** Hout-Brox • **Utrecht** Arthur & Willemijn Mannekino Set Point Side by Side • **Veendam** Sfinx • **Veghel** Hout-Brox • **Venlo** Set Point The Store • **Venray** Life Style • **Vlissingen** Hoezo? • **Volendam** Charell & Do • **Voorschoten** Ruudolf • **Weert** Romeo • **Wychen** John's Shop • **Zaltbommel** Hamberg • **Zandvoort** Metropolitain • **Zevenbergen** Rob's Mannenmode • **Zutphen** Sir John • **Zwolle** Matinique Shop

Art Director: Jens Heydenreich Photographer: Henrik Bülow Assistant: Matt Köhdt Design Manager: Preben Toft Design: Roland Jarlgaard
Textile Designer: Gitte Venner. Knitwear: Ria Madsen Print: Color Print Nord Repro: Delta Scan Women's wear by InWear